

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
Gv NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Ngon lửa chưa tàn !!!

Trong đêm kinh hoàng 18-07-2007 tại Văn phòng 2 Quốc hội CSVN, với cả ngàn công an, dân quân chìm nổi, thậm chí xã hội đen trang bị tận răng; với đủ thứ cơ giới từ mô tô, xe jeep, xe tăng, xe tù, xe chữa lửa đến xe cứu thương, xe chở súc vật; với các phương tiện chống biểu tình hiện đại gồm lựu đạn cay, loa phóng thanh, máy phá sóng, đèn cao áp, vòi rồng xịt nước, bình chữa lửa; với cả đủ bộ sậu cao cấp nằm phục ở trung tâm Sài Gòn hay có mặt tại chỗ từ phó Thủ tướng, thứ trưởng bộ Công an đến các lãnh đạo địa phương thuộc 19 tỉnh thành; với lực lượng (bóp méo) thông tin hùng hậu của công an, của Việt Nam thông tấn xã, của các báo đài nô ngôn bôi bút...; với đủ biện pháp phong tỏa từ ngăn chặn đường vào, khóa sóng điện thoại đến lợi dụng đêm khuya, cúp đèn khu vực, phát thanh kêu gọi giật, dọa dẫm những ai có thể loan tin ra ngoài... Cộng sản tưởng đã dập tắt được ngọn lửa Dân oan bùng cháy từ 27 ngày qua.

Bên ngoài xem ra như thế, bởi lẽ trong số khoảng 600 dân oan tử thủ mà đa phần là phụ nữ và người già, ai vừa đứng lên thì đã bị bình chữa lửa phun vào mặt, ai vừa cất tiếng thì đã bị những cánh tay hộ pháp bịt mồm, ai vừa xông ra phản đối thì đã bị roi điện dùi cui vụt xuống tới tấp, ai định tháo chạy thì đã có ngay bốn tên "chó săn, đầu gấu" xông vào, vật ngựa, ném lên xe như một con vật. Chỉ sau vài tiếng đồng hồ, khu vực Văn phòng 2 Quốc hội đã trở lại cảnh khang trang xinh đẹp, vì bao nhiêu lều bạt, biểu ngữ, vật dụng, kể cả cờ đảng, cờ nước, ảnh lãnh tụ, ảnh liệt sĩ đều đã nằm yên trên xe rác; tòa nhà các "đại biểu nhân dân" đã lấy lại vẻ sạch sẽ tươi tắn, vì hàng chục vòi rồng đã xịt trời hết một hồi, nước mắt và máu của đám dân lành; đã tìm lại bầu khí đầm ấm trang nghiêm, vì những tiếng thét phẫn uất, tiếng khóc đau đớn của những kẻ biểu tình chỉ còn vắng vắng trong xe tù, xe đồ, xe cứu thương, xe chở súc vật đóng chặt cửa. Tân Quốc hội khóa 12 sẽ khai mạc ngày mai trong tư thế đĩnh đạc, những đại biểu của dân sẽ ung dung đi vào phòng họp với tâm hồn thư thái! Đảng lại một lần nữa tỏ ra bách chiến bách thắng, thật xứng là đảng quang vinh!?!

Nhưng cũng chính lúc ấy, ngọn lửa đã lan ra và bùng cháy nơi những chứng nhân tại chỗ của đêm kinh hoàng: "Tất cả mọi người hãy nhớ lấy hôm nay mà kể từ đây tôi sẽ gọi là NGÀY DẪN HẠN. Tôi cũng tuyên bố với tất cả các Đảng viên Cộng sản, những người "thề trung thành với lý tưởng Cộng sản" rằng kể từ hôm nay, giờ phút này, tôi chính thức tuyên thệ không đội trời chung với các người! Vì chính hôm nay, mắt tôi đã thấy, tai tôi đã nghe cái mà các người gọi là "của dân, do dân, vì dân". Chính hôm nay, tôi đã biết thế nào là CỘNG SẢN!" (Trần Văn Hải). "Dưới con mắt chính quyền, dân oan chúng tôi là những người thiếu hiểu biết bị bọn xấu lợi dụng và lôi kéo nên thừa kiến lung tung làm mất an ninh trật tự. Họ vu cáo cho đồng bào thương dân yêu nước ở hải ngoại đã kích động xúi giục dân oan biểu tình, nhưng quả thật họ không biết mắc cỡ là gì với dư luận. Đồng bào hải ngoại nào đã cướp đất đai, ruộng vườn của dân? Đồng bào hải ngoại nào đã vu cáo gán tội, xử án oan sai đầy rẫy cho nhân dân trong nước, đẩy dân chúng vào cảnh làm than không sao xiết kể? Câu trả lời là chính họ, chính nhà cầm quyền trong nước là thủ phạm gây ra những thảm kịch đó chứ chẳng có hải ngoại hay tư bản đế quốc nào vào đây cả !!! Họ đừng quen thói gắp lửa bỏ tay người! Mày đó xưa quá rồi! Thật là vừa ăn cướp vừa la làng mà không biết nhục!!!" (Lư Thị Thu Duyên). Dĩ nhiên đây cũng là tâm tình của mọi ai máu đỏ da vàng đang bưng bưng phần nợ trước thảm nạn dân oan và sự bạo tàn của lũ người không còn biết thế nào là nghĩa đồng bào, tình tự dân tộc.

Ngọn lửa dân oan ấy, trước đó một ngày, hôm 17-7-2007, đã được khơi bùng lên bởi một vị cao tăng khả kính nhân chuyển viếng thăm đồng bào của ngài, Hòa thượng Thích Quảng Độ. Những lời cháy bỏng của vị bồ tát cứu khổ cứu nạn đã như thiêu đốt mọi con tim: "Đồng bào có nhà có cửa, có cơ nghiệp, mà nay phải dầm sương dãi nắng như thế này, rồi đòi hỏi mà chẳng được giải quyết. Muốn cho tình trạng này không còn xảy ra nữa, thì chúng ta phải đòi cho bằng được nhân quyền, công lý và công bằng xã hội. Buộc họ phải trả lại quyền sống và quyền làm người cho ta là vấn đề quan trọng nhất. Muốn như thế, thì phải chấm dứt cái nạn độc quyền cai trị. Bởi vì độc quyền đưa đến bao nhiêu thói nát và bất công như thế này đây! Phải đòi hỏi một chế độ đa nguyên, đa đảng, đại diện đầy đủ cho 80 triệu dân. Chứ chỉ có một đảng thì không thể giải quyết được gì cả. Như thế đã là bất công rồi! 80 triệu dân mà sao chỉ có một đảng...? Do đó cần phải có những đảng phái khác nữa đại diện đủ mọi khuynh hướng cho 80 triệu dân, thì mới giải quyết được. Chuyện trước mắt là đòi lại công lý, là tài sản trả lại cho đồng bào, sau đó phải đòi lại nhân quyền và dân chủ, tự do. Quan trọng nhất là tự do ngôn luận để người dân được tự do bày tỏ ý kiến của mình, quan điểm của mình đối với những tổ chức cai trị mình".

Giờ đây đảng Cộng Sản Việt Nam có thể coi như đã chiến thắng sau khi dẹp bỏ được đám đông biểu tình. Những ông kẻ ở các địa phương có dân khiếu kiện đang há hê ăn mừng. (Thật ra đám công an trấn áp đã khui bia rượu ề hề ngay lúc rạng sáng ngày 19-8 ngay bên Văn phòng 2 Quốc hội). Sẽ phải chờ nhiều tháng, nhiều năm nữa mới có người dám đi biểu tình lại. Các quan chức địa phương sẽ tiếp tục trò hứa hão kèm theo màn trả thù những thủ lãnh dân oan, cầm đầu khiếu kiện. Họ có thể dùng nhiều thủ đoạn như mua chuộc hay dọa nạt những ai từng phản kháng to mồm và to gan nhất, "hối lộ", trả tiền trả đất đầy đủ cho những ai đòi hỏi bồi thường kiên trì li lợm nhất để khóa miệng, như bỏ tù hay thủ tiêu những ai nhất định không chịu khuất phục như thế tử hậu hoạn, y như họ đã từng làm ở Thái Bình. Nhưng nếu chế độ còn tiếp tục chuyên chế thì sẽ không yên. Những vụ nổi loạn của quần chúng sẽ còn tiếp tục bùng nổ: từ Thái Bình, qua Thọ Đà, đến Thanh Hóa, Hải Dương, Đồ Sơn, bây giờ là ở ngay Sài Gòn, Huế, Hà Nội. Sau mỗi lần đàn áp, đảng cộng sản có thể tạm yên được một thời gian, quan chức cộng sản cướp ngày có thể an bình được một vài bữa. Nhưng mỗi lần dẹp yên như thế chỉ giống như quét rơm đi bụi giường, như dập tắt ngọn lửa nhưng than hồng vẫn còn âm ỉ cháy dưới lớp tro. Có thể trấn áp, trừ dập những nổi loạn ức được một thời gian, nhưng CS chẳng bao giờ tháo gỡ được căn nguyên khiến lòng dân cứ bất mãn mãi không dứt. Ngọn lửa căm hờn tiếp tục nung nấu, chỉ chờ dịp lại bùng lên, vì cội rễ bất công vẫn tồn tại.

**TRONG
SỐ NÀY**

- Trg 01 ▶ Ngọn lửa chưa tàn !!!
- Trg 03 ▶ Thư phản đối CSVN đàn áp dân oan đêm 18-07-07 -Liên minh DCMQVN
- Trg 04 ▶ Kháng thư số 16 phản đối CSVN đàn áp dân oan... -Khối 8406
- Trg 06 ▶ Thư kính gửi Đồng bào Dân oan -Đảng Thăng Tiến VN
- Trg 07 ▶ Hòa Thượng Quảng Độ viếng thăm Dân oan... -Phòng TTPGQT
- Trg 09 ▶ Tin lành Mennonite tọc cáo CSVN cướp đất Dân.. -Ms Trần Linh
- Trg 10 ▶ Hãy liên đới với dân oan, những con người bị bóc... -Lm Đình Xuân Minh
- Trg 13 ▶ Thư tạ lỗi thay cho chủ tịch nhà nước Việt Nam... -Nguyễn Xuân Nghĩa
- Trg 14 ▶ Một số vấn đề của phong trào Dân chủ tại VN -Nguyễn Minh Cần
- Trg 18 ▶ Hoan hô Đồng bào Tiền Giang (chùm thơ) -Phạm Hoài Việt
- Trg 19 ▶ Từ độc tài đến dân chủ -Gene Sharp
- Trg 22 ▶ Nông thôn vùng dậy -Bs Nguyễn Đan Quế
- Trg 23 ▶ Sau cuộc biểu tình -Trần Khải
- Trg 25 ▶ Thiên anh hùng ca Dân oan Tiền Giang -Đình Thiên Vũ
- Trg 28 ▶ Nhìn Tiền Giang nhớ Thái Bình -Đa Nguyễn
- Trg 29 ▶ Giải quyết Dân oan, oan khiên càng chôn chặt -Hà Tiến Nhất
- Trg 31 ▶ Chúng nhân đêm kinh hoàng

Rải rác ▶ Tin tức

**DUY TRÌ VÀ THÔI
BỪNG NGỌN LỬA
DÂN OAN VỐN SẼ
CÒN BỐC CHÁY !**

Cội rễ bất công đó chính là cái chế độ toàn trị độc tài, trong đó đảng CS là ông chủ tuyệt đối ngự trị trên đất nước, ngồi xồm trên pháp luật, đề trên đầu trên cổ mọi người dân, còn tại địa phương thì từ viên chức chính quyền, nhân viên công an, đến thành viên Mặt trận đều tự tung tự tác như những ông trời con, cấu kết với nhau thành một băng đảng ngang nhiên cướp ngày, với sự bao che, đồng lõa, thậm chí khuyến khích của trung ương Hà Nội. Nông dân và cựu chiến binh Thái Bình, Thọ Đà từng liều mạng chống công an, nông dân và thị dân nhiều tỉnh thành từng kéo nhau ra Hà Nội, Sài Gòn khiếu kiện hơn mấy chục năm qua không phải chỉ vì chuyện cơm áo. Họ đứng lên phản đối chính vì bị cán bộ nhà nước đối xử bất công, bị đảng viên cường hào áp bức trấn lột. Như nhà bình luận Ngô Nhân Dụng nhận xét, ở Thái Bình, Thọ Đà ngày xưa và ở Hà Nội, Sài Gòn ngày nay, không ai đi biểu tình vì bị mất mùa đói kém. Thập niên 1980 nhiều người chết đói ở Thanh Hóa, Thái Bình, chẳng ai đi biểu tình đòi ăn cá. Bây giờ cũng chưa thấy thanh niên xuống đường vì thất nghiệp. Người dân đi biểu tình là vì bị oan ức, chèn ép, chứ không phải vì muốn ăn ngon mặc đẹp hơn nữa. Những cuộc cách mạng xưa nay bùng lên thường vì người dân cảm thấy nhục hơn là vì đói. Mà nỗi oan ức nhục nhã người dân đang chịu là do hệ thống chính trị của đảng, phải dựa vào nhau thứ nhất là giường máy cai trị dựa trên bè đảng của một tập đoàn tham nhũng. Thứ hai là người dân bị bịt miệng, không có tiếng nói. Dân có kêu oan thì xã bênh thôn, huyện bênh xã, tỉnh bênh huyện, trung ương bênh tỉnh, không ai tháo gỡ được. Trung ương, tỉnh huyện, xã thôn bênh nhau vì tất cả ở trong cùng một băng đảng, phải dựa vào nhau mà tồn tại. Pháp luật chỉ áp dụng cho dân thường, còn cán bộ thì xử lý nội bộ trong đảng, người dân biết như thế. (Cứ chờ đợi vụ xử PMU 18 sắp tới mà xem). Cả hai nguồn gốc gây ra bất công và uất ức đó nằm trong hệ thống chuyên chính của đảng cộng sản: đảng thu tóm trong tay mọi quyền chính trị và chà đạp dưới chân mọi quyền con người.

Đĩ nhiên, trong các cuộc xuống đường từng xảy ra, người dân không hay chưa nêu các vấn đề chính trị như tự do ngôn luận, tự do hội họp, tự do lập đảng. Họ chỉ nêu lên các vấn đề cục bộ ở địa phương của họ, như chuyện đất đai bị trưng thu, nhà cửa bị lấn chiếm, chuyện đền bù còn bất công, định cư chưa yên ổn, do thói lộng hành tham nhũng của cán bộ nhà nước sở tại; nhưng những vấn đề này đều xảy ra khắp cả nước, thành ra chúng mang tầm mức chính trị, biểu hiện của sự bế tắc chính trị. Mọi cuộc biểu tình đều bắt nguồn từ bế tắc chính trị đó và đều là những vận động chính trị cả. Trong cuộc khiếu kiện mới rồi, một số thân hữu ở hải ngoại đã e sợ rằng việc hỗ trợ tiền bạc giúp đồng bào biểu tình dài lâu sẽ vượt ra ngoài tính cách xã hội, bác ái mà mang tính cách chính trị. Chúng tôi đã trả lời rằng tự bản chất, cuộc biểu tình đồng loạt của 19 tỉnh thành và 9 quận huyện Sài Gòn đã, đang và sẽ mang tầm vóc, tính cách chính trị. Vì hành động biểu tình cũng xảy ra khắp nơi như vậy chính là vì nhu cầu dân chủ tự do. Nếu dân không được sống trong tự do dân chủ thì những căn nguyên gây ra nỗi oan ức chả bao giờ chấm dứt, cán bộ đảng viên vẫn tiếp tục nắm trọn quyền lực và thu tóm quyền lợi, gây tổn hại và bất ổn cho cuộc sống toàn thể nhân dân,

Vậy làm cách nào để giải quyết được những cảnh tham nhũng, bất công trong xã hội? Chỉ có một cách là cho nhân dân quyền bỏ phiếu chọn người cai trị họ. Ở từng địa phương một, từ xã lên đến huyện, huyện lên đến tỉnh, tỉnh lên đến nước, dân phải có quyền tự do ứng cử và bầu cử, bổ nhiệm và bãi nhiệm các quan chức bằng lá phiếu. Chỉ khi nào những kẻ cai trị biết dựa vào quyền lực dân trao cho, hay lo sợ có ngày dân không còn tin nhiệm mình, thì lúc đó nạn tham nhũng, bất công mới giải được. Hệ thống chính trị độc tài của đảng CSVN hiện nay không dám và không muốn chấp nhận thách đố này. Từ trên xuống dưới đều là “đảng cử dân bầu” và từ trước tới sau đều phải là “đảng muốn năm trường trị”. Như nếu cứ như thế, ngọn lửa dân oan –mà mọi cá thể và mọi tập thể tại VN hiện nay ai lại chẳng là dân oan- sẽ vẫn chưa tàn và không sớm thì muộn sẽ bùng cháy. (Bài này có tham khảo Ngô Nhân Dụng, Dân biểu tình vì dân chủ).

Ban Biên tập

Babui – Danchimviet.com

LIÊN MINH DÂN CHỦ NHÂN QUYỀN VIỆT NAM

THƯ PHẢN ĐỐI

Nhà cầm quyền Việt Nam đàn áp dân oan đêm 18/7/2007 tại Sài Gòn

.....Việt Nam, ngày 18-7-2007.....

Kính gửi:

- Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước,
- Các dân oan Việt Nam,
- Các cơ quan truyền thông trong và ngoài nước,
- Các lực lượng và các nhà đấu tranh cho tự do dân chủ trong và ngoài nước.
- Các Quốc Hội, các Chính Phủ và Nhân Dân yêu chuộng tự do và công bằng trên toàn thế giới,

Vào 11g00 tối ngày 18-7-2007, khoảng 1.300 dân oan đang chuẩn bị nghỉ đêm sau một ngày khiếu kiện mệt nhọc trên các vỉa hè gần tòa nhà Văn Phòng II Quốc Hội số 194 đường Hoàng Văn Thụ, Ph. 9, Q. Phú Nhuận, thì nhà cầm quyền VN đã cho công an nổi và chìm, tay sai của họ, đến đây để giải tán bà con. Theo nguồn tin nhận được, đám công an này đã đem xe cứu hỏa tới dùng vòi rồng xịt nước vào dân chúng và dùng hơi cay để buộc dân phải giải tán. Đồng thời họ lừa dân oan như lừa những đàn vật lên các xe của họ để chở đi nơi khác.

Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam cực lực phản đối việc làm vô nhân đạo và vi hiến này của nhà cầm quyền Việt Nam. Thiết tưởng nhà cầm quyền Việt Nam đã cướp đất đai nhà cửa của người dân thì phải đền bù lại cho dân theo đúng lẽ công bằng và luật pháp quy định mới phải. Nhưng nhà cầm quyền này đã không giải quyết mặc dù biết bao người đã khiếu nại và kiện cáo cả hàng chục năm nay. Khi không còn nhà cửa ruộng đất để ở, để làm ăn sinh sống, bà con dân oan đành phải về Sài Gòn để biểu tình ôn hòa bất bạo động hầu kêu gọi nhà cầm quyền Việt Nam quan tâm giải

quyết, đặc biệt từ ngày 23/6 trước Văn Phòng II Quốc Hội. Bà con đã cam chịu sống cảnh màn trời chiếu đất, thiếu thốn trăm bề hàng mấy tuần lễ trên các vỉa hè thành phố. Nhà cầm quyền Việt Nam không những đã không thấy xót xa trước tình cảnh này mà còn:

- cho công an chìm nổi đến đe dọa, sách nhiễu, gây khó dễ để họ nản lòng bỏ cuộc
- cướp thực phẩm và thậm chí đánh đập những người dân Sài Gòn vì tình thương đem đến cho bà con biểu tình
- cấm người qua lại không được chụp hình để bung bít thông tin (có người đến chụp hình bị công an chìm đánh đến chảy máu) v.v...

Trước các diễn tiến này Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam nhận định rằng:

- Đây là một bước leo thang trong tội ác của nhà cầm quyền Việt Nam đối với dân oan nói riêng, và đối với toàn dân tộc nói chung. Việc làm này chứng tỏ bản chất sùng bái bạo lực không hề thay đổi trong tư duy bộ phận lãnh đạo đảng CSVN;
- Lúc nào đảng và nhà nước CSVN cũng hô hào chống tham nhũng; nhưng khi dân oan lên tiếng kêu oan hàng chục năm nay thì họ không hề trừng trị những kẻ tham nhũng, mà lại trừng trị các nạn nhân của tham nhũng. Điều này một lần nữa chứng minh hệ thống cai trị của đảng CSVN phải cậy dựa vào tham nhũng để duy trì sự trung thành của đội ngũ cán bộ và từ đó duy trì quyền lực, bất kể những hệ quả lên đất nước.
- Những kẻ cai trị độc tài càng hung hãn thì tội ác của họ càng thêm nặng. Những kẻ trực tiếp hoặc gián

tiếp gây tội ác không thể trốn tránh hay che đậy tội ác của mình, họ sẽ phải đối diện trước công lý khi dân tộc chuyển mình.

Để góp phần chặn đứng tội ác hiện nay của nhà cầm quyền Việt Nam, Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam kêu gọi Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước, các cơ quan truyền thông trong và ngoài nước, các lực lượng và các nhà đấu tranh cho tự do dân chủ trong và ngoài nước, các Quốc Hội, các Chính Phủ và Nhân Dân yêu chuộng tự do và công bằng trên toàn thế giới hãy:

- Cực lực phản đối và lên án hành vi đàn áp dân oan vô tội của nhà cầm quyền Việt Nam
- Tìm mọi cách áp lực đòi buộc nhà cầm quyền Việt Nam phải trả lại đất đai cho dân oan đã bị tước đoạt cách bất công, đồng thời xử lý nghiêm minh những quan chức đã chiếm đất người dân cách bất công, buộc họ phải bồi thường thiệt hại cho các nạn nhân.
- Đòi buộc nhà cầm quyền VN phải trả tự do ngay cho những dân oan bị công an chờ khởi khu vực Văn Phòng Quốc hội II tối 18/7.

Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam cũng kêu gọi những ai đang hợp tác với nhà cầm quyền gian ác hiện tại hãy rút ra bài học: trong số dân oan, có biết bao gia đình đã hy sinh của cải, công sức, tính mạng cho đảng CSVN, thế mà kết cục họ đã bị đảng CSVN vô ơn đối với họ đến độ chẳng những cướp đoạt tài sản như thế, mà còn đàn áp họ khi họ kêu oan. Việc hợp tác, hy sinh cho chế độ CSVN chẳng những không được đảng ghi ơn, hậu đãi mà còn có tội đối với toàn dân tộc nữa. Hãy nghĩ đến tình trạng bị “vắt chanh bỏ vỏ” và hậu quả không tránh được của các tội ác mình làm.

Việt Nam, ngày 18-7-2007

Ban Điều hành:

- 1- Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Sài Gòn
- 2- Giáo sư Nguyễn Chính Kết, Sài Gòn (đang vận động tại hải ngoại)
- 3- Cựu Sĩ quan Trần Anh Kim, Thái Bình
- 4- Giáo sư Nguyễn Ngọc Bích, Hoa Kỳ.

KHÔI 8406

KHÁNG THƯ SỐ 16

Phản đối nhà cầm quyền Cộng sản VN đàn áp Dân oan khiêu kiện đêm 18 rạng ngày 19-07

-----Việt Nam ngày 20-07-2007-----

Kính thưa toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước,

Kính thưa Liên Hiệp Quốc, các Chính phủ, các Quốc hội năm châu,

Kính thưa các Tổ chức Nhân quyền và các Cơ quan Truyền thông quốc tế.

Kể từ hôm 22-06-2007, lần lượt dân oan 19 tỉnh: Tiền Giang, Long An, Bến Tre, Đồng Tháp, Vĩnh Long, An Giang, Kiên Giang, Bạc Liêu, Sóc Trăng, Trà Vinh, Vĩnh long, Bình Dương, Tây Ninh, Bình Phước, Lâm Đồng, Cần Thơ, Hậu Giang, Cà Mau, Bình Thuận và chín quận ở thành phố Saigon: Gò Vấp, Bình Chánh, Bình Thạnh, quận 4, 5, 6, 7, 9, 12 (nguồn: Đơn Kiến Nghị khẩn cấp của Đồng Bào, ngày 16-07-2007) -trong cơn tức nước vỡ bờ vì bị nhà cầm quyền địa phương lần trung ương không chịu giải quyết ôn hòa chuyện họ bao lần khiếu nại việc bị cướp đất đai, nhà cửa từ mấy chục năm qua- đã đến “nằm vạ” trước tiền đình Văn phòng 2 Quốc hội CSVN ở số 194 đường Hoàng Văn Thụ, Phường 9, Quận Phú Nhuận để “đánh trống kêu oan”, mong “đền trời soi xét”.

Thế nhưng cái gọi là “cơ quan quyền lực cao nhất nước” vẫn đóng cửa im lìm, khiến đồng bào phải ta thán: “Cơ quan gì giống bãi tha ma, không thấy một bóng hình cán bộ! Trách nhiệm ở đâu? Bác ái nơi nào? Sao nở đoạn tình nhân loại? Sao đành ngoảnh mặt làm ngơ?”. Phụ họa với thái độ vô trách nhiệm của các “đại biểu nhân dân này” là sự câm lặng hèn nhát của các “tiếng nói dân nhân” (hơn 600 báo đài), sự dửng dưng lạnh lùng của một số “lãnh đạo tinh thần nhân dân”

(thuộc nhiều tôn giáo). Bù lại, chỉ có “bạn hữu nhân dân” là vô số công an và dân quân chìm nổi -từ địa phương lẫn tại khu vực- nhưng thay vì bảo vệ, bênh đỡ, cứu giúp thì ngày đêm trà trộn, vây bủa để nắm danh sách, moi thông tin, nhận diện thủ lĩnh biểu tình, hoặc ngăn chặn, hành hung, cướp bóc những đồng bào hảo tâm và các chiến sĩ dân chủ đến giúp đỡ đoàn người đói khát, bệnh tật, sống trong cảnh màn trời chiếu đất, với niềm hy vọng mong manh. Cũng có những đoàn cán bộ sở tại đến giờ trò dối gạt cũ mèm là kêu mời đồng bào về lại địa phương để được giải quyết!

Cuộc biểu tình đã bước qua tuần thứ bốn với khí thế ngày càng dâng cao, ý chí ngày càng kiên định, lực lượng ngày càng đông đảo, tiếng vang ngày càng rộng khắp và sự ủng hộ của đồng bào ngày càng nồng nhiệt, nhất là sau chuyến viếng thăm của Hòa Thượng Thích Quảng Độ sáng ngày 17-07, thì khoảng buổi chiều cùng ngày, Phó Thủ Tướng CSVN Trương Vĩnh Trọng từ Hà Nội bay vào. Nhưng ông đã không tới thăm dân oan cho biết sự tình, mà lại cùng Thứ Trưởng bộ Công An chủ tọa một buổi họp bàn duyệt biện pháp đàn áp cuộc biểu tình của dân khiếu kiện.

Thế là vào tối ngày 18-07, khoảng 1000 công an, mật vụ, quân đội, thậm chí xã hội đen, trang bị roi điện, dùi cui, lựu đạn cay, súng lớn súng nhỏ, đem xe tăng, xe tù, xe đồ, xe cứu thương, xe chữa lửa, xe chở súc vật lại bao vây toàn bộ khu vực sau khi đã cúp điện và phá sóng điện thoại. Mở đầu, công an kêu gọi

dân hãy trở về quê, nếu không sẽ sử dụng vũ lực. Nhưng đồng bào thấy mình chẳng còn gì ở quê nhà, trở về cũng hoàn toàn vô vọng nên đa số (khoảng 600 người) quyết tử thủ. Thế là đèn cao áp chiếu vào cho lóa mắt, vòi rồng xịt nước cho ngắt ngư, roi điện vụt xuống cho toi tã, lựu đạn cay tung ra và bình chữa lửa phun vào mặt cho đui mù, rồi cả ngàn công an nam nữ, mặt hầm hầm sát khí, điên cuồng như một bầy thú dữ, xông vào đám dân oan đa phần là phụ nữ hay già lão, bắt lấy từng người vắt lên xe đồ như một con vật. Cả một vùng trời đêm vang lên tiếng hò hét, hăm dọa của lũ sói dã man và tiếng kêu cứu, khóc lóc, van nài lẫn chửi rủa của đám dân vô tội, trước sự chứng kiến đau lòng nhưng bất lực của khoảng 5000 ngàn dân Sài gòn. Ai trong đoàn biểu tình kháng cự thì còng tay lại, đẩy lên xe tù hay đánh cho u đầu vỡ trán rồi quăng lên xe cứu thương. Chứng nhân tại chỗ cho biết có mười mấy người bẽ đầu phải chờ đi bệnh viện. Các thủ lĩnh biểu tình, đã bị nhận diện từ trước, đều bị bắt lên xe tù, đem về giam ở trại Phan Đăng Lưu hay đầu đó.

Chiến dịch đàn áp kéo dài hơn 2 tiếng và kết thúc vào lúc 0g34 phút ngày 19-7-2007. Toàn bộ lều bạt, chăn chiếu, đồ đạc, biểu ngữ, thậm chí cờ đảng, cờ nước, ảnh Hồ Chí Minh, ảnh liệt sĩ, bằng Tổ quốc ghi công... của dân oan đều bị vứt lên xe rác đậu sẵn tại hiện trường. Sau đó xe vòi rồng phun nước xối sạch toàn bộ khu vực, nhất là cho trôi đi máu của dân oan, để lại một Văn phòng sạch sẽ xinh đẹp, chuẩn bị cho ngày khai mạc Quốc hội khóa 12 vào lúc sáng sớm. Thật chẳng khác nào vụ Thiên An Môn ngày 4-6-1989, chỉ có tầm mức đàn áp là giới hạn!

Số đồng bào bị bắt lên xe chở về tỉnh thì đã bị bỏ giữa đường, ai lo tìm đường về nhà nấy. Nhiều người trả lời phỏng vấn của các báo đài hải ngoại hôm 20-7, cho biết họ đã bắt đầu bị mời đi “làm việc”. Tất cả đều không hề hy vọng được giải quyết, trái lại sẽ bị trả thù và số phận bị thủ tiêu bí mật đang rình chờ các thủ lĩnh dân oan, những ai

trong 27 ngày qua đã từng là đại biểu khiếu kiện, đã điều động các cuộc biểu tình, đã dùng loa phóng thanh tố cáo các cán bộ cướp của, đã đứng ra nhận sự giúp đỡ cho dân oan từ bên ngoài, nhất là từ đồng bào hải ngoại. Thế nhưng họ cũng cho biết sẽ kiên trì tiếp tục con đường khiếu kiện, bởi lẽ họ chẳng còn gì để mất.

Trước các diễn biến đau thương nói trên, Khối 8406 chúng tôi nhận định rằng:

- Đây lại thêm một bằng chứng cho thấy nhà cầm quyền Cộng sản không hề là “của dân, do dân, vì dân” mà chỉ là một tập đoàn băng đảng cấu kết với nhau, bao che nhau từ trên xuống dưới để chia chác giang sơn, cướp bóc đồng bào, hầu ngày càng thêm phương tiện vật chất nhằm duy trì mãi mãi quyền thống trị trên cả dân tộc. Họ sẽ chẳng bao giờ có thiện chí và khả năng giải quyết hàng triệu vụ khiếu kiện đất đai vốn tràn lan cả nước.

- Đảng và nhà nước CSVN chỉ cai trị dân bằng lừa dối và bạo hành. Miệng họ lúc nào cũng hô hào chống tham nhũng, nhưng khi các nạn nhân của tham nhũng lên tiếng kêu oan, dù là cách hiền hòa nhẫn nhục, có lúc van vái kêu cầu, thì họ lại nhẫn tâm hứa cuội từ năm này sang năm khác. Đến lúc dân cương quyết đòi công lý như trong 27 ngày qua thì họ thẳng tay trừng trị. Bởi lẽ tập đoàn tham nhũng chính là hầu hết các thành viên trong đảng và chính quyền, vốn luôn tự coi mình là những ông trời con, còn toàn dân chỉ là cỏ rác, nô lệ.

- Tập đoàn CSVN là những kẻ vừa mất hết tính người vừa mất hết tình người, vừa khinh thường nghĩa đồng bào vừa chà đạp tình đồng loại. Lòng tham lam của cái vô đáy và sự ham hố quyền lực dữ dội của họ đã đẩy đại bộ phận nhân dân vào cảnh lầm than, chẳng còn có những phương tiện để sống cho ra một con người. Họ đã dâng một phần lãnh thổ cho lân bang, đã bán nhiều mảnh đất thuận lợi cho nước ngoài, và đang tìm cách bòn rút những mầu rỏ ruộng vườn hay miếng đất sinh sống còn lại của hàng triệu nông dân và thị dân cùng khổ.

- Tập đoàn CSVN đã dùng nhiều biện pháp tinh vi, những phương thế thâm độc để biến những con người lẽ ra phải bênh vực cho công lý đứng theo sứ mạng thì lại dùng dụng lạnh lùng, phải lên tiếng cho sự thật đúng theo thiên chức thì lại im lặng hèn nhát, phải bênh đỡ cho kẻ yếu thế cô thân đứng theo nhiệm vụ thì lại hành xử như lũ chó săn mù quáng và điên cuồng. Sự tàn phá lương tâm và lương tri của con người, hủy hoại khí phách và ý chí của dân tộc như thế là tội nặng nhất của tập đoàn CSVN.

- Cuộc biểu tình khiếu kiện kiên trì và dũng cảm vừa qua của đồng bào 19 tỉnh và 9 quận Sài Gòn là một ngọn lửa cần được thổi bùng lên cùng duy trì mãi và là dấu chỉ hy vọng cho thấy dân tộc Việt Nam vẫn kiên hùng; hành động hỗ trợ về vật chất và tinh thần của đồng bào trong nước, nhất là của đồng bào hải ngoại cho cuộc khiếu kiện vừa qua là rất đáng hoan nghênh và cổ vũ, cho thấy tình nghĩa đồng bào và tinh tự dân tộc luôn sống động và cụ thể; chuyên viếng thăm dân oan của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, đặc biệt của ngài Hòa thượng Thích Quảng Độ là sự thể hiện tinh thần bi trí dũng của Phật giáo và là một tấm gương sáng cho mọi Giáo hội khác noi theo.

- Việc giải quyết các khiếu kiện của dân oan nói riêng cũng như việc giải quyết mọi vấn đề của dân tộc nói chung chỉ có thể được thực hiện cách thành công tốt đẹp trong một chế độ đa nguyên, đa đảng, dân chủ, tự do, phi cộng sản, phi độc tài.

Để góp phần chặn đứng tội ác của CSVN, Khối 8406 chúng tôi kêu gọi

- Toàn thể Đồng bào Việt Nam, các cơ quan truyền thông xã hội, các lực lượng đấu tranh dân chủ trong và ngoài nước, các Quốc Hội, các Chính Phủ và mọi ai yêu chuộng tự do và công lý trên khắp hoàn vũ (1) hãy mạnh mẽ lên án hành vi đàn áp dân oan vô tội của nhà cầm quyền CSVN, (2) hãy làm mọi cách áp lực nhà cầm quyền Việt Nam phải trả lại đất đai cho dân oan đã bị tước đoạt cách bất công, đồng thời xử lý nghiêm minh

những quan chức đã cướp bóc tài sản của họ (3) đòi buộc nhà cầm quyền CSVN phải trả tự do ngay cho những dân oan đang bị công an cầm tù, đặc biệt là 5 thủ lĩnh biểu tình: Phạm Văn Trội, Lư Thị Thu Duyên, Vũ Thanh Phương, Nguyễn Ngọc Hiền, Cao Quế Hoa, Lê Thị Nguyệt.

- Các lực lượng công an, quân đội, báo chí, chức sắc quốc doanh vốn đang hợp tác với nhà cầm quyền gian ác hiện tại bằng hành động đàn áp hay im lặng đồng lõa hãy nhớ rằng những hành vi của họ đã, đang và sẽ bị Cộng sản lạm dụng, như CS đã lạm dụng ngay cả những đóng góp hy sinh to lớn của nhiều người trong số dân oan đang khiếu kiện tụng. Ngoài ra, việc hợp tác hy sinh hay đồng lõa dung túng cho chế độ CSVN sẽ còn để lại dấu ấn ô nhục muôn đời, mắc tội đối với toàn dân tộc, và không thể tránh được cán cân công lý.

Việt Nam, ngày 20 tháng 7 năm 2007

Ban Đại diện lâm thời Khối 8406:

- 1- Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Sài Gòn
- 2- Cựu Sĩ quan Trần Anh Kim, Thái Bình
- 3- Linh mục Phan Văn Lợi, Huế.

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày
1 và 15 mỗi tháng
IN VÀ TẶNG TẠI VN
Địa chỉ liên lạc:
deus_caritas@yahoo.ca
Muốn đọc tờ báo trên
mạng, xin mời ghé:
<http://www.tdngonluan.com>
www.luongtamconggiao.com
www.tudodanchvietnam.net
<http://tudongonluan.atspace.com>
**Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2 và thứ 3 trên đây,
Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh
cho dân chủ tại Việt Nam**

ĐẢNG THẮNG TIẾN VIỆT NAM

Thư kính gửi Đồng bào

DÂN OAN

+++++20-07-2007+++++

Kính thưa đồng bào,

Vào ngày mừng 3-2-1930, Hồ Chí Minh đã đem vào xã hội thuần lương của Việt Nam lý thuyết tam vô là vô gia đình, vô tổ quốc, vô xã hội và đã gầy dựng trên đất nước này một cơ sở của cộng sản với tên gọi là đảng Cộng Sản Đông Dương.

Từ ngày cộng sản xuất hiện trong cuộc sống của xã hội Việt Nam đến nay, người dân Việt Nam không có được một niềm vui, không có được một ngày an bình. Trái lại, dân chúng Việt Nam từ cả hai miền đã phải chứng kiến những thảm cảnh không hề có trong lịch sử dân tộc ta:

1. Trong cuộc chiến kháng Pháp dành độc lập, CSVN đã không chế tổ chức Việt Minh, bên ngoài thì hô hào toàn dân kháng chiến, nhưng trong thực tế thì cài đặt bao nhiêu mưu mô thâm độc để thủ tiêu những nhà ái quốc và đồng bào nhằm thực thi mưu đồ độc chiếm chính quyền.

2. Sau khi cướp công kháng chiến của toàn thể dân, vào ngày mừng 2-9-1945, Hồ Chí Minh và đồng bọn đã thiết lập chế độ Cộng Sản trên phần đất của quê hương Việt Nam và đày một nửa đất nước Việt Nam vào ách thống trị bạo tàn của họ.

3. Để thực hiện chính sách tam vô, Hồ chí Minh và đồng bọn đã ký hiệp định chia đôi đất nước vào ngày 20-7-1954, để chúng được tự tung tự tác trên một nửa lãnh thổ của Việt Nam. Chẳng bao lâu sau, chính Hồ Chí Minh và Đặng Xuân Khu (Trường Chinh) đã mở chính sách đấu tố nhân dân trên toàn diện đất bắc với một mục đích duy nhất là giết người và cướp của. Cuộc được gọi là hội đấu tố này đã làm cho hơn hai trăm ngàn gia đình Việt Nam rơi vào trong thảm cảnh. Người thì bị chúng giết giữa chợ, giữa đồng, kẻ thì bị chúng đày lên vùng rừng thiêng nước độc mà chết dần chết mòn. Đây là thời cực thịnh của cộng sản Việt Nam. Ruộng lúa thì thành ruộng máu và chả có bờ lau bụi cỏ nào mà không có xương người bị chết chém.

4. Vì muốn tiêu diệt tình người, xoá bỏ nền tảng nền luân lý, đạo đức của gia đình, của xã hội Việt Nam, họ đã ngày đêm huấn luyện, đào tạo ra hàng ngũ cán bộ, đảng viên vô nhân tính rồi đồng loạt tung hàng ngũ cán bộ này về quê quán mà đấu tố bố mẹ ruột, bố mẹ chồng, bố mẹ vợ, anh em, thân nhân của chính mình và những người đã từng nuôi dưỡng họ trong cuộc kháng chiến vừa qua. Đây là một chính sách dã man nhất trong muôn vàn những chính sách bất nhân mà cộng sản đã thi hành. Bởi vì với cường lực, họ đã tận tình chém giết tình nghĩa của đồng bào ta. Họ đã dùng bạo lực tuyệt đối để khủng bố đời sống của nhân dân ta. Họ đã chém chết, thủ tiêu niềm tin của con người với con người.

5. Phạm bậy nhiều tội với nhân dân miền bắc còn chưa thỏa mãn lòng độc ác, Hồ chí Minh và bọn tay sai Phạm Văn Đồng còn ký những cái gọi là nghị định thư để nhượng đất, nhượng sông biển của tiền nhân cho bọn Tàu cộng. Đồng thời, để khóa lấp tội ác của mình, họ lại đẩy cả nhân dân miền bắc vào cuộc chiến với miền nam bằng chiêu bài "chống Mỹ cứu nước" để hàng triệu nhân sinh đổ thán, chết oan.

6. Rồi trong cuộc chiến, Hồ chí Minh và CSVN đã không từ bỏ mọi hành vi độc ác nào. Nhà thờ, chùa chiền, trường học đều là những mục tiêu của đạn pháo Nga Tàu. Đã thế, như những con thú hoang, họ đã tàn sát gần năm ngàn đồng bào Huế trong tết Mậu Thân mà họ gọi là chiến thắng để dâng công cho đảng cộng sản quốc tế.

7. Rồi khi cuộc chiến tàn, đồng bào miền nam đã phải chứng kiến những cảnh trộm cướp mà kẻ cướp chính là nhân viên cường quyền, công an cán bộ và bộ đội Việt cộng tung hoành ở miền nam. Có thể nói, họ đã vắn đến từng con ốc, tháo từng cái cánh cửa của những cơ sở miền nam mà đem về làm tài sản riêng của mình.

8. Trộm cắp hết của công ở miền nam vẫn không thỏa túi tham, họ đã mở ra sách lược đánh tư sản mại bản, rồi nông công thương ở miền nam. Mục đích của những cuộc tấn công này là vơ vét, cướp đoạt tài sản của nhân dân cho vào túi tham riêng.

9. Đã phạm bậy nhiều tội ác vẫn chưa thỏa dạ, họ còn xô đẩy người dân Việt ra khơi để cướp nhà, cướp đất của những người ra đi. Nơi thì dân chúng đi chui, nơi thì cường quyền, công an địa phương tổ chức bán bãi, bán tàu, lấy vàng bạc chia chác cho nhau. Mặc cho con tàu không đủ tiêu chuẩn an toàn chở cả ngàn, cả trăm người chìm xuống lòng biển khơi, miễn là họ đã làm xong nhiệm vụ thu tiền bán bãi.

10. Khi không thể vơ vét vàng bạc, tiền của của nhân dân qua việc vượt biên được nữa, họ liền mở ra những chương trình gọi là quy hoạch, xây dựng, cũng không ngoài mục đích tìm cách vơ vét tài sản của đồng bào. Nay vùng này lên quy hoạch, mai vùng khác sắp khởi công. Người dân lóng ngóng như gà phải cáo, sợ mất đất mất nhà không, liền bán rẻ tài sản của mình cho bọn lái thầu CSVN. Kết quả, nhà đất lại mìm cười chạy vào túi của bè lũ gian ác CSVN.

11. Hết mọi tiền của trong quy hoạch, cộng sản Việt Nam lại quay sang ngoại quốc mà khẩn khoản van nài những người mà họ láo lếu gọi là cao bồi đi điểm chạy theo ôm chân đế quốc để van lạy họ trở về thăm quê hương. Và nhờ những người này mà họ lại có thêm được những đồng ngoại tệ để mà chung vốn cho nhau làm giàu.

12. Sau 32 năm CSVN cưỡng chiếm miền nam, người dân trong nước một ngày một khốn khổ làm than, xã hội thì sa đọa, văn hóa thì suy đồi, trong lúc tham quan, cán cộng một ngày một thên thang trong cảnh xa hoa, hưởng lạc. Không có một cấp cán bộ nào của đảng và nhà nước cộng sản mà không biết trộm cắp hối lộ; riêng cấp lãnh đạo thì trở thành những nhà tỷ phú có hàng tỷ, hàng trăm triệu đô la gởi trong các ngân hàng của ngoại quốc. Tiến ấy ở đâu ra, nếu không phải là trộm cướp vơ vét của nhân dân và tranh nhau bán tài nguyên của đất nước cho ngoại nhân?

13. Nay cái chiêu bài chống Mỹ cứu nước đã rút xuống rồi. Từ Võ Văn Kiệt, Phan Văn Khải đến Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Minh Triết đều một lòng của cung, cúi rạp mình xuống mà van lạy Mỹ bản cho một chút ân huệ ngoại giao với lời xin hứa trăm điều ngoan ngoãn. Nhưng lòng

phản trắc của loài bất nhân đã vốn sẵn trong máu huyết, nên ngay sau khi nhận được chút ân huệ của tây phương, họ đã... rửa mặt cho cái nhục nhã kia bằng cách bịt miệng Công lý và đàn áp Dân oan.

14. Tấm hình họ bịt miệng Linh Mục Nguyễn văn Lý thì nay đã đi cùng khắp thế giới, đến tận tay và vào từng nhà rồi. Cho đến đời đời họ không bao giờ rửa sạch được như nhớp này. Hơn thế, tấm hình ấy đã là bản án tử cho họ và nhân dân Việt Nam chúng ta đang vững vàng tiến bước trên đường giải thể chế độ cộng sản bất nhân này.

Thưa đồng bào dân oan trong cả nước. Không phải chỉ có những người đi biểu tình mới là dân oan, nhưng toàn thể dân ta đã và đang là dân oan, là nạn nhân của một chế độ phản nhân bản, phản khoa học, phản tiến bộ đã bị thế giới loài người chính thức lên án, từ bỏ, nhưng rất đáng buồn còn tồn tại trên quê hương Việt Nam yêu dấu của chúng ta. Đồng bào ta có đi khiếu kiện đến hết đời cũng không bao giờ có được câu trả lời của bọn cướp bất nhân. Theo đó, chúng ta chỉ còn một con đường duy nhất để đi: hãy cùng nhau vùng dậy giải thoát khỏi ách kềm kẹp của giai cấp cán bộ cộng sản thống trị để đem yên vui, no ấm lại cho mình và cho con cháu mai sau..

Hỡi toàn thể đồng bào, Giờ Lịch sử đã điểm, tiếng trống Diên Hồng đang liên hồi thúc chúng ta vùng lên đòi quyền sống. Đảng Thăng Tiến Việt Nam nguyện chung lòng chung sức với toàn thể đồng bào trong việc khai mở chiến dịch Diệt độc tài, gian ác cứu Nước.

Dân oan nhất định thắng. Độc tài cộng sản Việt Nam nhất định phải bị tiêu diệt.

*Thân ái kính chào đồng bào
Đảng Thăng Tiến Việt Nam*

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động.
Phế bỏ “thần tượng”
Hồ Chí Minh.
Giải thể chế độ Cộng sản
độc tài.**

www.hotrolienminh.net
trang mạng giới thiệu hoạt
động giúp đỡ của hải
ngoại đối với quốc nội qua
các Ủy ban Yểm trợ

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ HÒA THƯỢNG QUẢNG ĐỘ

viếng thăm dân oan khiếu kiện tại Sài Gòn

*****Paris 17-07-2007*****

Trong cuộc điện đàm chiều hôm nay, Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ cho ông Võ Văn Ái biết tin là đích thân Hòa thượng đã đến thăm tập thể Dân oan ở Saigon sáng nay. Chi tiết sự việc xảy ra như sau:

Sáng nay, thứ ba ngày 17.7, Hòa thượng Thích Quảng Độ dẫn đầu Phái đoàn Viện Hóa Đạo đến thăm, ủy lạo và tiếp tế cho tập thể Dân oan khiếu kiện tại tiền đình Văn phòng Quốc hội II ở số 194 đường Hoàng Văn Thụ, Phường 10, Quận Phú Nhuận, Saigon.

Phái đoàn gồm có Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Viện trưởng Viện Hóa Đạo, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, Thượng tọa Thích Không Tánh, Tổng vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Xã hội, Thượng tọa Thích Minh Nguyệt, Chánh Đại diện Ban Đại diện tỉnh Tiền Giang, Thượng tọa Thích Thiện Lễ, Phó Đại diện Ban Đại diện tỉnh Tiền Giang, Đại đức Thích Huệ Minh, Đặc ủy Thanh niên Ban Đại diện tỉnh Tiền Giang, Thượng tọa Thích Giác Ngôn thuộc hệ phái Khất sĩ và hai Đại đức Thích Viên Hỷ, Thích Đồng Minh.

Do tình cảnh của Dân Oan đi khiếu kiện quá bi đát mà Phái đoàn Phật giáo chứng kiến hôm đến thăm lần thứ nhất, 13.7, về phức trình lên Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ. Nên một mặt, Hòa thượng đánh điện cho Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất Hải ngoại tại Hoa Kỳ yêu cầu trích quỹ Giáo hội Hải ngoại hoặc mượn tiền đâu đó gửi gấp về cứu tế Dân Oan khiếu kiện, một mặt kín đáo tổ chức chuyến viếng thăm lần thứ hai vào sáng thứ ba này.

Để tránh sự dòm ngó bất ngờ gây khó khăn cho cuộc thăm viếng, Phái đoàn không đi tập trung. Vì vậy từ sáng sớm, Hòa thượng Viện

trưởng cùng chư Tăng xuất phát từ những ngôi chùa khác nhau, đi riêng lẻ và cùng trực chỉ đến nơi hẹn là Văn phòng Quốc hội II. Người đến trước kẻ đến sau, nhưng phái đoàn đã đến nơi hẹn đầy đủ vào lúc 10 giờ sáng.

Được thông báo Hòa thượng Thích Quảng Độ đến thăm, đồng bào Dân oan khiếu kiện tập trung đông đảo hàng trăm người đón rước, đứng chật sân tiền đình Quốc hội. Phía bên kia đường Dân oan cũng ra khỏi các lều bạt hướng về phía chư Tăng đứng trên thềm Quốc hội. Chư Thượng tọa và Đại đức trong phái đoàn cùng các vị đại biểu các tỉnh đứng vây quanh bảo vệ Hòa thượng Viện trưởng. Qua loa phóng thanh cầm tay (megaphone) Hòa thượng đồng dạ thay mặt Đức Tăng thống Thích Huyền Quang và Hội đồng Lương viện Giáo hội ngỏ lời thân ái chào thăm đồng bào Dân oan khiếu kiện tập trung về từ 19 tỉnh và 9 quận thành phố Saigon. Những trích đoạn quan trọng Hòa thượng phát biểu với đồng bào trong cuộc nói chuyện nửa giờ đồng hồ là :

"Tôi đến đây ngỏ lời thăm hỏi sức khỏe đồng bào, để chia sẻ nỗi thống khổ, tủi nhục của đồng bào. Vì Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất cũng là nạn nhân của chế độ như đồng bào. Giáo hội chúng tôi cũng bị cướp đoạt tất cả mọi cơ sở, từ giáo dục, từ thiện cho đến chùa viện. Ngay ở thành phố Saigon này, ngôi chùa gọi là Việt Nam Quốc tự, gồm mười một hecta đất, họ đã lấy từ sau năm 75 rồi. Họ lấy hết, bây giờ chỉ còn ngôi tháp trên mảnh đất vài nghìn thước mà thôi. Họ xây lên đấy một rạp hát rất lớn, rồi hồ bơi, v.v... làm nơi du hí, người ta phóng uế khắp nơi trên ấy. Tôi thấy đây là sự tủi nhục cho văn

hóa Việt Nam. Bởi dù sao nơi đó, trước đây Giáo hội chúng tôi thiết lập lên để thờ Phật. Bây giờ họ chiếm lấy, nếu để xây cất lên đây một đại học, một thư viện, một viện nghiên cứu khoa học, hay làm gì đây để phát triển đất nước, thì chúng tôi cũng vui lòng. Vì vừa lợi cho dân, vừa phát triển văn hóa hay tư tưởng. Nhưng mà đây họ không làm những việc ấy, họ biến nơi thờ Phật thiêng liêng, có tính chất văn hóa để biến ra nơi du hí, giải trí và là nơi cho người ta phóng uế. Đó là nỗi nhục riêng cho Giáo hội chúng tôi và chung cho cả phong hóa, văn minh của dân tộc.

"Giáo hội chúng tôi cũng đã từng khiếu kiện suốt ba mươi năm qua. Cho đến nay đã có cả nghìn bức văn thư khiếu kiện, mà họ không hề phản hồi một văn thư nào, không giải quyết gì cả. Họ coi dân như cỏ rác. Cho nên Giáo hội chúng tôi cũng đồng cảnh ngộ với đồng bào đi khiếu kiện ở đây. Vì vậy mà chúng tôi đến đây chia sẻ nỗi thống khổ đó. Chúng tôi mong rằng tình trạng như thế này sẽ không còn tồn tại ở trên đất nước này.

"Để cho hiện trạng xảy ra cho đồng bào ở đây hôm nay không còn diễn ra nữa, cho đồng bào cũng như cho chúng tôi. Nghĩa là đồng bào có nhà có cửa, có cơ nghiệp, mà nay phải dầm sương dãi nắng như thế này, rồi đòi hỏi như thế này mà chẳng được giải quyết. Muốn cho tình trạng này không còn xảy ra nữa, thì chúng ta phải đòi hỏi cho bằng được nhân quyền, công lý và công bằng xã hội. Buộc họ phải trả lại cái quyền sống và quyền làm người cho ta, là vấn đề quan trọng nhất. Muốn như thế, thì phải chấm dứt cái nạn độc quyền cai trị. Bởi vì độc quyền nó đưa đến bao nhiêu thói nát và bất công như thế này đây.

"Phải đòi hỏi một chế độ đa nguyên, đa đảng, đại diện đầy đủ cho 80 triệu dân. Chứ chỉ có một đảng thì không thể giải quyết được gì cho 80 triệu dân. Như thế đã là bất công rồi, 80 triệu dân mà sao chỉ có một đảng tạo ra bất công như thế này ? Do đó cho nên cần phải có những đảng phái khác nữa để đại

diện đủ mọi khuynh hướng cho 80 triệu dân, thì mới giải quyết được.

"Ngoài cái trước mắt là vấn đề đòi lại công lý, là tài sản trả lại cho đồng bào. Nhưng sau đó phải đòi lại nhân quyền và dân chủ, tự do. Quan trọng nhất là tự do ngôn luận để người dân được tự do bày tỏ ý kiến của mình, quan điểm của mình đối với những tổ chức cai trị mình. Chứ không như bây giờ họ độc quyền, rất là khó khăn.

"Mỗi người góp một phần, chúng ta tiếp tục đòi hỏi cho bằng được tự do, nhân quyền và công lý".

Tất cả đồng bào vỗ tay tán thưởng và nồng nhiệt hoan nghênh lời phát biểu của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ. Có người đã sụt sùi khóc vì xúc động. Một phụ nữ là bà Hoa thay mặt tập thể Dân oan đi khiếu kiện đến bên cạnh Hòa thượng đáp lời hưởng ứng, cảm ơn Hòa thượng Viện trưởng Viện Hóa Đạo, cảm ơn Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất và chư Thượng tọa, Đại đức trong phái đoàn đến ủy lạo đồng bào. Bà chấm dứt bằng câu : "Hòa thượng và Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất là đại diện cao cả cho Giáo pháp của Đức Phật, một sự hiện diện quý giá hôm nay cho tập thể Dân oan đi khiếu kiện trước Quốc hội vắng lặng như bãi tha ma này".

Trong lúc đó, một số Dân Oan đem tấm biển viết tay dán lên cửa lớn ở mặt tiền Quốc hội. Ai nấy cũng có thể đọc rõ lời viết :

**QUỐC HỘI ! QUỐC HỘI Ư ?
SAO MÀ VẮNG LẶNG ? ĐỀ
NGƯỜI DÂN KHIẾU KIẾN ĐỢI
CHỜ. CƠ QUAN GÌ GIỐNG BÃI
THA MA. KHÔNG THẤY MỘT
BÓNG HÌNH CÁN BỘ. TRÁCH
NHIỆM ĐÂU ? LÒNG BÁC ÁI
ĐỀ NƠI ĐÂU ? SAO LẠI NỖ ĐỀ
ĐOẠN TÌNH NHÂN LOẠI ? MÁU
CHẢY RUỘT MỀM NGƯỜI XƯA
NÓI. QUỐC HỘI SAO ĐÀNH
NGOẠI MẶT LÀM NGỜ ?**

Tiếp đó, Thượng tọa Thích Không Tánh và Thượng tọa Thích Minh Nguyệt thay mặt Giáo hội phát những phong bì tiền đến tất cả các vị đại biểu thuộc 19 tỉnh và 9 quận thành phố Saigon. Tổng cộng số tiền phân phát là ba trăm (300)

triệu đồng Việt Nam. Đại biểu 19 tỉnh gồm có : Tiền Giang, Long An, Bến Tre, Đồng Tháp, Vĩnh Long, An Giang, Kiên Giang, Bạc Liêu, Sóc Trăng, Trà Vinh, Vĩnh long, Bình Dương, Tây Ninh, Bình Phước, Lâm Đồng, Cần Thơ, Hậu Giang, Cà Mau, Bình Thuận. Chín quận ở thành phố Saigon là : Gò Vấp, Bình Chánh, Bình Thạnh, và các Quận 4, 5, 6, 7, 9 và 12.

Trong cuộc điện đàm, Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ cho ông Võ Văn Ái biết rằng : "Tình hình Dân oan khiếu kiện còn rất căng thẳng chưa biết sẽ ra sao, vì đã lan khắp toàn quốc hàng chục năm rồi. Nếu Nhà nước Cộng sản không có biện pháp giải quyết nhanh chóng, thì Giáo hội phải ra tay cứu tế, và chắc sẽ đến lúc phải kêu gọi đồng bào Phật tử và đồng bào các giới ở hải ngoại hỗ trợ. Chứ trong nước ngoại trừ dân ở các thành phố lớn, đa số dân chúng ở các tỉnh nhỏ và thôn quê cũng nghèo thiếu lắm, khó có thể quyên góp. Mặt khác, còn phải giúp cho Dân oan ngoài Bắc nữa. Năm ngoái, Giáo hội đã chuyển tiền ra Hà Nội nhờ ngoài đó giúp đỡ ít nhiều, nhưng chưa thấm vào đâu. Công việc sẽ phải khẩn cấp và quy mô. Nhưng Giáo hội phải làm. Cho đến nay, chưa có tổ chức nào, đoàn thể nào, cá nhân nào vào tiếp tế như Giáo hội vừa làm hai lần vừa qua".

Tuy nhiên Hòa thượng bảo phải chờ vài tuần lễ nữa xem tình hình động tĩnh ra sao rồi mới tính được.

**Xin vui lòng góp tay
phổ biến rộng rãi bán
nguyệt san này cho
đồng bào quốc nội**

TIN LÀNH MENNONITE

tố cáo CSVN cướp đất Dân cấp cho cán bộ

.....Việt Nam, ngày 17-07-2007.....

Thư của Mục sư Trần Linh (phó Liên Đoàn Trưởng LĐ Truyền Giáo Phúc Âm) và Mục Sư Nguyễn Hồng Quang (Hội Trưởng Tin Lành Mennonite Việt Nam) từ VN như sau.

Việt Nam, ngày 17-07-2007

Thư kính gửi Lương tâm Việt Nam trong:

- Đảng CSVN,
- Quốc hội CHXHCNVN
- Chính phủ CHXHCNVN
- Công an, Thanh tra CHXHCNVN

Tin tức từ các tín hữu Tin Lành tại tỉnh Bình Phước thì lúc 6 giờ sáng ngày 11-07-2007, chính quyền đã huy động một lực lượng cường chế gồm có công an vũ trang và 08 xe ủi, 06 xe nhà binh, 02 xe ô tô cơ giới, 05 cửa máy tràn vào 02 thôn Bù Tam và Phước Tiến, xã Hưng Phước, huyện Bù Đốp tỉnh Bình Phước trấn áp bộ tộc S'Tiêng bằng bạo lực, đánh trọng thương anh Điều Tài, đánh đập tàn nhẫn anh Điều Hiệp trước sự chứng kiến và than khóc của tập thể dân làng mà ông Chủ tịch huyện Nguyễn Duy Thiết và Chủ tịch xã Nguyễn Đức Huy vẫn không tha cho dân làng. Sau hai ngày càn quét, tất cả hoa màu, ruộng đất, nhà cửa đều bị san bằng.

Việc Chính quyền Bình Phước và Lâm Trường cho rằng Bộ tộc S'Tiêng chiếm đất Lâm Trường là không đúng thực tế sử dụng đất tại địa phương vì đất đai dân làng canh tác là đất của ông bà tổ tiên họ đã canh tác từ thời Pháp lâu đời và truyền lại cho con cháu ngày nay, có mồ mả, cây cối hàng trăm năm. Hiện nay họ đã mắc nợ nần vì đã vay mượn tiền đầu tư trên đất và họ thật sự là người trực canh trên đất

này hàng chục năm nay.

Chính quyền đã nhiều lần sử dụng lực lượng hùng hậu cưỡng chiếm đất nhiều lần suốt từ năm 2003 đến năm 2007 tổng cộng là 5 lần, tất cả hoa màu gần thu hoạch đều bị phá sạch, hiện giờ bộ tộc ai cũng thiếu đói, nợ nần. Việc tàn phá, cưỡng chế tàn nhẫn lần này làm thiệt hại lớn lao sức khỏe, tài sản của người Tin Lành dân tộc thiểu số vốn nghèo khổ, thiếu thốn và thường bị tổn thương triền miên trong xã hội mà hổ ngấn cách giàu nghèo càng lan rộng này.

Theo lời kể của Truyền Đạo Điều Gươm Tin lành Mennonite rằng: việc làm của UBND huyện Bù Đốp đã làm chính những công an trong đoàn cưỡng chế cũng thốt lên: "Hoa màu như mì trồng đã 6 tháng gần thu hoạch, điều đã ra hoa mà các ông ủi sạch như thế này là không đúng".

Chính phủ có nhận thấy thảm trạng thực tế của vấn đề lấy đất này là gì không?

Là người tín đồ lẫn dân chúng sắc tộc trắng tay không có đất sản xuất, đất rơi vào tay của vô số cá nhân là Cán bộ Đảng viên, Đại gia (22 cán bộ hưởng số đất này như ông Tám Vũ: 7 ha, ông Trúc: 7 ha, vợ ông Trúc: 5 ha, ô Bình: 5 ha. Tất cả cán bộ Lâm trường đều có, họ chia rồi còn bán ra 200 ha!).

Mặc dầu ngay những ngày đầu năm 2003, việc thu hồi đất này xảy ra rất tàn bạo (chính quyền tràn vào đánh đập dữ dội dân làng, gây chấn thương đầu phụ nữ -Thị Vinh- phải đi cấp cứu), nhưng khi thấy chính quyền biết lỗi, đền tiền thuốc men, người Tin Lành sẵn lòng tha thứ. Nay nhiều sự việc khiến dân làng

chịu hết nổi nên đã kéo đến vây đoàn cưỡng chế đang đập nát nhà cửa, phá hoại mùa màng, đánh đập phụ nữ. Có người trong Đoàn phải bỏ chạy để lại cả đồ đạc cá nhân, số công tác như trường hợp thiếu tá CA NMH... Chúng tôi phải trấn an tín hữu, tư vấn cho họ thực hiện quyền khiếu nại tố cáo theo pháp luật nên:

- Ngày 17-08-2003 Văn Phòng Quốc Hội gửi công văn số 19/VP-QH yêu cầu tỉnh Bình Phước giải quyết.

- Vụ Thanh Tra xét khiếu tố gửi công văn hướng dẫn ngày 24-02-2003 do ông Nguyễn Phương Ngọc ký (số 77558/HD-XKT).

- Ngày 03-10-2003 UBND tỉnh Bình Phước gửi công văn số 1670/UB-TD đến UBND huyện Bù Đốp giải quyết v.v... và không biết bao cuộc gặp gỡ trực tiếp giữa các Mục sư lãnh đạo các Hội Thánh sắc tộc trong vùng với chính quyền, kể cả công an để yêu cầu chính quyền không được làm sai luật, vì đất đai đã sử dụng lâu đời, và thường xuyên canh tác ít nhất là trước năm 1981.

Thay vì giải quyết vấn đề đất đai theo pháp luật, hoặc ít ra theo đạo lý sao cho hợp tình, ngày 27-06-2007 ông Chủ tịch Huyện Nguyễn Duy Thiết ra quyết định số 39/QĐ-UBND cưỡng chế tàn bạo nốt số đất dân chúng đang trồng trọt để duy trì sự sống cho gia đình họ.

- Ngày 11 và 12-07-2007, căn cứ vào quyết định này, Đoàn cưỡng chế hùng hậu với tiếng động cơ xích sắt ầm ầm của xe ủi, xe chỉ huy vang dội như tiếng xích xe tăng thời chiến, rần rần tiến vào cánh đồng nhà trại của người S'Tiêng khó khăn mới có ruộng khoai như vậy! Họ "thi hành công vụ" và để lại bao điều tàn đau thương, mất mát đói nghèo cho dân lành! Người cộng sản chân chính xưa kia vì dân đau rồi! Có hiểu điều gì trước tình cảnh này hay không?!

Chúng tôi hết sức ngỡ ngàng tại sao điều tồi tệ này lại xảy ra? Có phải uy lực của chính quyền Trung ương không còn tác dụng gì với địa phương (ít nhất là chuyện đất đai) nữa hay sao? Tình trạng "hỗn quan

hồn quân" này làm sao đưa đất nước chúng ta đến công bằng theo khẩu hiệu của Đảng?

Việc lợi dụng chức quyền, lợi dụng pháp luật, lợi dụng qui hoạch, thậm chí lợi dụng cả chính sách nhân đạo "đền ơn đáp nghĩa" những người đã hy sinh cho đất nước được cán bộ ngang nhiên thực thi để trục lợi cho riêng mình. Mọi điều này, các phương tiện thông tin nhà nước đã liên tục đưa tin, nhưng chính quyền đến nay vẫn chưa diệt được, Tại sao?

Thưa Quý vị! Chúng tôi nói thẳng rằng khi tiếp xúc với 1 Mục sư, 4 Truyền Đạo, 2 Chấp sự là những người mà chính quyền lấy ít nhất từ 1,5 hecta trở lên, chúng tôi không khỏi bồi hồi xúc động mãnh liệt và chúng tôi đã khóc!

Chúng tôi biết rằng, ngoài việc nuôi vợ con, các Mục Sư, Truyền Đạo này còn phải lo cho giáo dân nữa. Tôi đã mười tám năm hầu việc Chúa với bộ tộc S'Tiêng, tôi biết chắc họ không có lương hay phụ cấp nào ngoài những mảnh đất ân tình kia nuôi dưỡng chức vụ và gia đình họ! Rồi đây họ phải làm sao? Tín hữu cũng bị mất đất sản xuất rồi còn đâu, ai nuôi ai được nữa! Trước đây những người dân và tín hữu Tin Lành S'Tiêng mất đất đi làm thuê bị bệnh, được một Mục Sư dẫn về Sài Gòn chữa bệnh. Họ một tháng chỉ lãnh 10.000 đồng (mười ngàn đồng Việt Nam, chưa bằng 1 USD), vì thiếu đói mượn trước ăn hết tới tháng không còn tiền, và thế là chủ nhật phải bị buộc làm trả nợ, và họ không còn thờ phượng Chúa được nữa! Và tự nhiên vô số tín đồ xem như bị ép bỏ đạo một cách tình vi!

Đứng trước tình cảnh như vậy của dân chúng và tín đồ Tin Lành thuộc hai hệ phái Mennonite và Liên Đoàn Truyền Giáo Phúc Âm Việt Nam, chúng tôi không thể yên lặng. Nay chúng tôi đề nghị Công an, thanh tra, điều tra làm sáng tỏ ai đã tịch thu đất dân trái pháp luật hay lợi dụng pháp luật để làm sai trái gây thiệt hại cho dân S'Tiêng. Nếu là chủ trương Trung Ương, sao không bàn với dân và đền bù hỗ trợ, giải quyết việc làm cho dân khi thu hồi đất đúng pháp luật (như Điều 44

của Nghị Định 84/2007/NĐ-CP, hay Điều 56 Luật Đất đai 2003 v.v...), thay vì chỉ thuần cưỡng chế tịch thu trắng rồi phao vu cho dân chiếm đất công, hay lập chứng từ pháp lý về khu đất sai trật để biện minh cho việc làm thất đức như trước đây. Cứ tha hồ dựa vào quyền lực để đất đai của dân thì nói là đất lâm nghiệp, đất quân sự... rồi ra quyết định thu hồi không đền bù... sau đó biến thành đất tư nhân hết như bấy lâu nay mà người dân S'tiêng luôn thấp cổ không bình vực được mình!

Mong mọi lương tâm, mọi trách nhiệm Việt nam không phân biệt hãy hành động bảo vệ quyền sống của nhân dân lao động nghèo, đặc biệt đồng bào các sắc tộc.

Trân trọng.

Đồng Ký Tên

Mục sư Trần Linh (phó Liên Đoàn Trưởng Liên Đoàn Truyền Giáo Phúc Âm)

Mục Sư Nguyễn Hồng Quang (Hội Trưởng Tin Lành Mennonite Việt Nam)

Phòng Quốc hội 2, 194 đường Hoàng Văn Thụ, Phường 10, quận Phú Nhuận, Sài Gòn, và tại công viên Mai Xuân Thưởng, Hà Nội, để đòi lại quyền sở hữu đất đai đã bị tước đoạt bởi những kẻ cướp nhân danh nhà nước: "đầy tớ nhân dân" hợp thức hóa việc cướp bóc "chủ nước chủ nhà". Đây là kiểu cướp tình hình đó, chúng ta phải làm gì? Đây là định hướng cho hành động của chúng ta trước thảm cảnh này?

Dụ ngôn người Samari (Luca 10,15-37) là Kim Chỉ Nam để tất cả chúng ta, không phân biệt tôn giáo, nhất là người Tiến Hữu, phải noi theo, vì đây là giáo huấn qua đó Chúa Giêsu nhấn nhủ và đòi hỏi chúng ta: "Hãy đi và làm y như vậy (giống người Samari)!" Vậy dụ ngôn người Samari như thế nào?

Trước câu hỏi của nhà thông luật: "Ai là người thân cận của tôi?" (Luca 10,29), Chúa Giêsu không trả lời trực tiếp mà đi ngay vào vấn đề, kể cho ông ta nghe một dụ ngôn rất có giá trị thực tiễn, đó là dụ ngôn người Samari nhân hậu.

Dụ ngôn này trình bày cảnh một kẻ bị cướp bóc, bị đánh như tử đang nằm vệ đường, máu me lai láng đầy mình. Ba người đi ngang qua. Thứ

Hãy liên đới với DÂN OAN những con NGƯỜI bị bóc lột hãy là một người SAMARI NHÂN HẬU

.....Lm Đinh Xuân Minh.....

"Đứng trước tình thân đau tranh đang sôi sục của người dân oan trong nước, xin được chia sẻ nỗi thống khổ với người dân oan bằng tình thân, để tỏ lòng liên đới với đồng bào trong nước bị bạo quyền bắt lương CSVN bóc lột".

Gần đây, có khá nhiều bài viết, trong đó có cả quý Giám Mục, Linh Mục nhắc đến dụ ngôn người Samari. Thật là một sự ngẫu nhiên, khi dụ ngôn này được toàn thể tín hữu của Giáo Hội hoàn vũ nghe trong ngày Chúa Nhật thứ 15, năm C, giữa lúc tiếng kêu gào của người dân oan trong nước đang làm chấn động lương tâm thế giới.

Hiện nay dân oan đến từ 19 tỉnh miền Nam đang biểu tình. Họ đang sống trong cảnh màn trời chiếu đất, dầm mưa dãi nắng trước trụ sở Văn

nhất là một vị Tư tế, thứ hai là một thầy Lêvi. Cả hai đi bộ. Và thứ ba là một người Samari, cười lừa đi ngang qua. Cả ba đều cùng nhìn thấy một cảnh tượng.

- Người thứ nhất là vị Tư tế. Nói theo ngôn ngữ ngày nay, đó là những Linh mục, những người chuyên lo phục vụ trong nhà thờ.

- Người thứ hai là thầy Lêvi. Các thầy Lêvi đều thuộc dòng dõi Aaron (Xh 28,1). Họ được vua Đavít cất nhắc lên làm nhân viên cai quản đền thờ (1Sb 16,37-42). Chúa Giêsu nhắc đến dòng họ cao sang quyền quý này vì muốn nhấn mạnh vai trò địa vị quan trọng của họ trong xã hội.

- Người thứ ba, đó là người Samari: Người này thuộc dân ngoại giáo, là kẻ thù không đội trời chung với dân

tộc Do thái, là kẻ thù truyền kiếp của người Do Thái.

Ba nhân vật này đều cùng trên đường từ Giêrusalem đến Giêricô. Dọc đường, cả ba đều nhìn thấy tình huống nghiêm trọng của kẻ bị đánh đập cướp bóc. Anh ta bị trọng thương nửa sống nửa chết nằm vệ đường. Nạn nhân đang “khẩn trương” cần sự giúp đỡ của người khác.

Tại sao ba người cùng nhìn thấy một cảnh tượng, nhưng có hai phản ứng khác nhau?

- Vị Tư tế và thầy Lêvi là những người quý phái, nên dù nhìn thấy hoàn cảnh đau thương khẩn trương này, họ cũng không động lòng để ra tay nghĩa hiệp. Và vì luật phép không cho các thầy tư tế được tiếp xúc với máu me, kéo họ ra ô uế, không xứng đáng dâng của lễ trước bàn thờ Chúa. Vì những lý do đó, cả hai ngoảnh mặt làm ngơ và tiếp tục đi, dù đó là đồng bào ruột thịt của mình.

- Ngược lại, người Samari, kẻ ngoại đạo, đang để tai mắt thường ngoạn quanh cảnh, đang để tâm trí lo chuyện làm ăn và có lẽ cũng rất bận. Nhưng khi đi ngang qua, anh ta đã nhanh nhẹn dừng cương, nhanh chóng tới bên người bị cướp mà băng bó, vì anh ta “động lòng thương” (Lc 10,33). Như thế, “lòng thương” đã thành động lực khiến anh ra tay nghĩa hiệp. Đã vậy, chăm sóc xong, anh ta còn đưa kẻ bị cướp bóc hành hung này về quán trọ, tốn bao nhiêu tiền anh ta cũng hứa hoàn trả anh trở lại.

Một “tên ngoại đạo”, một kẻ đang bận đường xa, một người khác chủng tộc, nhưng khi nhìn thấy cảnh đau thương này, cũng đã vượt qua mọi khó khăn ngăn trở trong lòng. Anh ta đã:

- vượt qua luật cấm liên hệ giữa hai dân tộc thù hằn: Do Thái và Samari

- giúp kẻ hoạn nạn, vì coi việc cứu người trọng hơn, cao hơn mọi giới luật, mọi điều răn khác. (Viết tới đây, tôi chợt nghĩ đến việc có chức sắc Việt Nam cáo buộc Lm Nguyễn Văn Lý tội không vắng lời. Cứu người hoạn nạn bị cướp bóc, vừa về tài sản vật chất như ruộng đất nhà cửa, vừa về tài sản tinh thần như mọi tự do, mọi nhân quyền (công cuộc mà cha Lý đã đeo đuổi bao năm qua) chẳng phải là việc quan trọng hơn sao? Nếu vị GM khuyến cấm thuộc viên của mình không được đi cứu người đau khổ hoạn nạn, thì chính GM đó phải được đặt lại vấn đề. Vị ấy đứng về phía kẻ cướp hay đứng về phía nạn nhân?! Vị ấy bênh vực cho LỄ PHẢI hay bảo chữa dung túng cho TỘI ÁC? Vị ấy phục vụ cho “Giáo Hội duy nhất,

thánh thiện và tông truyền” hay phục vụ cho giáo hội quốc doanh?)

- không quản ngại việc có thể liên lụy đến bản thân,

- không sợ tốn kém,

- dành thời gian để chăm sóc người bị nạn dù đang bận rộn công việc...

Người Samari đã hiểu rằng:

- muốn cứu người, trước hết cần có thiện tâm, lòng dũng cảm, có trái tim luôn sẵn sàng thương yêu con người.

- việc cứu người vượt qua ranh giới chủng tộc. Vì thế, không quốc gia nào được viện cớ “chủ quyền quốc gia, bất xâm phạm chuyện nội bộ” để biện minh cho việc đàn áp nhân dân, hành hung người đái đồng bào mình.

- Giới răn mến Chúa và yêu người không thể tách biệt nhau được. Nếu nói yêu Chúa, Đấng chúng ta chẳng nhìn thấy, mà không thương kẻ thân cận sờ sờ thì nói yêu Chúa đâu có thật (Luca 10,25-27). Thiên Chúa là tình yêu, nên chỉ có tình yêu mới được kể công chuộc tội trước tòa phán xét của Chúa, để hưởng “sự sống đời đời làm gia nghiệp” (Luca 10,25).

Qua cử chỉ nghĩa hiệp của người Samari, chúng ta rút ra được kết luận gì mà Chúa Giêsu đã muốn chỉ dạy chúng ta phải noi theo?

Quả thật người Samari đã hành xử đúng như tục ngữ ca dao cha ông chúng ta khuyên dạy: “cứu người như chữa lửa”!

Viết đến đây, tôi chợt nghĩ đến hàng trăm ngàn người Việt Nam vượt biển (thường gọi là “Thuyền nhân” Boat People) đã được tàu thủy ngoại quốc cứu vớt, chẳng hạn con tàu Cap Anamur (Đức Quốc). Tôi nhớ đến trên 10.000 đồng hương chúng ta (trong đó có tôi cũng là một nạn nhân đang hấp hối trong cơn sóng gió bão bùng) đã được con tàu này giúp đỡ. Chúng ta đã họ được cứu khỏi hiểm họa của bão tố, của đói khát, khỏi bàn tay của hải tặc. Trước đó, họ đã chẳng hỏi chúng ta là ai, có phải là người “thân cận” của họ không, có phải là người Mỹ, người Pháp, người Đức, người Tàu không! Những người đã cứu vớt chúng ta không cùng chung chủng tộc, màu da, tiếng nói như chúng ta. Và có lẽ họ cũng không cùng chung một tín ngưỡng. Nhưng họ đã hành xử giống như trong dụ ngôn người Samari nhân hậu: Nhìn thấy cảnh hoạn nạn là xắn tay áo xông vào cứu chữa, không cần biết nạn nhân là ai. Cứu người như vậy có phạm luật không?

Thư của TGM Ngô Quang Kiệt, “Nhớ mang theo trái tim”, đã dựa trên bài Tin mừng Chúa Nhật 15, Lc 10, 25-37. Là một chức sắc cao cấp trong

Giáo Hội, GM Kiệt đã nhắc nhở mọi người, đặt biệt hàng ngũ tư tế, phải “nhớ mang theo ba trái tim” như một động năng thúc đẩy làm nghĩa cử cao đẹp như người Samari nhân hậu: trái tim NHẬY BẾN, trái tim QUAN TÂM, trái tim CHUNG THỦY. Và để những trái tim đó thật sự trở thành một trái tim đáng tin, đáng cậy và đáng nhớ, thì phải thể hiện qua việc làm. Một việc làm cụ thể bằng hơn ngàn lời nói suông!

Có nhà triệu phú người Mỹ đến thành Calcutta bên Ấn Độ để chính tận mắt xem việc làm phục vụ của mẹ Têrêsa. Khi thấy mẹ đang chăm sóc một bệnh nhân toàn người đầy ghê lở, máu mủ, xông mùi tanh hôi rất khó chịu, nhà triệu phú thấy vậy bộc phát: “Có cho tôi bạc triệu, tôi cũng không làm”. Mẹ Têrêsa trả lời: “Tôi cũng giống ông. Ai cho tôi bạc triệu để làm việc này, tôi cũng không làm!”

Nhưng mẹ Têrêsa đã làm vì lòng thương mến, làm để chứng minh đức tin của mình, vì đức tin không có việc làm là đức tin chết. Mẹ Têrêsa không nói nhưng làm nhiều. Khi chết, mẹ chẳng để lại cho nhân loại một tác phẩm hay ho nào về nhân đức BÁC ÁI PHỤC VỤ, nhưng đã khiến cả thế giới ngưỡng mộ và kính phục như là vĩ nhân thời đại, là chứng nhân cho dụ ngôn người Samari nhân hậu.

Lời nói không đi đôi với việc làm để khiến chúng ta gia nhập dòng họ NGUYỄN VĂN LINH (NVL: NÓI VÀ LỬA!).

Như thế, hành động giúp đỡ người hoạn nạn có giá trị cả triệu bạc. Nói thì dễ, nhưng thực thi lời nói mình mới khó. Hành động đánh giá và minh chứng lời nói của ta!

Chúa Giêsu dạy chúng ta hãy bắt chước người Samari nhân hậu. Hãy lên đường hành động với trái tim! Hãy LIÊN ĐỐI với những kẻ yếu hèn, những ai thấp cổ bé họng, những người bị cướp bóc!

DÂN OAN hiện nay không đang rơi vào chính hoàn cảnh này sao? Chẳng lẽ chúng ta còn chờ xem có được phép bênh vực họ không, chăm sóc họ không? Còn chờ xem những dân oan đó thuộc tôn giáo nào, chủng tộc nào? Hay vì tôi là một Giám mục, một Linh mục cao sang quyền quý, không nên đụng vào những kẻ thấp hèn, những chuyện “bẩn thỉu” như vậy kéo bị lây nhiễm, ô uế, không xứng đáng dâng của lễ nữa???

Vậy mà đứng trước thảm nạn này, trang mạng CÔNG GIÁO VIỆT NAM, trong bài “Tâm tình chia sẻ của Ban biên tập” mới tung lên mạng vào trung tuần tháng 7-2007, đã đưa ra nhiều dẫn chứng để biện minh cho

“phong thái bình chân như vại” của người Công giáo. Họ biện minh cho thái độ thụ động trước cảnh khiếu kiện hiện giờ như sau:

“Về những vấn đề khác mà Quý vị đang rất quan tâm như việc khiếu kiện đất đai tại VN, việc bác ái xã hội, việc xin tiền xây cất..., nhiều hiểu lầm tai hại vẫn còn tiếp tục lây lan...! Chúng tôi xin chia sẻ một ít thông tin với hy vọng đem lại chút ích lợi chung:

“Cách đây vài chục năm, từ khi việc tranh chấp đất đai xuất hiện, chúng tôi đã chứng kiến một chuyện: Cha bạn của chúng tôi, hai tay cầm hai phong bì giơ lên để “khoe” với chúng tôi khi gặp gỡ, hai phong bì khá giống nhau về hình thức lẫn nội dung, cái nào cũng có ít tiền bên trong và ghi vài chữ với ý chỉ cầu nguyện bên ngoài! Nhưng sự khác nhau của hai phong bì này đã được Cha bạn giải thích: Một phong bì xin khẩn để đòi lại được mảnh đất đối diện nhà thờ (được nhà nước trao cho người khác), còn phong bì kia cũng xin khẩn để không phải trả lại chính miếng đất vừa nêu. Câu chuyện như đùa mà vừa đã ám ảnh chúng tôi... cho tới ngày những thông tin đã công khai cho biết khoảng 1.200.000 người trong cả nước có nhu cầu khiếu kiện về đất đai... thì chúng tôi thực sự đã bật khóc...!

“Hầu như mọi nơi : giáo phận, giáo xứ, dòng tu... đều là nạn nhân của rất nhiều bất công, bất hợp lý có liên quan đến đất đai, bất động sản trong suốt bao năm qua và rất ít hy vọng được giải quyết ...”

Tôi nhận định đánh giá tâm thư này của Ban biên tập CGVN như sau:

- Kiểu thông tin này, chẳng mang ích lợi gì chung cả! Chỉ khuyến mọi người nắn gốc cây sung!

- Ít ra, BBT cũng đã nhìn ra là bạo quyền CSVN hiện nay rất thô bạo, bất nhân, bất tài, bất chánh, chẳng giải quyết gì được.

- Đưa ra tình huống éo le để rồi “Thôi em đành chịu bị bóc lột”, thay vì có lời khuyên khôn ngoan và can đảm.

- Chưa nhận định rõ, đâu là nạn nhân, đâu là tội nhân. Đâu là người bị bóc lột và đâu là bọn cướp của.

- Dung túng cho hành động cướp bóc của bạo quyền ăn cướp CSVN!

- Nếu có hai phong bì giống nhau về hình thức nhưng khác nhau về nội dung thì đó là điểm cần chú ý! Một phong bì khẩn đòi lại mảnh đất “được (bi) nhà nước trao cho người khác”, (phải) nói là bị, chứ không nói là “được” còn phong bì kia cũng khẩn để khỏi phải trả chính miếng đất vừa nêu trên”. Trong trường hợp này, ai là

NẠN NHÂN và ai là TÒNG PHẠM? Vì kẻ cướp và tông phạm của kẻ cướp đến vị Linh Mục xin khẩn để của ăn cắp được hợp thức hóa thành của riêng tư, nên vị Linh Mục gặp cảnh này đã phải “bật khóc”? Linh mục ấy có đứng về lẽ phải và công bằng không? Có nhắc nhở khuyên bảo kẻ xin khẩn này rằng anh là TÔNG PHẠM không? Với 1.200.000 nạn nhân bị bóc lột tài sản, thì cũng có ít nhất 1.200.000 tông phạm và chính phạm. Trong nước hiện nay, đang có 1.200.000 “cảnh bật khóc”, mà không có lý lẽ hành động chính đáng, để rồi chỉ ngồi than thân trách phận sao? Đạo lý để đâu? Dụ ngôn người Samari nhân hậu để đâu? Lời chỉ dạy của Chúa đâu hết rồi?

- Qua thư tâm tình trên của BBT, chúng ta cũng đánh giá tình thế hiện nay trong nước: Linh mục nào dẫn thân bệnh vực cho nạn nhân bị cướp trắng trợn, thì vị đó phải về hưu non! Nạn nhân -người bệnh vực cho dân oan còn đó- đã phải về hưu non, với lời răn đe hăm dọa: “Đây chỉ là một hình phạt nhẹ đấy! Lẽ ra tôi đã treo chén cha rồi!” Nếu một Giáo hội mà như thế, thì Giáo hội đó đứng về bên nào? Về phía NẠN NHÂN hay về phía TỘI NHÂN và TÔNG PHẠM? Phải chăng Giáo hội đó đã thành a dua, đồng lõa với gian dối, bạo hành? Ai ra lệnh này trong giáo phận Sài gòn? Ai có thẩm quyền ra quyết định đó????

Các Thượng tọa Thích Không Tánh, Thích Thiện Minh, Thích Thiện Lễ, Thích Giác Lượng, các Đại đức Thích Minh Huệ, Thích Viên Hỷ, Thích Đồng Minh và Đại lão Hòa Thượng Thích Quảng Độ, đại diện cho Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống Nhất, đã và đang làm sống lại dụ ngôn người Samari. Kẻ “ngoại đạo”, xét theo quan điểm của Kitô Giáo, đang thực thi dụ ngôn người Samari nhân hậu.

Không lẽ chỉ có người “ngoại giáo” bệnh vực cho DÂN OAN, liên đới với DÂN OAN, lên tiếng cho lẽ phải, dẫn thân cho công lý? Còn các vị TƯ TẾ, và LÊVI vẫn ngoảnh mặt làm ngơ trước cảnh màn trời chiếu đất của đám dân oan bị đày đọa???

Trời Cao có thấu cho lòng DÂN OAN chẳng hơi Trời !!!!!???

**Đừng nghe những gì
Cộng sản nói! Hãy nhìn
những gì Cộng sản làm!
Sông có thể cạn, núi có
thể mòn, nhưng chân lý
ấy không bao giờ thay đổi!**

LUẬT SƯ BÙI KIM THÀNH ĐÃ ĐƯỢC TRẢ TỰ DO

Tin từ Đảng Dân Chủ XXI cho hay Nhà Dân Chủ Luật Sư Bùi Kim Thành vừa được trả tự do ngày 16-07-07 tại Sài Gòn. Như chúng ta đã biết, vào sáng sớm ngày 2-11-06 Công An CSVN đã ào vào nhà cưỡng bách và áp giải bà đến một bệnh viện tâm thần. Nơi đây, sau khi chẩn bệnh, bác sĩ khẳng định bà luật sư Bùi Kim Thành không hề bị bệnh tâm thần. Sau đó, công an lại đưa bà đến bệnh viện tâm thần Biên Hòa, rồi chích cho bà một loại thuốc bà không rõ công hiệu và giam bà tại đó.

Luật sư Bùi Kim Thành không nói năng gì kể từ khi bị chích thuốc, đang khi đó thì nhà cầm quyền VN đã đặt điều kiện là bà phải giữ kín những gì đã xảy ra nơi đây với bà thì bà sẽ được thả về. Nhưng luật sư Thành nhất quyết từ chối yêu cầu này. Vì những lời khẳng khái đó, bà Thành đã hoàn toàn bị cô lập, không được phép gặp thân nhân, kể cả việc thăm nuôi của gia đình.

Được biết, bà Bùi Kim Thành là luật sư của Đảng Dân Chủ Việt Nam XXI, là chiến sĩ Dân Chủ tình nguyện phục vụ miễn phí cho những gia đình nghèo khổ bị nhà cầm quyền Việt Nam tại địa phương bóc lột, tịch thu của cải, nhà cửa, ruộng đất. Tóm lại là Những Dân Oan Khiếu Kiến. Bà đã đấu tranh cho Dân oan trong suốt 10 năm qua, không những giúp Dân làm đơn và hướng dẫn thủ tục khiếu kiện cho đúng pháp lý của nước CHXHCNVN, mà còn nhiều lần trực tiếp dẫn đầu đoàn dân oan đồng bằng sông Cửu Long và các tỉnh đi tuần hành qua các đường phố SG. Rất tiếc, lần này vì bị chính quyền cưỡng bách vào nhà thương điên nên bà không thể tham gia trực tiếp với đoàn biểu tình của Tiền Giang và các tỉnh.

Luật sư Bùi Kim Thành được thả tự do là do nhiều áp lực tranh đấu của Tổ Chức Ân Xá Quốc Tế, nhiều Đoàn Thể, Tổ Chức, Đảng phái, Cộng Đồng Người Việt ở Hải ngoại, Quốc Hội Áu Châu qua Bản Nghị Quyết Tố Cáo CSVN đàn áp Nhân Quyền và Tôn Giáo, ông Michael Orona. Phó Giám Đốc phòng Dân Chủ Nhân Quyền và Lao Động đại diện Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ cùng với ông Ralph W. Falzone Bí Thư thứ hai Đại sứ quán Hoa Kỳ qua cuộc thăm viếng Giáo sư Hoàng Minh Chính, Tổng Thư Ký Đảng Dân Chủ Việt Nam XXI vừa qua. Và nhất là sự vận động trực tiếp của Bác sĩ Nguyễn Xuân Ngãi Phong Trào Dân Chủ Việt Nam (Văn Phòng Hải Ngoại) đến các chính giới hành pháp, lập pháp và Hội Đồng An Ninh Quốc Gia Hoa Kỳ trong thời gian qua

Đảng DCVN XXI

THƯ TÀI LỖI

thay cho chủ tịch nước Việt Nam Nguyễn Minh Triết của một công dân

.....*Nguyễn Xuân Nghĩa, Hải Phòng*.....

Kính gửi:

- Toà Thánh Vatican và Hội đồng giám mục Việt Nam

- Ngài Ed Royce và toàn thể các Nghị sỹ Hạ viện Hoa Kỳ

- Ngài Giám đốc hãng Truyền hình CNN và ngài Wolf Blitzer, người đã thực hiện cuộc phỏng vấn ông Nguyễn Minh Triết, chủ tịch nước Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam.

- Các hãng truyền thông quốc tế, các hãng và trang mạng điện tử của người Việt Nam ở nước ngoài

- Các tổ chức, cá nhân quốc tế và Việt Nam cùng quan tâm

Tên tôi là Nguyễn Xuân Nghĩa, chức danh nhà văn, thường trú tại Hải Phòng, Việt Nam, xin bộc bạch:

Sau chuyến Mỹ du của ông Chủ tịch nước Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam chúng tôi là Nguyễn Minh Triết, đã xuất hiện trên các cơ quan truyền thông quốc tế và Hải ngoại, lan truyền trong các tổ chức, cá nhân tại Việt Nam và ngoài nước một thông tin gây tổn hại tư cách, đạo đức cho chủ tịch nước Việt Nam Nguyễn Minh Triết.

Nguyên nhân là: khi đưa tin về nội dung trả lời chất vấn và phỏng vấn của Triết chủ tịch tại Nghị viện liên bang Hoa kỳ vào ngày 21-6-2007 và hãng truyền hình danh tiếng CNN do ngài Wolf Blitzer thực hiện được phát vào ngày 24-6-2007, báo Nhân Dân và Tuổi trẻ viết rằng Triết chủ tịch nói: "Nhà nước Việt Nam được sự đồng tình của Toà Thánh Vatican và Hội đồng giám mục Việt Nam trong vụ xử án tù LM Nguyễn Văn Lý"

Ngày 7-7- 2007 Hội đồng Giám mục Việt Nam công bố trên các cơ quan truyền thông lá thư minh định: "Nội dung lời nói của ngài Triết là không đúng sự thật."

Mấy ngày sau khi những người quan tâm so sánh nội dung trả lời chất vấn và phỏng vấn của Triết chủ tịch ở Mỹ với nội dung thuật lại của báo Nhân Dân và Tuổi trẻ mới vỡ lẽ báo Nhân Dân và Tuổi Trẻ đã bịa tạc ra câu nói: "Toà thánh Vatican và Hội đồng giám mục VN đồng tình với vụ xử án LM Nguyễn Văn Lý" để gắn vào miệng ông Triết chủ tịch. Thật là gan to tay liếp!

Nhận thấy: tệ nạn thông tin sai lạc, cắt xén, bịa tạc của giới truyền thông Việt Nam đã thành hệ thống.

Nhận thấy: Chính việc bịa tạc câu nói này của hai cơ quan truyền thông danh giá tại VN đã đẩy ông Triết ra trước búa rìu dư luận thế giới, đã biến cá nhân ông Triết, một vị chính khách, nguyên thủ của một nước đang phát triển, đang hoà nhập mạnh mẽ vào thế giới văn minh, trung thực thành một người nói bịa.

Nhận thấy: Khi gán cho cá nhân một câu mà cá nhân đó không phát ngôn, gây hậu quả tổn hại danh dự, tư cách cá nhân, đặc biệt khi cá nhân đó đại diện cho một quốc gia đang hoạt động ở trường quốc tế, báo Nhân Dân và Tuổi Trẻ không những đã vi phạm luật báo chí do chính nhà nước Việt Nam ban hành, mà còn (nếu nhìn nhận nghiêm khắc hơn) vi phạm nghiêm trọng luật hình sự (tội thông tin sai sự thật, bôi nhọ, vu khống).

Nhận thấy: Hai tờ báo này đã gán một câu nói dối, nói láo vào miệng chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết, làm cho uy tín của chủ tịch Nguyễn Minh Triết giảm sút nghiêm trọng, gây tổn hại không tính được trước cho uy tín chính trị, ngoại giao của quốc gia Việt Nam trên trường quốc tế.

Nhận thấy : Hai cơ quan truyền thông này (đặc biệt là báo nhân

Dân) cùng 600 báo hình báo nói đều được đặt dưới sự kiểm soát, dạy dỗ của ĐCSVN, cho nên ĐCSVN là người có lỗi trong sự cố đáng xấu hổ này.

Nhận thấy: ĐCSVN tự nhận là "đội quân tiên phong của giai cấp công nhân, giai cấp nông dân và nhân dân lao động Việt Nam; và ĐCSVN là đầy tớ của nhân dân" dẫn đến lô-gích: "con đại cái mang" nhân dân Việt Nam phải chịu cái lỗi đáng xấu hổ này.

Nhận thấy: cá nhân tôi, từ khi đủ tuổi công dân cho đến kỳ bầu cử Quốc Hội khoá 11 đã bầu vào Quốc Hội đa số ứng viên là thành viên của ĐCSVN; từ những đại biểu QH cơ cấu ra một bộ máy chính phủ Trung ương lãnh đạo đất nước trong đó có giới truyền thông, nhưng giới truyền thông (quyền lực thứ 5 của xã hội) ngày càng hư hỏng nên tôi tự nhận có liên đới tội lỗi.

Nhận thấy: Trong cái lỗi mang đến sự hổ nhục quá lớn như vậy có phần trách nhiệm của ông Nguyễn Minh Triết (vì báo chí là của đảng, mà trong đảng có ông Triết) nhưng ông Triết chỉ góp phần nhỏ tạo nên sự xáo trá của báo chí Việt Nam, dù gây ông đập lưng ông, nhưng ông Triết bị đập quá đau, lãnh đủ một mình, có thể thông cảm được.

Nhận thấy: Nguyễn Tấn Dũng thủ tướng đã từng tâm sự: "Tôi yêu sự trung thực, ghét sự giả dối", vậy mà cho đến nay Thủ tướng vẫn chưa có phát biểu về sự cố thiếu trung thực cấp quốc gia của hai tờ báo đáng xấu hổ này

Cho nên, với nhân cách công dân, trong khi ông Nguyễn Minh Triết chủ tịch phải ngậm bồ hòn làm ngọt, ông Nguyễn Tấn Dũng thủ tướng lãnh tránh, tôi đành làm nhẹ sự hổ nhục cho cá nhân tôi bằng lá thư tạ lỗi gửi tới Ngài Ed Royce và toàn thể các Nghị sỹ thuộc Hạ viện Hoa Kỳ, Ngài Giám đốc hãng Truyền hình CNN, ngài Wolf Blitzer, Toà Thánh Vatican, Hội đồng Giám mục Việt Nam, các tổ chức, cá nhân cộng đồng thế giới cùng quan tâm.

*Gửi từ Hải Phòng, Việt Nam,
ngày 15 tháng 7 năm 2007.
Nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa*

một số vấn đề của phong trào Dân chủ

★★

Nguyễn Minh Cần

Từ đầu năm nay, Bộ chính trị ĐCS đã tiến hành một chiến dịch đàn áp cực kỳ hung bạo những người dân chủ trong nước để cố đè bẹp phong trào dân chủ đang lên. Trận khủng bố khốc liệt này đã làm cho phong trào thiệt hại nặng về nhân sự và tổ chức.

Lúc này, chúng ta cần bình tĩnh nhìn lại những thành tựu và thiếu sót của phong trào trong thời gian qua, đánh giá tình hình phong trào hiện nay để hoạch định một hướng đi đúng đắn cho tương lai. Việc làm này rất cần thiết, trước hết, để ổn định "lòng người", cố kết hàng ngũ dân chủ, chuẩn bị cho những cuộc đấu tranh tiếp theo.

Thành tựu đáng quý

Để đánh giá đúng những thành tựu và thiếu sót của phong trào dân chủ trong mấy năm qua, nên nhắc lại những diễn biến chính trong vài năm gần đây.

Hẳn là mọi người còn nhớ từ đầu năm 2005, phong trào bị đè nặng bởi tâm trạng chán chường trước sự chia rẽ nhau nặng nề vì những xung đột cá nhân giữa một số nhà dân chủ có tiếng trong nước. Còn vào cuối năm 2005, khi cụ Hoàng Minh Chính tuyên bố tại Hoa Kỳ việc thành lập "Phong trào Dân chủ Việt Nam", thì sự kiện đó đã làm cho nhiều người dân chủ trong và ngoài nước bàng hoàng, ngao ngán. Trong tình hình đó, chỉ có rất ít người tin tưởng là lực lượng dân chủ sẽ xuất hiện từ những hạt giống năng động nhất trong giới trẻ do nhu cầu bức thiết từ quần chúng bên dưới và chính lực lượng này sẽ đẩy phong trào tiến lên.

Và quả đúng như vậy, phong trào dân chủ đã đâm chồi từ bên dưới và vọt phát qua những cuộc đấu tranh rầm rộ của công nhân, nông dân và dân oan. Cần đánh giá cao hành động tự phát, rất gan dạ của nhóm Nguyễn Tấn Hoàn, khi họ gửi bản "Yêu sách 8 điểm của công nhân đòi quyền lao động" lên cơ quan lãnh đạo cao cấp của CHXHCNVN (18.02.2006). Và cuối tháng 10 năm 2006, cũng chính nhóm này đã tự đứng ra thành lập «Hiệp Hội Đoàn

Kết Công Nông Việt Nam». «Hiện tượng Nguyễn Tấn Hoàn» có tính giáo huấn cho những người dân chủ chúng ta. Nhân thể nói thêm, ĐCS rất nhạy cảm, biết ngay rằng nhóm Nguyễn Tấn Hoàn là mối nguy lớn đối với chế độ toàn trị của họ, nên đòn đánh khốc liệt trước tiên đã giáng xuống nhóm này.

Tiếp sau "Yêu sách..." nói trên, xuất hiện "Lời Kêu gọi cho Quyền Tự do Thông tin Ngôn luận" (của bốn Linh mục Chân Tín, Nguyễn Văn Lý, Phan Văn Lợi và Nguyễn Hữu Giải), "Lời Kêu gọi cho Quyền thành lập và hoạt động đảng phái tại Việt Nam" (của 116 người), và cuối cùng là "Tuyên Ngôn Tự Do Dân Chủ 2006" (của 118 người). Trên sáu mươi năm qua, dư luận chế độ độc tài toàn trị của ĐCS, chưa hề có một tuyên ngôn nào đặt vấn đề đấu tranh cho tự do, dân chủ và nhân quyền một cách rõ ràng, dứt khoát như "Tuyên Ngôn 2006" này. Vượt qua muôn vàn trở ngại, nhờ sự hoạt động năng nổ của nhiều người, nhất là Lm Nguyễn Văn Lý, "Tuyên Ngôn 2006" đã nhanh chóng đi vào quần chúng, thu nhận được trên 2300 chữ ký của người trong nước ở khắp các tỉnh thành và hàng chục nghìn chữ ký ở hải ngoại, gây một tiếng vang lớn trong công luận.

Để hiểu là những người lãnh đạo phong trào "Tuyên Ngôn 2006", sau này gọi là "Khối 8406", đã tự đặt cho mình mục tiêu: đến trước hội nghị thượng đỉnh APEC, trước trò «đăng cử dân bầu» quốc hội năm 2007, phải làm được một số việc rất căn bản là sớm ra lời kêu gọi và vận động tẩy chay cuộc bầu cử quốc hội độc đảng, cho ra mắt bán nguyệt san "Tự Do Ngôn Luận" mà không xin phép, hình thành một tập hợp rộng rãi những người dân chủ trong nước là "Khối 8406", cho ra đời một chính đảng phi cộng sản là Đảng Thăng Tiến Việt Nam và cố sức vận động thành lập một mặt trận dân chủ có tên gọi là "Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam". Nhờ những cố gắng rất lớn họ đã thực hiện được những việc đề ra. Đó là những thành tựu đáng quý.

Khuyết điểm và yếu kém

Tuy vậy, chúng ta cần nhận rõ những khuyết điểm và yếu kém của phong trào để rút ra những bài học cho sau này. Dĩ nhiên, trong một thời gian rất ngắn mà phải làm một khối lượng công việc lớn như vậy thì khó tránh được sự vội vã, hấp tấp, thiếu cân nhắc. Hơn nữa, vì phong trào có tính chất bột phát, bùng nổ, mà những người lãnh đạo không chuẩn bị đầy đủ và không kịp tạo được cơ sở vững chắc cho phong trào. Khách quan mà nói, thiếu sót này một phần do nhiều người lãnh đạo và cốt cán dân chủ bị chính quyền toàn trị bao vây, quản chế ngặt nghèo nên họ khó đi sâu vào đại chúng công nhân, nông dân, dân oan đang sôi sục đấu tranh để xây dựng cơ sở tổ chức làm nòng cốt cho phong trào.

Nhưng, điều quan trọng cần nói nhất là vì thiếu kinh nghiệm, ngay từ đầu họ đã không xác định được một đường lối tổ chức và hoạt động thích hợp với điều kiện của một chế độ độc tài toàn trị cực kỳ hung bạo. Lẽ ra, mọi người phải hiểu rằng dưới chế độ độc tài toàn trị, muốn cho phong trào tồn tại bền vững thì về tổ chức cũng như hoạt động phải luôn luôn khéo léo phối hợp mặt bí mật và mặt công khai. Đặc biệt là trong thời gian đầu, cần chú trọng đến mặt bí mật nhiều hơn, và chỉ dần dần đưa một bộ phận ra công khai khi có điều kiện. Và trong mọi trường hợp phải luôn luôn giữ một bộ phận bí mật để đề phòng mọi bất trắc. Đảng này, rất nhiều khi anh chị em ta đã làm ngược lại! Nên khi kẻ cầm quyền khủng bố tàn bạo thì khó duy trì được cơ sở. Các hoạt động viên của phong trào không được huấn luyện về công tác bí mật nghiêm ngặt, nên đã hoạt động quá lộ liễu, coi thường mọi nguyên tắc bí mật. Chẳng hạn, tại những cuộc hội luận công khai trên diễn đàn Paltalk, nhiều khi anh chị em ta rủ nhau tham gia đông đảo, công khai danh tính không chút dè dặt, trong lúc đó thì bọn mặt vụ tha hồ làm... «sổ đen»! Sai lầm về đường lối tổ chức và hoạt động đã làm cho phong trào phải trả giá nặng nề là một bài học đáng ghi nhớ nhất.

Phát biểu bi quan

Đáng tiếc là, sau trận đàn áp vừa qua, có tác giả dân chủ đã công khai trên các cơ quan truyền thông nhiều lời phê phán nặng nề, thiếu khách quan và không chính xác đối với phong trào trong nước và một số người lãnh đạo phong trào. Tác giả chỉ thấy mặt sai lầm, thiếu sót mà lờ đi mặt thành tựu. Rồi lại đưa ra nhiều nhận định rất bi quan: «... ra đời một

cách hấp tấp rồi tàn lụi nhanh chóng...», «lực lượng dân chủ ở trong nước như đã tan tác», «khí thế đấu tranh trong nước đã xẹp xuống, người này bỏ cuộc, người kia đào thoát», «phần khởi nhường chỗ cho thất vọng»..., vô tình gieo rắc thêm hoang mang, sợ sệt trong quần chúng và có thể làm cho kẻ cầm quyền khoái trá, vì có được thêm «luận cứ» để hù dọa dân chúng.

Chẳng hạn, bảo rằng «lực lượng dân chủ như đã tan tác», thế sao vẫn có những người dân chủ hay có cảm tình với dân chủ tiếp tục biểu lộ lòng kiên cường của họ? Chẳng hạn như anh Phạm Văn Trội được toà án mời đến làm nhân chứng trong vụ xử hai luật sư Nguyễn Văn Đài và Lê Thị Công Nhân hôm 11.05.2007, anh xin phát biểu ý kiến, mà không được nói, thế là ngay hôm sau anh đã viết bài tường thuật phiên tòa xử bất công và tỏ thái độ công khai phản đối cường quyền. Hay cô Nguyễn Thị Bảo Phương, bất chấp vòng vây dày đặc của công an, mặt vụ, vẫn mang bánh mì đến tiếp tế cho dân oan đang biểu tình khiếu kiện trước Văn phòng 2 Quốc hội tại Sài Gòn hôm 06.06 vừa qua, cô còn dùng điện thoại để tường thuật về cuộc biểu tình của dân oan, sau đó lại vào dịch vụ Internet thì bị công an bắt giữ và đánh đập dã man. Đó là không kể đến hàng chục gương mặt dân chủ vẫn còn tiếp tục đấu tranh công khai hay thầm lặng, không kể đến những tập san dân chủ vẫn tiếp tục ra đều đặn và các tổ chức dân chủ vẫn thường lên tiếng... Bảo rằng «khí thế đấu tranh đã xẹp xuống», thế sao vẫn còn sục sôi hàng chục cuộc đình công đồng đảo của người lao động khắp ba miền, hàng chục cuộc biểu tình của dân oan ở Hà Nội và Sài Gòn, đặc biệt là cuộc biểu tình khiếu kiện chủ yếu của nông dân ở các tỉnh thành Tiền Giang, An Giang, Kiên Giang, Bình Dương, Bình Phước, Mỹ Tho, Bến Tre, Long An, Bà Rịa, Vũng Tàu v.v... một cuộc biểu tình đồng đảo và kéo dài chưa từng thấy dưới chế độ toàn trị của ĐCS?

Sau trận đàn áp phong trào dân chủ, tác giả nhìn ra ngoài nước chỉ thấy: «hải ngoại chỉ biểu lộ được một sự phản nộ bất lực»... «mọi chính quyền, trừ Hoa Kỳ, đều đã không có phản ứng. Chính Hoa Kỳ cũng đã chỉ phản ứng một cách rất chùng mịch»... «Báo chí và các cơ quan truyền thông cũng chỉ dành cho đợt đàn áp này một sự chú ý rất tương đối. Thế giới đang có những quan tâm khác», v.v... Tác giả không thấy một điều rõ rệt là: chưa bao giờ hành vi của kẻ cầm quyền đàn áp phong trào dân chủ

nước ta đã dấy lên một đợt phản đối mạnh mẽ như lần này. Chính phủ và chính giới nhiều nước, như Hoa Kỳ, Canada, Úc châu và Âu châu đều lên tiếng. Tổng thống Bush đã nhiều lần phát biểu ủng hộ những người bất đồng chính kiến Việt Nam và đã gặp gỡ đại diện các tổ chức dân chủ Việt Nam. Cộng đồng người Việt ở Hoa Kỳ đã hoạt động rất năng động trong dịp Chủ tịch Nguyễn Minh Triết đến Hoa Kỳ. Và mới đây (12.07), Quốc hội châu Âu đã ra nghị quyết riêng về Việt Nam sau những vụ đàn áp phong trào dân chủ. Đó là sự ủng hộ lớn lao đối với phong trào dân chủ nước ta!

Quan hệ «trong - ngoài»

Chắc độc giả còn nhớ, nhiều năm trước, chúng ta khao khát thiết lập mối quan hệ tốt giữa «trong - ngoài» để tiến tới sự phối hợp hay hiệp đồng đấu tranh giữa «trong - ngoài». Sau bao nhiêu cố gắng vượt qua mọi ngăn trở của kẻ cầm quyền, ngày nay chúng ta đã thiết lập được mối quan hệ tốt đẹp đó và phong trào đấu tranh trong nước có được sự hỗ trợ về mặt tinh thần và vật chất rất lớn của hải ngoại. Thế mà sau trận đàn áp có vài tác giả lại khẳng định dường như phong trào trong nước là do sự xúi giục, sự chỉ đạo trực tiếp của các lực lượng hải ngoại! Đây là khẳng định sai lầm, vô trách nhiệm và rất tai hại: trước hết, vì nó không đúng sự thật, sau nữa, vì nó coi khinh lực lượng dân chủ trong nước, nhất là lớp trẻ đang vươn lên, cuối cùng, vì nó chỉ làm lợi cho kẻ cầm quyền toàn trị có cơ để hù dọa người dân trong nước và có cơ để đàn áp phong trào! Xin độc giả xem lại những câu: «... Sự háo hức đặt hy vọng vào một chuyện chẳng có gì chắc chắn như vậy tỏ giác một tâm trạng tuyệt vọng sẵn sàng bám víu vào bất cứ gì có hình dạng của một cái phao»... «...Nguyễn Văn Lý, và Nguyễn Văn Đài ở Hà Nội, đã là những nạn nhân của cách hoạt động của đối lập tại hải ngoại: không chuẩn bị lực lượng rồi đến khi thấy tình thế có vẻ thuận lợi thì cố gắng nắm lấy cơ hội một cách vội vã và vận dụng quá sức anh em trong nước trong một cuộc thi đua xô bồ xem ai làm trước, ai lên tiếng trước, ai thông báo đầu tiên những «tin khẩn», ai gây được tiếng vang nhiều nhất...», hay một phát biểu khác: «...các anh em dân chủ trẻ trong nước thì không còn biết tin ai, nghe ai nên đành nghe và làm theo sự chỉ đạo trực tiếp từ bên ngoài. Từ đây phong trào không hướng vào bề sâu mà thúc dục nhau điếu vò dương oai, khiêu khích công an, thách đố chính quyền...»! Thiết

tưởng không cần phải bình luận nhiều về những lời phát biểu như vậy!

Cộng đồng người Việt hải ngoại

Trong lúc Cộng đồng người Việt hải ngoại đang cố gắng vươn lên làm chỗ dựa cho phong trào trong nước thì có những nhận xét nặng nề: «Cộng đồng người Việt hải ngoại tại Hoa Kỳ và các nước phương Tây đến từ miền Nam, sau khi chế độ Việt Nam Cộng Hòa sụp đổ... Khó người thoát ra được nước ngoài là một khối người rã hàng, đầy căm thù và tuyệt vọng; trong thâm tâm đại đa số đã chọn hẳn một quê hương mới. Trong hoàn cảnh đó đấu tranh chỉ là để biểu lộ và trút bớt sự căm thù đang sục sôi trong lòng chứ không phải để giành thắng lợi. Cuộc đấu tranh vì vậy không khác gì một cuộc lên đồng, những người được ủng hộ nhất là những người tỏ ra táo bạo nhất, lên đồng hay nhất, gây được ảo tưởng mạnh nhất...»! Dường như người viết cố tình bỏ quên tấm lòng yêu nước, yêu tự do của cả một khối đồng đảo người Việt xót xa cho số phận dân mình trong nước còn bị mất tự do dưới chế độ toàn trị của ĐCS, đã và đang cố gắng góp sức mình vào đại cuộc: đem lại tự do, dân chủ và nhân quyền cho dân tộc.

Khối 8406

Lại có ý kiến cho rằng: «Đáng lẽ nó phải dừng lại ở mức độ một bản tuyên ngôn dân chủ, như thế cũng là quý báu lắm rồi, nhưng người ta bắt nó phải làm một việc mà nó không thể làm: trở thành một tổ chức và hơn thế nữa một tổ chức mẹ của nhiều tổ chức khác. Người ta cố tình không phân biệt một bản tuyên ngôn với một tổ chức, những người chỉ ký tên ủng hộ một bản tuyên ngôn và những người dẫn thân trong một tổ chức».

Theo chúng tôi, việc ra đời của Khối 8406 là một nhu cầu khách quan bắt buộc phải làm để duy trì và phát triển thắng lợi sau khi «Tuyên Ngôn 2006» được công bố, vì thế không thể coi việc ra đời của Khối 8406 là việc làm hấp tấp, càng không thể bảo là «người ta cố tình không phân biệt một bản tuyên ngôn với một tổ chức». Và lại, Khối 8406 chỉ là một tập hợp rộng rãi, nhưng không có Khối 8406 thì làm sao lấy được chữ ký của trên 2300 người trong điều kiện rất khó khăn dưới chế độ cực quyền? làm sao và lấy danh nghĩa gì để giao tiếp với các tổ chức quốc tế và các chính khách trên thế giới? làm sao tiếp cận được với báo chí thế giới và công luận quốc tế?

Về đường lối, chiến lược

Những người dân chủ đều nhất trí coi «bất bạo động» là phương châm

cho mọi hành động của mình. Nghĩa là, mọi hoạt động không nhắm tới vũ trang đấu tranh, vũ trang khởi nghĩa mà chủ yếu nhắm tới việc vận động quần chúng, giáo dục đại chúng ý thức dân chủ, tự do để đại chúng đứng lên đấu tranh cho quyền lợi và nhân quyền của mình. Đấu tranh bất bạo động thì chỉ có thể dựa vào sức mạnh của quần chúng mà thôi. Và chỉ có sức mạnh của quần chúng mới làm áp lực được cho giới cầm quyền phải chuyển hoá hay đổi thay chế độ độc tài toàn trị. Cố nhiên, để tạo được sức mạnh của quần chúng, những người dân chủ phải kiên trì vận động, tổ chức và giáo dục quần chúng. Đây là một việc cực kỳ gian khổ, khó khăn và lâu dài – trong tình hình đại đa số người dân trong nước còn sợ sệt và hết sức thờ ơ với việc đấu tranh cho tự do, dân chủ và nhân quyền.

Song, khi nói đấu tranh bất bạo động thì đừng nghĩ rằng đó sẽ chỉ là những cuộc đấu tranh ôn hoà, không có những cuộc đấu tranh vô cùng quyết liệt, căng thẳng. Trái lại, trong cuộc đấu tranh bất bạo động có khi phải dùng đến những hình thức rất quyết liệt, như biểu tình, tổng đình công, tổng bãi khóa, bãi thị, thậm chí bất tuân lệnh, có khi phải kéo dài nhiều ngày, nhiều tháng, có khi phải hy sinh thân mạng... thế mới làm cho kẻ cầm quyền phải lùi bước, nếu không chịu lùi bước thì phe cầm quyền sẽ bị khủng hoảng trầm trọng, thậm chí sụp đổ. Những người lãnh đạo phong trào cần phải hình dung và chuẩn bị tinh thần cho những cuộc đấu tranh như vậy trong tương lai khi thời cơ đến.

Thế nhưng, lại có ý kiến khẳng định: ... «Cuộc đấu tranh cho dân chủ vì vậy không phải là một cuộc xung đột thù địch một mất một còn mà phải là một cuộc đối đầu hòa bình - ít nhất là hòa bình đơn phương từ phe dân chủ - giữa dự án dân chủ và dự án cộng sản». Một tác giả khác giải thích thêm quan điểm trên: «Đây phải là cuộc tranh đấu để mời gọi tất cả mọi người đặc biệt là những người cộng sản cùng tham gia vào cuộc chơi dân chủ, cùng chấp nhận luật chơi dân chủ. (tác giả đó nhấn mạnh – NMC) Vì vậy chiến lược của cuộc tranh đấu này không phải là tìm cách hạ bệ và lăng nhục nhau mà phải là cuộc tranh đấu của mời gọi, của đối thoại và thuyết phục, của tinh thần hoà giải, của tôn kính... ». Luận điểm này nghe thật «lãng mạn», như một «cảnh điền viên» êm đềm và ru ngủ, nhưng nó cực kỳ nguy hiểm! Chúng ta đấu tranh với giai cấp cầm quyền cộng sản (xin nhấn mạnh: với giai cấp cầm

quyền cộng sản) – là lớp người dày xéo dân tộc ta đã trên 60 năm – để giành cho được tự do, dân chủ và nhân quyền, là những báu vật mà giai cấp này đã tước đoạt của dân ta. Thế mà cuộc đấu tranh này «không phải là một cuộc xung đột thù địch một mất một còn», thì làm sao giành được những điều mà dân ta hằng khao khát? Bằng một «cuộc chơi dân chủ» ư? Bằng cách đối lập dân chủ cứ van xin tự do, dân chủ, còn giai cấp cầm quyền cộng sản cứ tùy ý ban phát chăng? Nếu không một mất một còn thì cả hai cùng vui vẻ tồn tại chăng? Nếu chế độ độc tài đang trị còn, thì chúng ta sẽ giành được cái gì? Tự do, dân chủ và nhân quyền ư? Cái luận điểm: «mà phải là một cuộc đối đầu hòa bình - ít nhất là hòa bình đơn phương từ phe dân chủ - giữa dự án dân chủ và dự án cộng sản» có nghĩa là gì? Xin hỏi, ban lãnh đạo ĐCS có cho phép chúng ta đối đầu hoà bình hay không? họ có thêm «cùng tham gia vào cuộc chơi dân chủ» không? Mà nếu không, thì chúng ta «chơi» với ai? «đối đầu hòa bình» với ai? Còn «ít nhất là hoà bình đơn phương từ phe dân chủ» nghĩa là thế nào? Đối đầu «giữa dự án dân chủ và dự án cộng sản» là thế nào? Mập mờ và đầy ảo tưởng! Quan điểm này có thể dẫn đến hành động thoả hiệp với giai cấp cầm quyền CS để như chơi!

Lực lượng đấu tranh trong nước là chủ yếu

Khi nói lực lượng đấu tranh trong nước là chủ yếu, lực lượng đấu tranh ngoài nước là hỗ trợ, chính là theo cái tinh thần dựa vào sức mạnh của quần chúng để làm áp lực cho giới cầm quyền nhằm chuyển hoá hay đổi thay chế độ độc tài toàn trị. Phải có quan niệm rõ ràng như vậy để không y lại vào lực lượng đấu tranh ở ngoài nước, mà ngay từ đầu phải tập trung xây dựng lực lượng quần chúng trong nước. Thế mà có tác giả lại viết: «...phải khẩn cấp từ bỏ ngôn ngữ giả dối là quốc nội là chủ yếu, hải ngoại chỉ có vai trò yểm trợ. Luận này rất sai trong giai đoạn này. Từ lúc nào và ở đâu trong một cuộc tranh đấu công khai người ta có thể độc đáo đến nỗi chọn đặt bộ chỉ huy ở địa điểm hoàn toàn do đối phương kiểm soát? Từ lúc nào và ở đâu người ta có thể đặt vào địa vị lãnh đạo những người mà địch có thể bắt giam hoặc thủ tiêu bất cứ lúc nào?». Nếu nói về việc đặt «bộ chỉ huy» ở hải ngoại hay ở trong nước, thì cách lập luận đó có thể chấp nhận được, ít nhất trong thời kỳ sơ khởi của phong trào, nhưng trước sau thì cũng phải tìm cách chuyển «bộ chỉ huy» về hoạt động bí

mật ở trong nước. Nhưng việc «bộ chỉ huy» «đóng đô» ở đâu khác hẳn với nhận thức, quan niệm lực lượng đấu tranh trong nước là chủ yếu, lực lượng đấu tranh ngoài nước là hỗ trợ. Hai điều này không giống nhau, không phải là một, không thể đồng nhất, không thể lẫn lộn. Dù giai đoạn trước hay giai đoạn sau thì chúng ta vẫn phải đặc biệt lo việc xây dựng lực lượng đấu tranh trong nước, coi đó là lực lượng chính, nghĩa là lực lượng đối đầu thường trực với giai cấp cầm quyền, và xét cho cùng, lực lượng này sẽ có tính quyết định để giành thắng lợi cuối cùng khi thời cơ đến. Vì thế chúng ta phải ra sức xây dựng và phát triển lực lượng đấu tranh trong nước. Đây là một nhận thức nghiêm chỉnh, đúng đắn, có tính chiến lược, chứ không phải là «ngôn ngữ giả dối». Việc đặt cơ quan lãnh đạo phong trào ở đâu chỉ là một việc cụ thể, một quyết định có tính nhất thời chứ đâu phải là một chủ trương, một đường lối chiến lược lâu dài?

«Chuyện dài» nước Nga

Sau khi khẳng định «phải loại bỏ kịch bản lật đổ», tác giả nêu ra luận điểm: «... Và lại chúng ta cũng sẽ không thay thế được tất cả guồng máy nhà nước. Một chính quyền dân chủ trong tương lai vẫn phải duy trì toàn bộ quân đội, công an, bộ máy hành chính hiện có, chỉ khác ở chỗ vạch ra những mục tiêu mới, đem lại một tinh thần mới, những giá trị mới, một cách tổ chức và làm việc mới...». Quan điểm này cũng thật là nguy hiểm! Khẳng định như thế là chưa hiểu rõ bản chất của «bộ máy chuyên chính» của ĐCS, một đảng xuất thân từ «lò» Marx-Lenin-Stalin-Mao. Cái «bộ máy chuyên chính» này, thực chất là «chuyên chính vô sản» của ĐCS, nếu không được chính quyền dân chủ mới ra đời cải tổ toàn bộ thì trước sau gì nó cũng sẽ chống lại – hoặc ngấm ngấm, hoặc công khai – chính quyền dân chủ. Cố nhiên, mức độ cải tổ triệt để được đến đâu còn tùy theo tương quan lực lượng giữa chính quyền dân chủ và giai cấp cầm quyền cộng sản đã bị thất thế hay bị lật đổ. Điều này hiện nay chưa thể nói trước được, nhưng những người dân chủ phải nắm vững cái cốt lõi, cái tinh thần là «cải tổ toàn bộ», chứ không phải «duy trì toàn bộ».

Xin mọi người chớ vội quên bài học đau đớn của phong trào dân chủ ở nước Nga. Chính vì những người đứng đầu nhà nước dân chủ của Nga, sau khi chế độ cộng sản sụp đổ ở Liên Xô hồi tháng 8 năm 1991, đã không có thái độ dứt khoát đối với Xô-viết Tối cao (quốc hội) cộng sản,

bộ máy hành chính cũ, quân đội và công an cũ của cộng sản, đã không cải tổ mạnh mà duy trì gần như toàn bộ bộ máy hành chính, quân đội, công an cũ, do đó đã gây ra hậu quả nghiêm trọng làm cho việc dân chủ hoá nước Nga bị trục trặc trong nhiều năm, làm cho đất nước và xã hội Nga không ổn định trong một thời gian dài, thậm chí có khi đã phải xung đột vũ trang (năm 1993, suýt nữa thì xảy ra nội chiến) giữa chính quyền dân chủ và phe đối lập nấp dưới lá cờ của Xô-viết Tối cao với trên 90% là quan chức, cán bộ cộng sản... Tình trạng nghiêm trọng đó là do sự phá hoại ngầm của các dân biểu cũ, quan chức cũ, tức là giới nomenklatura cũ. Hậu quả của sai lầm nói trên là nước Nga hiện nay đang quay trở lại chế độ toàn trị, tuy rằng không phải của CS như trước mà của giới mật vụ và quan liêu cũ. Ngày nay, những thành quả dân chủ trong những năm đầu của chính quyền dân chủ đang dần dần mất hết: không còn tự do bầu cử, tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do biểu tình, v.v... theo đúng nghĩa nữa. Thất bại này là một bài học có tính giáo huấn lớn cho chúng ta!

Nói thế, không có nghĩa là những người dân chủ chủ trương khi nắm được chính quyền sẽ không sử dụng các chuyên gia của bộ máy nhà nước cũ. Trái lại, họ phải quý trọng và sử dụng các chuyên gia cũ. Nhưng – xin nhấn mạnh – nếu không cải tổ toàn bộ quân đội, công an, bộ máy hành chính của chế độ cũ, mà chỉ «vạch ra những mục tiêu mới, đem lại một tinh thần mới, những giá trị mới, một cách tổ chức và làm việc mới» thì chắc chắn sẽ không có ai thực hiện những điều «mới» có thể là rất hay ho mà các nhà dân chủ sẽ vạch ra cả đâu! Một lẽ giản đơn là vì tầng lớp cầm quyền (nomenklatura) «cũ», các cán bộ «cũ» của quân đội, công an và bộ máy hành chính «cũ» không muốn thực hiện những cái «mới» do các nhà dân chủ vạch ra, vì họ quá quen với «bộ máy chuyên chính» cũ, quá quen với phong cách làm việc cộng sản. Đó là chưa nói đến sự thật này: nhiều người «cũ» vẫn còn luyến tiếc «bộ máy chuyên chính» CS «cũ» và ước mong nó phục hồi trở lại.

Gửi tướng cho ác

Về mặt chiến lược, cũng nên nhắc đến một số nhà lý luận dân chủ chủ trương rằng: theo truyền thống Việt Nam, việc chuyển hoá hay thay đổi chế độ hiện tồn chỉ có thể thực hiện được nhờ cơ quan lãnh đạo, tức là ban lãnh đạo ĐCS. Quan điểm này cũng như luận điểm trên đều không thấy được bản chất của ĐCSVN, là

đảng không muốn và không bao giờ có khả năng chuyển hoá hay đổi thay chế độ độc tài toàn trị thành chế độ dân chủ đích thực, đa nguyên đa đảng cả. Vì sao? Vì bản chất của ĐCS là trái ngược, là chống lại dân chủ đích thực. ĐCS chỉ chấp nhận vai trò lãnh đạo độc tôn của ĐCS mà thôi, chỉ bám vào «chuyên chính vô sản» để tồn tại, thế thì làm sao thực hiện được dân chủ đa nguyên đa đảng? Vì thế quan điểm này có khác gì «gửi tướng cho ác»?

Các phần tử cấp tiến trong ĐCS

Những người dân chủ tự đặt cho mình nhiệm vụ phải ra sức tranh thủ và tìm mọi cách phối hợp hành động với các phần tử cấp tiến trong ĐCS để cùng đấu tranh cho việc dân chủ hoá. Vì trên thực tế, trong hàng ngũ của đảng có rất nhiều người cộng sản thực tâm yêu nước, và nhận thức cũng như tâm trạng của họ có thể chuyển biến để trở thành những người dân chủ và cùng đứng với chúng ta trong một mặt trận dân chủ chung. Dưới chế độ toàn trị của ĐCS, vai trò của các phần tử cấp tiến trong đảng rất lớn trong việc chuyển hoá hoặc đổi thay chế độ.

Tuy nhiên, sự tranh thủ và phối hợp hành động với các phần tử cấp tiến trong ĐCS cũng phải theo những nguyên tắc nhất định. Chẳng hạn, phải dựa trên việc làm chứ không phải trên lời nói của họ để xác định họ có phải là cấp tiến hay không, chứ không thể làm «tùm lum», không thể «vồn vã», «săn đón» quá đáng khi «người ta» chưa tỏ ra tí gì là «cấp tiến» cả. Một nguyên tắc nữa là phối hợp hành động với các phần tử cấp tiến trong ĐCS, nhưng những người dân chủ phải luôn luôn giữ tính độc lập về lập trường, đường lối và tổ chức của mình. Cố nhiên, có thể có những nhân nhượng lẫn nhau, nhưng không thể thoả hiệp trong lập trường và quan điểm. Và vân vân...

Theo chúng tôi nhận xét, vừa qua, anh chị em dân chủ trong và ngoài nước thường «roi» vào hai thái cực ngược nhau:

a/ một số người nặng về mặt đã kích ĐCS nói chung, mà không phân biệt giới lãnh đạo cộng sản với các đảng viên bình thường, hoặc đã kích lãnh đạo bằng những lời lẽ nặng nề, «khó nghe», có thể gây sự phản ứng tiêu cực ngay cả trong số đồng nghiệp người cộng sản bình thường, mà những người này có nhiều khả năng chuyển hoá sang phía dân chủ. Thái cực này khó được lòng của dân chúng còn chưa mơ hồ trong nhận thức chính trị. Xu hướng này thấy rõ

ở nhiều tác giả ngoài nước và một vài tác giả trong nước;

b/ một số người – phần nhiều ở trong nước – thì trái lại, nặng về mặt mơ ước, vuốt ve giới lãnh đạo cộng sản, nhất là với vài nhân vật lãnh đạo cao cấp cũ nay đã hồi hưu có đôi lời nói bóng gió «có về dân chủ». Vừa qua, ông Võ Văn Kiệt đã phát biểu vài lời «có về cấp tiến», thế là có người đã vội xếp ông ta vào hàng những người dân chủ, có người đã bênh vực, «chạy tội» cho ông Kiệt bảo rằng ông ta đã không tán thành nghị định 31/CP, dù chính tay ông đã ký nghị định đó và cho đến nay ông cũng không hề có một lời phê phán nào về cái nghị định độc ác mà ông đã ký. Gần đây hơn, sau khi Chủ tịch Nguyễn Minh Triết và Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng vừa cùng Bộ chính trị quyết định một trận đàn áp phong trào dân chủ cực kỳ khốc liệt, bỏ tù hàng chục chiến sĩ dân chủ của chúng ta, và hai ông này ra hải ngoại đến đâu cũng được đồng bào Việt Nam hải ngoại «dần chào» nhiệt liệt đến nỗi phải luồn cửa hàng mà đi, thế mà, tiếc thay, có nhà dân chủ trong nước đã vội vã tuyên bố ra thế giới là sẵn sàng bắt tay ông Triết và ông Dũng, coi như các ông này đã là lực lượng cấp tiến trong ĐCS, trong lúc các ông chưa có một biểu hiện nào rõ rệt của sự «cấp tiến» cả.

Có thể là đang có sự phân hoá nào đó trong ban lãnh đạo ĐCS, nhưng phải chờ sự biểu hiện cụ thể, chứ không nên chỉ dựa trên suy đoán, nhất là suy đoán của các nhà báo ngoại quốc là những người không sát thực tế Việt Nam lại thích đoán mò và hay cường điệu! Hơn nữa, nếu quả thật có một vài người cấp tiến nào đó trong ban lãnh đạo cao cấp mới xuất hiện thật, thì sự vốn vã, săn đón của các nhà dân chủ chắc gì họ đã thích, chắc gì đã có lợi cho họ.

Tranh chấp nội bộ ĐCS

Cố nhiên, để thực hiện sách lược đúng đắn thì những người dân chủ phải có cái nhìn sâu sắc để nhận thấy những nứt rạn trong giới cầm quyền. Gần đây, có một vài nhận định khó chấp nhận khi phân tích tình hình nội bộ của ĐCS: «Những tranh chấp phe phái trong nội bộ đảng cộng sản kể như đã chấm dứt. Phe Lê Đức Anh - Đỗ Mười đã thắng. Những người cầm đầu đảng và nhà nước hiện nay đều thân với hai ông này. Những người chống lại hai ông Mười, Anh chỉ còn rất ít và đều già yếu...». Không đúng như thế! Thực tế thì những tranh chấp phe phái trong nội bộ ĐCS vẫn còn. Đó là những tranh chấp về quyền lợi và quyền lực, những khác

biệt nhỏ nhỏ (chưa hẳn là va chạm, xung đột) về đường lối. Thường thì những tranh chấp hay những khác biệt này bị giấu kín nên tưởng chừng như chúng không còn nữa. Chúng ta cần thấy rõ và đánh giá đúng mức độ của những tranh chấp này để tìm cách khai thác. Tuy nhiên, một điều cần nhấn mạnh là trong việc đấu tranh chống phong trào dân chủ thì ban lãnh đạo cộng sản nhất trí với nhau.

Tác giả còn đưa thêm một khẳng định khá lạ: «Tình trạng ổn vững nội bộ của đảng cộng sản chưa chắc đã là xấu cho tiến trình dân chủ, nó còn có thể là tốt. Có chắt dút được nạn phe phái trong đảng, ban lãnh đạo cộng sản mới có thể lấy những quyết định cần thiết, kể cả những quyết định nói lỏng về chính trị. Đừng nên quên rằng chính sách đổi mới, tức mở cửa về kinh tế thị trường, đã có được vì lúc đó, năm 1986, phe ông Lê Đức Thọ kiểm soát được đảng và có toàn quyền quyết định». Điều khẳng định này trái hẳn với lý lẽ thông thường: nếu ĐCS mà càng ổn vững nội bộ thì lại càng khó khăn cho những người dân chủ và cho phong trào dân chủ nói chung. Như trên chúng tôi đã nhấn mạnh: trong việc đấu tranh chống phong trào dân chủ thì ban lãnh đạo cộng sản nhất trí với nhau. Thế mà bây giờ họ «chắt dút được nạn phe phái trong đảng», lại có được «tình trạng ổn vững nội bộ» thì họ tha hồ đàn áp phong trào dân chủ, họ chẳng cần quan tâm đến việc «nói lỏng về chính trị», hay là họ làm việc đó với một kiểu không có lợi gì cho đối lập dân chủ cả. Còn khẳng định rằng «chính sách đổi mới... đã có được vì lúc đó, ... phe ông Lê Đức Thọ kiểm soát được đảng và có toàn quyền quyết định» thì không đúng với thực tế lịch sử. Hồi những năm 80 thế kỷ trước, khi đất nước bị nhấn chìm trong cuộc khủng hoảng vô cùng trầm trọng, ĐCS đang đứng trước nguy cơ bị diệt vong thì dù có hay không có ông Thọ, dù ông Thọ có toàn quyền quyết định hay không thì ĐCS vẫn cứ «phải chịu» đổi mới về kinh tế! Đó là một thực tế lịch sử và cũng là một tất yếu lịch sử. Không làm việc đó thì ĐCS chắc chắn bị diệt vong.

Vài lời kết

Chúng ta đang ở một thời điểm rất nhạy cảm. Nó đòi hỏi các nhà dân chủ một tinh thần trách nhiệm cao, một thái độ thận trọng trong sự phát ngôn cũng như trong hành động, một tinh thần tương thân tương kính đối với nhau và đối với đại chúng. Sau trận đàn áp tàn bạo của kẻ cầm quyền cộng sản, giờ đây các chiến sĩ

dân chủ trong nước đang phải băng bó vết thương mà kẻ thù của dân chủ và tự do đã gây ra cho phong trào, chúng ta rút kinh nghiệm về những việc làm đã qua không phải để chỉ chiết lẫn nhau, chia rẽ nhau, đim nhau mà chính là để cố kết với nhau và tiếp tục tiến lên.

Phải dút khoát thấy rõ rằng khó

khăn trước mắt còn nhiều, nhưng thuận lợi cũng không ít, nếu chúng ta không bi quan, giữ vững được tinh thần kiên định, kịp thời tập hợp được hàng ngũ, củng cố được tổ chức, đi sâu vào quần chúng đang sôi sục đấu tranh thì chắc chắn phong trào lại khởi phát và bùng lên.

Moskva 16.07.2007

HOAN HỒ ĐỒNG BÀO TIỀN GIANG

*Hoan hô toàn tỉnh Tiền Giang
Nông dân vùng dậy lên đàng đầu tranh
Bao năm tiền của dùm dành
Bị quân ác bá giật giành trung ngang
Cửa nhà ruộng đất khăn hoang
Cường hào cướp đoạt chẳng màng xót thương
Tiếng gào tiếng khóc thê lương
Ức oan vang vọng đoạn trường đó đây
Còn bầy lãnh tụ mặt dầy
Thị thiển cho cán chân tay hoành hành
Khổ đau tức nước vỡ thành
Muôn lòng như một tử sanh chẳng sờn
Kéo nhau lên thẳng Sài Gòn
Trước Nhà Quốc Hội tố oan ức mình
Đê hèn Dân Biểu bù nhìn
Mặc dân gian khổ biểu tình ngày đêm
Dừng đứng tọa thị mồm im
Quên ơn quần chúng bầu lên ghé ngồi
Ức oan lan rộng nơi nơi
Cả mười tỉnh cận sục sôi bất bình
Rần rần rộ rộ đặng trình
Chen vai hỗ trợ tỏ tình tương quan
Đứng lên giải thể cộng quân
Đứng lên dựng lại Việt Nam Cộng Hoà ./.*
Phạm Hoài Việt

2g ngày 19-7-2007

Trong xe rác thứ nhất

ảnh Bác Hồ trọn mắt:

- Sao ta lại nằm đây?

cạnh bánh mì, dưa hấu và chuột chết?

Những đồng chí Công an:

sau vụ dẹp biểu tình:

- Thưa ảnh Bác,

họ đem cả vào đây,

ảnh Bác!

Khi giải tán đám dân oan

Cùng với chặn, mèn...

để xoá nhanh dấu vết

Chúng cháu phải cho vào xe rác!

TẤT CẢ VÀO XE RÁC

Trong xe rác thứ hai

Lá cờ tổ quốc

mờ mắt kính hoàng

Mùi xú uế xông lên nồng nặc:

- Sao ta lại nằm đây?

Những đồng chí công an:

- Cái đám biểu tình

Mang cả vào đây cờ tổ quốc.

Đuổi họ về

Chúng con không thể làm cách khác!

Ảnh Bác và cờ tổ quốc:

lặng thinh!

*Hải Phòng,
đêm 19-7-2007
Nguyễn Xuân Nghĩa*

GENE SHARP

từ ĐỘC TÀI

đến DÂN CHỦ

một hệ thống ý niệm về giải phóng

.....đăng nhiều kỳ.....

Chương 2 Những Nguy Hiểm Của Thương Lượng

Khi phải trực diện với những khó khăn trầm trọng trong việc đối đầu với một chế độ độc tài (như kết quả thống kê ở chương 1), có người lùi trở về tư thế qui phục thụ động. Một số khác vì cảm thấy chẳng còn chút hy vọng gì giành được dân chủ, nên cho rằng phải đành chấp nhận thực tế là sự hiện diện vững bền của chế độ độc tài, với hy vọng rằng qua “nhượng bộ”, “hòa giải” và “thương lượng” họ có thể vớt vát được một vài yếu tố thuận lợi và xin ngưng những trấn áp tàn bạo. Nhìn bề ngoài, khi không còn con đường nào khác khả thi, lối suy nghĩ này quả là có sức thu hút đối với nhiều người.

Nhiều câu hỏi bật lên. Cương quyết đương đầu với bạo quyền độc tài không phải là chuyện sung sướng gì, thế thì tại sao lại phải chọn con đường đó? Sao không chọn thái độ biết điều và tìm cách thảo luận, thương lượng phương cách dần dần chấm dứt nền độc tài? Tại sao những nhà dân chủ không đánh thức các kẻ độc tài về lòng nhân đạo và thuyết phục họ giảm dần ách thống trị mỗi ngày một ít và cuối cùng chấp nhận trọn vẹn việc thiết lập một nền dân chủ?

Cũng có lập luận cho rằng không có phe phái nào hoàn toàn đúng cả. Không chừng những nhà dân chủ đã hiểu lầm những kẻ độc tài chỉ vì họ buộc phải lấy quyết định trong những hoàn cảnh khó khăn nhưng với động lực tốt trong lòng? Lại cũng có người nghĩ rằng những kẻ độc tài sẽ hoan hỷ rút lui để khỏi phải đối phó với những vấn nạn

đang đè nặng trên cả nước nếu có ai thúc giục, khuyến khích họ. Một số khác cho rằng nên đề nghị với những kẻ độc tài loại giải pháp “cùng thắng”, nghĩa là mọi phía đều đạt được một số điều. Và cũng có khuynh hướng tranh luận rằng, nếu lực lượng dân chủ đối lập chịu xếp cuộc chiến bằng giải pháp hòa bình qua thương lượng (có thể với sự trợ giúp của những chuyên gia hoặc một chính quyền khác đứng giữa) thì sẽ tránh được những nguy hiểm và tổn thất không cần thiết từ cuộc đấu tranh dai dẳng. Như vậy không hay hơn là một đấu tranh đầy gian khổ hay sao, dù là bằng phương pháp tranh đấu bất bạo động thay vì bằng chiến tranh quân sự.

Những ưu điểm và hạn chế của thương lượng

Thương lượng là một công cụ rất hữu dụng để giải quyết một số vấn đề trong các cuộc xung đột và không nên bị lãng quên hoặc bác bỏ khi thích hợp. Trong những trường hợp không đụng đến các vấn đề cốt lõi và do đó một số tương nhượng có thể chấp nhận được, thì giải pháp thương lượng có thể là một phương tiện quan trọng để giải quyết xung đột. Loại đình công đòi tăng lương là một thí dụ thích hợp cho việc dùng thương lượng để giải quyết: mức lương sau cùng sẽ nằm đâu đó giữa hai con số mà mỗi bên đưa ra. Tuy nhiên loại xung đột về quyền lợi lao động với các công đoàn hợp pháp khác xa chuyện xung đột để quyết định sự tồn tại của một bạo quyền độc tài hoặc để thiết lập nền tảng chính trị tự do.

Khi những mục tiêu tranh đấu là những vấn đề có tính rất cơ bản, có

thể ảnh hưởng đến các nguyên lý tôn giáo, các nguyên tắc về nhân quyền, hoặc ảnh hưởng lên toàn bộ tương lai phát triển của xã hội, thì thương lượng không phải là phương cách để đạt tới một giải pháp thoả mãn cả đôi bên. Có những vấn đề cơ bản không cho phép một chút nhượng bộ nào. Đây là những vấn đề mà chỉ khi nào cán cân quyền lực nghiêng về phía các nhà dân chủ thì mới đủ bảo đảm chúng không bị đe dọa. Và quyền lực chỉ nghiêng về phía dân chủ qua đấu tranh chứ không nhờ thương lượng. Nói như vậy không có nghĩa là không bao giờ nên dùng thương lượng. Điểm chính yếu cần nói ở đây là thương lượng không phải là giải pháp thực tế để gỡ bỏ một chế độ độc tài vững mạnh mà không cần đến một lực lượng dân chủ đối lập hùng hậu.

Thương lượng hoàn toàn không thể được chọn làm giải pháp. Vì những kẻ độc tài một khi đã cảm rễ sâu rộng và đang ngồi vững chắc trên ghế cai trị sẽ chẳng bao giờ chịu thương lượng với các nhà đối lập dân chủ. Có chăng là các trường hợp gài bẫy, sau khi các buổi thương lượng bắt đầu, thì các nhà thương thuyết dân chủ đột nhiên biến mất và từ đó chẳng còn ai nghe biết gì về họ nữa.

Đầu hàng qua thương lượng?

Những cá nhân hoặc nhóm muốn chống đối độc tài qua đường thương lượng thường vì động lực tốt trong lòng. Nhất là khi cuộc đấu tranh vũ trang chống bạo quyền đã kéo dài nhiều năm mà không đạt được thắng lợi cuối cùng, ai nấy dù thuộc chính kiến nào cũng mong muốn hoà bình. Đó là điều dễ hiểu và cảm thông. Việc nghiêng về giải pháp thương lượng lại càng dễ đối với các nhà dân chủ khi mức chênh lệch về quân sự của phía độc tài quá lớn và khi mức tàn phá, tổn thất nhân mạng trong hàng ngũ dân chủ đã vượt quá sức chịu đựng. Tại điểm đó người ta dễ bị thúc đẩy đi tìm bất kỳ con đường nào khác để may ra còn vớt vát một vài mục tiêu dân chủ còn lại và cùng lúc chấm dứt cái vòng lẩn quẩn giữa bạo lực và trả thù bạo lực.

Lời đề nghị “hòa bình” qua thương lượng của chế độ độc tài với nhóm đòi dân chủ, hiển nhiên, là không thành thật. Lý do là vì những người cai trị độc tài có thể ra lệnh ngưng ngay những màn trấn áp thô bạo nếu họ thực sự muốn thôi chiến tranh chống lại nhân dân họ. Chính các kẻ độc tài có thể khởi động ngay, chứ chẳng cần đợi thương lượng, việc phục hồi sự tôn trọng nhân quyền và nhân vị, thả các tù nhân chính trị, chấm dứt tra tấn, ngưng các cuộc hành quân, rút lui khỏi chính quyền và xin lỗi nhân dân. Khi một nền độc tài còn vững chắc nhưng cứ bị quấy rầy bởi một lực kháng cự dai dẳng, những kẻ cai trị rất có thể muốn thương thuyết với nhóm đối kháng để họ chịu đầu hàng dưới dạng làm “hòa”. Sự mời gọi thương thuyết nghe qua có vẻ hấp dẫn nhưng những hiểm nguy đang nằm chờ ngay trong các phòng họp.

Mặt khác, trong những trường hợp lực lượng đối lập rất mạnh và chế độ độc tài đang bị đe dọa thật sự, những kẻ cai trị cũng rất có thể muốn thương lượng để cố vớt vát quyền lực và tài sản được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Trong trường hợp này, phía dân chủ không nên giúp nhóm độc tài thực hiện những ý định này.

Các nhà dân chủ phải cảnh giác về những cạm bẫy mà phía độc tài cố tình giấu vào tiến trình thương thuyết. Khi chính những người cai trị kêu gọi thương lượng về những vấn đề căn bản để thiết lập tự do chính trị, nhiều phần là họ đang phủ dụ những nhà dân chủ đầu hàng thôi chống cự trong khi những đàn áp thô bạo của chế độ vẫn tiếp tục. Trong loại đấu tranh này, việc mở cuộc thương lượng chỉ chính đáng khi đã đến giai đoạn chót -- khi mà hầu như toàn bộ quyền lực của những kẻ độc tài đã bị phá hủy và họ chỉ còn muốn thương lượng để được an toàn tới phi trường bay đi lưu vong.

Thế lực và công lý trong thương lượng

Nếu những nhận xét trên nghe quá gay gắt đối với phương cách giải quyết bằng thương lượng, có lẽ

chỉ vì người ta còn gắn liền quá nhiều điều lãng mạn với phương cách này. Thái độ đó cần được trung hòa lại vì tinh tảo là điều kiện cần thiết để tiến hành việc thương lượng.

“Thương lượng” không có nghĩa là hai bên ngồi lại với nhau một cách bình đẳng và thảo luận nội vụ rồi giải quyết những khác biệt đã dẫn đến xung đột giữa đôi bên. Có hai điều phải nhớ ở đây. Một, kết quả thương lượng không phụ thuộc vào quan điểm về công lý của đôi bên. Hai, kết quả thương lượng phần lớn được định đoạt bởi khối thế lực của mỗi bên. Một vài câu hỏi khó khăn cần được lưu tâm là mỗi bên còn có thể làm gì để đạt mục tiêu sau khi đối phương không chịu đi đến một thỏa thuận nào tại bàn hội nghị? Hoặc mỗi bên có thể làm gì nếu đạt được thỏa thuận rồi nhưng đối phương bội ước và lại dùng sức mạnh nắm bắt các mục tiêu bất kể những điều đã ký kết?

Trong quá trình thương lượng, việc đạt đến một thỏa thuận không nhờ vào kết quả đánh giá các mặt đúng sai của vấn đề, mặc dù có thể thảo luận rất nhiều. Kết quả thật sự của cuộc thương lượng đến từ sự lượng định thế lực của từng nhóm hoặc cán cân quyền lực giữa các nhóm đang đối đầu. Các nhà dân chủ phải làm gì để bảo đảm những đòi hỏi tối thiểu của mình không thể bị từ chối? Những kẻ độc tài phải làm gì để tiếp tục nắm quyền và hóa giải các nhóm dân chủ? Nói cách khác, nếu có thỏa thuận được điều gì thì nhiều phần nó là kết quả của mỗi bên thẩm định cán cân quyền lực đôi bên, và những tính toán xem nếu tiếp tục đấu tranh thì kết quả sẽ ra sao.

Một điều cần chú ý kỹ là xem mỗi bên phải hy sinh những gì để đi đến một thỏa thuận. Cuộc thương lượng thành công nào cũng đòi hỏi có sự nhượng bộ của cả hai bên. Mỗi bên sẽ đạt một phần của các điều mình đòi hỏi và phải chịu bớt một phần các mục tiêu ban đầu.

Trong những trường hợp chế độ độc tài vô cùng khắc nghiệt, các lực lượng ủng hộ dân chủ phải nhượng bộ những gì cho phía độc tài? Phía

dân chủ phải chấp nhận những đòi hỏi gì từ phía độc tài? Liệu phía dân chủ có phải tặng cho phía độc tài (dù đó là một đảng chính trị hay một nhóm quân nhân) một vị trí vĩnh viễn trong chính quyền, ghi rõ vào hiến pháp chẳng? Nếu thế thì thế chế dân chủ nằm đâu trong cách sắp xếp này? Ngay cả trong trường hợp mọi chuyện diễn tiến tốt trong các cuộc thương lượng, câu hỏi vẫn cần phải đặt ra: Kết quả đạt được là thứ hòa bình gì? Và như vậy cuộc sống sẽ tốt hơn hay tệ hơn so với chọn lựa nếu nhóm dân chủ bắt đầu hay tiếp tục đấu tranh?

Những nhà độc tài “dễ tính”

Các nhà độc tài có thể có nhiều động cơ và mục tiêu đằng sau sự áp chế của họ: quyền lực, chức vụ, tiền của, cải tạo xã hội, v.v. Điều cần nhớ là các mục tiêu này chỉ được đáp ứng ngày nào họ còn ngồi ở vị trí nắm quyền. Trong trường hợp mở cuộc thương lượng những kẻ độc tài đương nhiên cố gắng duy trì những mục tiêu của họ.

Cho dù phía độc tài có hứa hẹn gì đi nữa tại bàn hội nghị, không ai được phép để mình quên rằng những kẻ độc tài sẵn sàng hứa bất cứ điều gì để kéo cho bằng được phe dân chủ đối lập vào vòng qui phục và rồi sau đó trắng trợn vi phạm những cam kết này. Nếu các nhà dân chủ đồng ý ngưng kháng cự để trì hoãn tình trạng áp bức, họ sẽ rất thất vọng. Ngưng đấu tranh hiếm khi nào làm giảm áp bức. Một khi các lực cản quốc nội và quốc tế bị gỡ bỏ, phía độc tài có thể còn tăng tay áp bức tàn bạo hơn trước. Sự tàn lụi của làn sóng kháng cự quần chúng xóa đi chính sức mạnh đã giới hạn tầm kiểm soát và mức độ thô bạo của chế độ. Và thế là các bạo chúa tha hồ truy diệt bất cứ ai tùy ý. Như Krishanal Shridharani đã viết: “*Vì bạo chúa chỉ có lực áp đặt những cái ách mà chúng ta không có sức để cưỡng lại*”.

Kháng cự mới là yếu tố chính yếu tạo thay đổi trong một cuộc đối đầu về những vấn đề cơ bản, chứ không phải thương lượng. Gần như trong mọi trường hợp, nỗ lực kháng cự phải liên tục để đẩy lùi độc tài khỏi ghế quyền lực. Các trường hợp

thành công đa số không được định đoạt bởi thương lượng mà là kết quả của việc sử dụng khôn khéo những phương tiện kháng cự thích hợp và mãnh liệt nhất đang có trong tay. Điều mà chúng tôi muốn chứng minh, sẽ được khảo sát chi tiết trong các chương sắp tới, là phản kháng chính trị, hay đấu tranh bất bạo động, mới là phương pháp mãnh liệt nhất để tranh đấu cho tự do.

Loại hòa bình nào?

Nếu phía độc tài và dân chủ chịu ngồi xuống thảo luận về hòa bình, thì lại càng cần khả năng suy nghĩ vô cùng sáng suốt vì những mối nguy hiểm đang chực chờ. Không phải ai nói đến chữ “hòa bình” cũng muốn loại hòa bình đi kèm với tự do và công lý. Chịu khuất phục trước những đàn áp tàn ác và thụ động chấp nhận những kẻ độc tài không nương tay trên sự tang thương của hàng trăm ngàn nạn nhân không phải là thứ hòa bình thực sự. Hitler thường kêu gọi hòa bình, loại hòa bình mang nghĩa khuất phục theo ý muốn của ông ta. Hòa bình của kẻ độc tài không khác gì sự yên tĩnh của nhà tù hoặc của nấm mồ. Ngoài ra còn có những nguy hiểm khác. Những nhà thương thuyết với thiện ý thường lẫn lộn giữa mục tiêu thương lượng và diễn trình thương lượng. Hơn thế nữa, những nhà thương thuyết dân chủ hoặc những chuyên gia ngoại quốc nhận lời giúp tiến trình thương lượng có thể đã vô tình để chính hành động này cung cấp sự chính danh cho chế độ độc tài trước dân chúng trong nước và thế giới. Trước thời điểm này chế độ độc tài không được ai công nhận vì hành động cướp chính quyền, vi phạm nhân quyền và tàn bạo của họ. Những kẻ độc tài rất khao khát sự chính danh này để có thể tiếp tục cai trị vô hạn định. Những người ủng hộ hòa bình không nên cung cấp cho chế độ sự chính danh này.

Những lý do để hy vọng

Như đề cập ở trên, những lãnh tụ đối kháng có thể thấy mình bị đẩy vào thế phải thương lượng vì cảm giác vô vọng trong cuộc đấu tranh dân chủ. Tuy nhiên cảm giác bất lực đó sẽ thay đổi vì độc tài không thể

kéo dài mãi mãi. Người dân sống dưới ách độc tài không nhất thiết là sẽ yếu mãi và những kẻ độc tài không phải lúc nào cũng được để cho ngồi ở thế mạnh. Triết gia Aristotle hàng ngàn năm trước đã từng nói: “...*Các chế độ độc tài hoặc do một nhóm nhỏ thống trị đều chết yếu so với bất kỳ kiểu tập hợp nào khác... Tự chung, các chế độ độc tài đều không kéo được lâu dài.*” Những thể chế độc tài hiện đại cũng trong tình cảnh bấp bênh tương tự. Những nhược điểm của chế độ chúng ta có thể tấn công được và do đó sức mạnh của họ chúng ta có thể làm tan rã được. (Chương Bốn sẽ khảo sát những nhược điểm này chi tiết hơn).

Lịch sử cận đại cho thấy sự mỏng manh của các nền độc tài và các chế độ này có thể sụp đổ trong một giai đoạn tương đối ngắn. Nếu phải mất mười năm (1980-1990) mới giết sập chế độ độc tài Cộng Sản tại Ba Lan, thì chỉ mất vài tuần là xong tại Đông Đức và Tiệp Khắc vào năm 1989. Tại El Salvador và Guatamela năm 1944 các cuộc đấu tranh chống lại chế độ quân phiệt tàn bạo chỉ mất khoảng hai tuần tại mỗi nơi. Chế độ có quân đội hùng mạnh của Shah Hoàng tại Iran bị sụp đổ trong vòng vài tháng. Chế độ độc tài Marcos tại Phi Luật Tân (Phi-Líp-Pin) sụp đổ trước thế lực của quần chúng trong vòng vài tuần năm 1986: chính phủ Hoa Kỳ liền bỏ rơi Tổng Thống Marcos khi sức mạnh của nhóm đối lập bắt đầu lộ rõ. Cuộc đảo chánh của nhóm giáo điều tại Liên Xô vào tháng 8 năm 1991 bị chặn đứng trong vòng vài ngày bởi lực lượng đối kháng chính trị. Sau đó, nhiều nước nhỏ bị khuynh loát từ lâu [trong Liên Bang Xô Viết] đã giành lại độc lập trong vòng vài ngày, vài tuần hoặc vài tháng.

Thành kiến cho rằng các phương cách bạo động luôn luôn mang lại kết quả nhanh chóng và bất bạo động luôn luôn mất nhiều thời gian rõ ràng là không đúng. Mặc dù phải mất nhiều thời gian để tạo những thay đổi cần thiết bên dưới và chuẩn bị xã hội, nhưng cuộc chiến thật sự của đấu tranh bất bạo động để đánh

sập một nền độc tài thường xảy ra trong một thời gian tương đối ngắn.

Phương cách thương lượng không phải là chọn lựa duy nhất để tránh 2 thái cực, một bên là kéo dài cuộc chiến tranh tương tàn, một bên là đầu hàng chế độ. Những thí dụ được liệt kê ở trên, cũng như trong Chương Một, cho thấy còn một giải pháp khác cho những ai muốn cả hòa bình và tự do. Đó là phương cách đối kháng chính trị.

Văn Bút Quốc Tế ra Quyết Nghị về Việt Nam

Trong Đại Hội Thế Giới kỳ thứ 73 tại thành phố Dakar, nước Sénégal từ ngày 4 đến 11-7-2007, Văn Bút Quốc tế đã ra một Quyết nghị về Việt Nam, với nội dung tóm lược như sau:

“Phiên trách rằng kể từ Đại Hội Văn Bút Quốc Tế kỳ thứ 72 ở Berlin, nước Đức, tình cảnh những nhà văn bị hành hạ, ngược đãi tại VN càng tệ hại thêm. Ba người cầm bút sau đây chỉ được ‘án xá’ vì sức khoẻ của họ suy sụp nặng: Nhà văn Phạm Hồng Sơn, nhà thơ Võ Lâm Tế và nhà báo viết tiểu luận Nguyễn Vũ Bình.

“Được báo động và công phần về một đợt trấn áp nghiêm trọng nhứt từ 20 năm qua, trong đó có ít nhứt 19 nhà văn, dân chủ đối kháng sử dụng Internet và người tranh đấu bên vực quyền tự do phát biểu đã bị đối xử rất tàn nhẫn và giam cầm độc đoán. Một số người bị kết án tù nặng nề trong những vụ án không công minh. Trong số nạn nhân có: Linh mục Nguyễn Văn Lý, bị kết án 8 năm tù về ‘tội tuyên truyền chống nhà nước’ (cùng với bốn cộng sự viên: ông Nguyễn Phong, ông Nguyễn Bình Thành, cô Hoàng Thị Anh Đào, và bà Lê Thị Lệ Hằng); Luật sư Trần Quốc Hiến, bị kết án 5 năm tù vì ‘tuyên truyền chống nhà nước’; Luật sư Lê Thị Công Nhân, và luật sư Nguyễn Văn Đài, bị kết án 4 năm tù và 5 năm tù vì ‘tuyên truyền chống nhà nước’. Ít nhứt có 9 nhà văn và dân chủ đối kháng sử dụng Internet, bị bắt từ tháng 8-2006, còn bị giam cầm không truy tố và xét xử.

“Thúc giục chính phủ CHXHCNVN phóng thích tức khắc và vô điều kiện mọi nhà văn và nhà báo bị giam nhốt vì đã hành sử quyền tự do phát biểu của họ; chấm dứt tất cả những vụ hành hung, sách nhiễu và hăm dọa đối với những nhà văn và nhà báo độc lập; cho phép những tù nhân đau yếu được vào bệnh viện, được săn sóc, điều trị thích hợp và được gia đình thân nhân thăm nom; và bãi bỏ kiểm duyệt cùng thu hồi tất cả các biện pháp hạn chế độc đoán đối với quyền tự do phát biểu và tự do báo chí.

NÔNG THÔN

vùng dậy !!!

.....BS Nguyễn Đan Quế.....

Diễn tiến

Tình trạng một số người dân tập trung về Sài Gòn và Hà Nội khiếu kiện vượt cấp diễn ra từ nhiều năm nay nhưng vẫn chưa được giải quyết thỏa đáng. Mới đây ngày 22-06-2007, bà con ở các tỉnh miền Nam từ Tiền Giang, Đồng Tháp, Kiên Giang, Long An, Bình Long, Bình Phước đến Bình Thuận, Ninh Thuận, Lâm Đồng gồm khoảng 19 tỉnh cùng nhiều quận ngoại thành Sài Gòn lại kéo nhau đến Văn Phòng 2 Quốc Hội ở số 194 đường Hoàng Văn Thụ, Quận Phú Nhuận, Sài Gòn căng lều bạt nhất quyết ngồi lì khiếu kiện dài ngày, đòi chính quyền trung ương phải giải quyết những khiếu nại bức xúc của dân oan. Cuộc biểu tình kéo dài gần một tháng, không một ngày ngừng nghỉ, ít là 300-400 người, có lúc cả ngàn người, trưng nhiều bích chương, biểu ngữ phản đối nhà cầm quyền địa phương cướp đất và tước đoạt danh các tham quan. Lực lượng công an chìm nổi khá đông, vây quanh vòng đai. Người dân Sài Gòn mang mì ăn liền tiếp tế cho đồng bào bị công an chặn lại không cho. Ngày 17-7-2007 Hoà Thượng Thích Quảng Độ, Viện Trưởng Viện Hóa Đạo Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất đã hướng dẫn một phái đoàn chư tăng đến thăm hỏi và ủy lạo dân oan một số tiền lớn.

Để đối phó với tình hình, Phó Thủ Tướng Trương Vĩnh Trọng họp lãnh đạo các tỉnh miền Nam để tìm biện pháp đối phó. Trong buổi họp, Tổng Thanh Tra nhà nước Trần Văn Truyền cho rằng dân bị oan vì chính sách nhà đất của trung ương sai cần phải sửa, địa phương bắt lạt, thiếu phối hợp giữa các cơ quan liên hệ

đến việc giải quyết khiếu nại. Nhưng thay vì sửa sai, ông Trọng lại đòi phải mạnh tay với những người cầm đầu cuộc biểu tình, và công an đưa ra con số 13 đối tượng được cho là cầm đầu, nhưng không nói rõ thêm chi tiết.

Đêm ngày 18-7-2007 lực lượng công an có số đông áp đảo đã ra tay, dùng bạo lực, hơi cay, roi điện, có xe cứu hỏa, cứu thương hỗ trợ, để cưỡng bức dân oan phải lên xe áp tải về nguyên quán, nói là để địa phương giải quyết. Theo nguồn tin đáng tin cậy, nhiều người biểu tình bị bắt về giam ở Quận Phú Nhuận, một số bị đánh đập, trong đó có dân oan bị đánh bẻ đầu phải đưa đi bệnh viện cấp cứu.

Dù bị giải tán, nhưng mạng lưới liên lạc giữa rất nhiều tỉnh thành đã nhanh chóng hình thành. Một tầng lớp lãnh tụ nông dân còn rất trẻ đã ra đời, và tuyên bố sẽ tiếp tục khiếu kiện bằng cách “đánh du kích” và “xa luân chiến” trên khắp ba miền đất nước, lấy nông thôn làm cơ sở để đương đầu với bạo quyền Cộng Sản. Một sĩ quan quân đội đã hét sức tức tối trước cảnh công an đàn áp dân oan biểu tình khiếu kiện, anh nói: Không thể hiểu nổi sao lũ lâu la này lại dụng tâm đàn áp bố mẹ, anh chị chúng, và rằng không có đất thì đói cả lũ. Anh tin tưởng rằng đã đến lúc quân đội không thể nhắm mắt làm ngơ cho công an tiếp tục đàn áp đồng bào được.

Nguyên nhân:

Chín mươi phần trăm các vụ khiếu kiện là do chính sách sai lầm về đất đai của nhà cầm quyền, chính sách đền bù khi đất đai bị thu hồi không công bằng, không hợp lý và nhất là nhiều cán bộ địa phương tham lam, tham nhũng và dùng cường quyền bắt nạt, cướp đất của

người dân thấp cổ, bé miệng. Dân oan đã khiếu nại hàng chục năm nay, chính quyền địa phương không giải quyết, buộc họ phải vượt cấp đến khiếu nại với trung ương. Nhưng trung ương lại cương quyết trả họ về cho địa phương giải quyết, và còn đe dọa tình nào để dân về Sài Gòn hay Hà Nội biểu tình, thì những cán bộ cầm đầu sẽ không được bầu vào trung ương kỳ tới.

Nguyên nhân chính của vấn đề là do quyền tư hữu của người dân bị nhà nước tước đoạt. Tất cả đất đai được quy định là thuộc quyền sở hữu của nhà nước, còn người dân chỉ có quyền thuê sử dụng mảnh đất đó mà thôi. Nhà nước Cộng Sản có thể thu hồi bất cứ lúc nào, đền bù với giá rẻ mạt, thấp hơn giá thị trường rất nhiều, cả vài chục lần cũng có, và trong nhiều trường hợp cướp trắng không đền bù, lấy cơ giải tỏa để xây dựng chương trình có lợi ích công cộng, nhưng sau khi phù phép các đất đai trưng dụng lại lọt vào trong tay cán bộ hoặc gia đình cán bộ. Nỗi bức xúc đã chôn cất từ nhiều năm đến nay bộc phát mạnh.

Ảnh hưởng

Những vụ tranh chấp khiếu kiện về đất đai và tài sản ảnh hưởng rất lớn đến sự ổn định và phát triển kinh tế của đất nước. Thật thế, nông dân chiếm khoảng 85% dân số và chiếm 75% lực lượng lao động (43 triệu) của cả nước. Hiện có 10 triệu lao động nông thôn thất nghiệp, đa số là nam nữ thanh niên. Trong chiến tranh, lợi dụng những chiêu bài như chính quyền của giai cấp vô sản, nông dân, công nhân là lực lượng tiên phong của đảng... đảng đã bắt nông dân, công nhân chịu đựng gian khổ, hy sinh xương máu nhiều nhất. Trong hòa bình, họ lại một lần nữa bị hy sinh và chịu thiệt thòi hơn cả. Sau khi gia nhập Tổ Chức Giao Thương Quốc Tế (WTO), đầu tư và buôn bán với các nước trên thế giới gia tăng mạnh, nhu cầu lấy đất nông nghiệp cho các công ty ngoại quốc xây nhà máy là rất lớn.

Bằng vào quyết định cho đảng viên được phép làm kinh tế, và

Quốc Hội dưới quyền kiểm soát của Đảng đã biểu quyết thông qua hàng loạt các bộ luật và nhiều văn bản liên quan đến việc xử dụng đất đai rất mập mờ, phức tạp, có nhiều kẽ hở để cho các cán bộ có chức, có quyền lạm dụng, làm giàu bất chánh, bóc lột dân lành, làm thiệt hại đến quyền lợi canh tác của người dân. Hậu WTO, nông dân bị thiệt hại nhiều nhất và bị bỏ lại đằng sau, không được hưởng ích lợi gì trong tiến trình hội nhập. Bất mãn sôi sục trên khắp các vùng nông thôn cả nước, tiềm năng bùng nổ một cuộc cách mạng về quyền sở hữu đất đai là rất lớn. Những cuộc biểu tình khiếu kiện của dân oan chỉ là phần nổi của tảng băng chìm. Kinh tế Việt Nam đang trên lò lửa, hoàn toàn không có chuyện ổn định như nhà cầm quyền Cộng Sản vẫn tuyên truyền mời gọi giới đầu tư.

Giải quyết

Chỉ có thể giải quyết tận gốc rễ các vụ khiếu kiện của dân oan khi Bộ Chính Trị đảng Cộng Sản Việt Nam chấp nhận trả lại quyền tư hữu cho người dân Việt Nam theo đúng tinh thần của bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền đã quy định ở điều 17, là "Ai cũng có quyền sở hữu hoặc riêng tư hoặc hôn hiệp chung với người khác. Không ai có quyền tước đoạt quyền này một cách độc đoán". Nên nhớ rằng, Việt Nam là một thành viên của Liên Hiệp Quốc, Việt Nam có bổn phận và trách vụ phải tôn trọng và thi hành bản tuyên ngôn này.

Chỉ có trên căn bản công nhận quyền tư hữu mới khắc phục được những thiệt hại do chủ nghĩa Cộng Sản gây ra cho người dân, từ cái cách ruộng đất, đến đánh tư sản, đến tịch thu đất đai của các tôn giáo, chiếm đất canh tác của đồng bào Thượng... Dùng bạo lực đưa dân oan về lại địa phương để đe dọa hay kiểm chế sẽ không giải quyết được gì cả.

Chúng tôi cực lực lên án và mạnh mẽ phản đối nhà cầm quyền xử dụng công an, dùng hơi cay đàn áp, bắt bớ, giam cầm, đánh đập để giải tán dân oan biểu tình trước Văn Phòng 2 Quốc Hội ở số 194 đường Hoàng Văn Thụ, Quận Phú Nhuận,

Sài Gòn đêm 18 tháng 7 vừa qua. Chúng tôi tha thiết kêu gọi đồng bào trong cũng như ngoài nước, các Dân Biểu, Thượng Nghị Sĩ và các chính quyền dân chủ trên thế giới, các tổ chức nhân quyền quốc tế ủng hộ cho phong trào dân oan tranh đấu cho quyền lợi chính đáng của họ và làm áp lực mạnh mẽ đòi nhà cầm quyền Cộng Sản phải trả lại quyền tư hữu cho người dân Việt Nam, phải đem những cán bộ lợi dụng chức quyền hại dân hại nước ra xử phạt công minh, và phải có chính sách bồi thường thỏa đáng cho dân oan, giúp họ gây dựng lại sự nghiệp đã bị thiệt hại vì ruộng đất bị truat hữu trái phép.

Bộ Chính Trị đảng Cộng Sản Việt Nam mà trách nhiệm lớn thuộc về các ông Nông Đức Mạnh, Lê Hồng Anh, Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Minh Triết, Nguyễn Phú Trọng, Trương Tấn Sang... cần sớm ý thức rằng: cướp đoạt quyền tư hữu của người khác là sai trái, các ông phải thành khẩn xin lỗi dân tộc Việt Nam, bỏ ngay đường lối độc tài đảng trị, thực thi dân chủ pháp trị. Đây chính là thời cơ tốt nhất để dứt khoát với những sai lầm quá khứ, quay trở về với chính nghĩa trong sự bao dung của dân tộc trước khi qua muộn.

*Bác Sĩ Nguyễn Đan Quế
Cao Trào Nhân Bản Việt Nam
7-2007*

làm hiển lộ bản chất chế độ. Và mới làm an tâm công tác đối với các cán bộ địa phương đang ra sức cướp đất cho những dự án, và cho cả sử dụng làm quyền lợi riêng.

Đơn giản, nhà nước CSVN cần có cán bộ trung thành với đảng, và bất cần tiếng dân oan than khóc. Thấy rõ, 27 ngày đêm biểu tình khiếu kiện vừa qua là một chương mới của lịch sử Việt Nam. Nơi đó, sự thật không phải là điều suy luận, mà chính là những hình ảnh hiển lộ ra, chính là những xương thịt đi đứng trên hè phố đó, nằm giữa mưa nắng và thương xót của toàn dân.

Vậy rồi các đại biểu Quốc Hội ở đâu, khi dân oan tới nằm ngồi trước tiền đình Quốc Hội 2 ở Sài Gòn?

Bài thơ mấy câu sau:
*"Quốc Hội! Quốc Hội ư?
Sao mà vắng lặng?"*

*Để người dân khiếu kiện đợi chờ
Cơ quan gì giống bài tha ma
Không thấy một bóng hình cán bộ.."*
được dân oan viết tay lên giấy lớn, dán ở mặt tiền Quốc Hội 2 trong ngày mà Hòa Thượng Thích Quảng Độ và phái đoàn các nhà sư Giáo Hội PGVNĐT, một giáo hội ngoài luồng, một giáo hội trên nguyên tắc là bất hợp pháp, tới thăm và trao tiền giúp dân oan đỡ khổ.

Không một đại biểu Quốc Hội nào dám bước tới gần, dù là để trao một ổ bánh mì hay một chai nước uống. Rồi mưa, rồi nắng, rồi công an, rồi côn đồ... là câu trả lời.

Trong những ngày vừa qua chỉ có một dấu hiệu nhượng bộ của nhà nước CSVN là trả tự do cho luật sư Bùi Kim Thành, nhà hoạt động dân chủ và là một nữ lưu từng bị đẩy vào

SAU CUỘC BIỂU TÌNH

+++++Trần Khải+++++

Phim nào cũng thế, truyện nào cũng thế, quần chúng bao giờ cũng mong ước có những đoạn kết rất là êm đẹp. Nghĩa là đoạn kết của thiện vượt thắng ác, của hiền hóa giải dữ, của tiền hung và hậu kiết. Đáng lý ra, cuộc biểu tình vừa qua của dân oan cần có một đoạn kết có hậu hơn. Và khi nhà nước đẩy công an và côn đồ ra tay bạo lực, thì không còn đoạn kết nào thô bạo hơn. Nhưng như thế mới

nhà thương điên vì đi đầu trong phong trào dân oan. Nữ luật sư Bùi Kim Thành được trả tự do ngày 16-07-2007 tại Sài Gòn sau 8 tháng giam bà ở bệnh viện tâm thần Biên Hòa, rồi chích cho bà một loại thuốc lạ.

Chuyện thả luật sư Bùi Kim Thành dễ hiểu, thứ nhất vì áp lực quốc tế, và thứ nhì là những việc bà hướng dẫn dân oan làm hồ sơ khiếu kiện hồi năm ngoái bây giờ nhìn lại thì không hề thấm thía gì với tình hình dân oan lũ lượt biểu tình khiếu kiện mấy ngày

qua. Giữa một nữ luật sư hướng dẫn dân oan viết đơn, nộp hồ sơ với nhóm mà Thứ Trưởng Công An gọi là "13 người chỉ huy, xúi giục, cung cấp tiền bạc" cho dân biểu tình khiếu kiện thì cách nhau một trời một vực. Thế nên, còn giam trong nhà thương điên lại càng lộ ra những trò hề chế độ.

Thực tế, cho tới bây giờ, chúng ta không biết đầy đủ là công an đã bắt những ai - từ những người dân oan khiếu kiện cho tới "nhóm 13 đối tượng" mà CSVN gọi là "dân dựng" cuộc biểu tình khiếu kiện của dân oan. Bởi vì cả nước Việt Nam dưới chế độ CSVN là một lỗ đen thông tin, nói theo ngôn ngữ các nhà khoa học không gian. Một lỗ đen thông tin, vì các tin lộ ra được rời rạc. Khó kiểm chứng. May mắn thì có hình, và hình thì rất là mờ mờ. Còn dựa vào báo nhà nước thì những gì được in lên giấy không chưa được hết sự thực, mà có khi là "sự thực ảo... bóp méo, thêm thắt..." như lời Đức Hồng Y Phạm Minh Mẫn than phiền về báo Nhân Dân đã đưa tin sai về thái độ Vatican và Hội Đồng Giám Mục VN về vụ án linh mục Nguyễn Văn Lý.

Nhìn cách khác, thực tế, làm phóng viên quốc nội cũng là một kiếp sống dân oan hình thức khác, vì một phóng viên đã bị công an hành hung khi tới gần dân oan.

Bản tin trên trang web Đảng CSVN ghi nhận về khai giảng khóa học Quốc Hội, trích:

"Sáng nay 19-7, kỳ họp thứ nhất, Quốc hội khoá XII đã khai mạc trọng thể tại Hội trường Ba Đình Hà Nội. Báo Điện tử Đảng Cộng sản Việt Nam trân trọng giới thiệu bài phát biểu quan trọng của Tổng Bí thư Nông Đức Mạnh..." trong đó ông Mạnh nói:

"Cuộc bầu Cử đại biểu Quốc hội khoá XII, sự kiện chính trị quan trọng của đất nước ta đã thành công tốt đẹp; bảo đảm dân chủ, đúng pháp luật, an toàn, tiết kiệm, thực sự là ngày hội lớn của toàn dân. Thông qua bầu cử, cử tri cả nước đã lựa chọn được 493 đại biểu đại diện cho các tầng lớp nhân dân, tiêu biểu cho khối đại đoàn kết toàn dân vào Quốc hội nhiệm kỳ mới. Kết quả bầu cử thể hiện truyền thống yêu nước, niềm tin của nhân dân đối với Đảng, Nhà nước và chế độ ta; chứng tỏ nhân dân ta tin tưởng, đánh giá cao vai trò của Quốc hội, cơ quan đại biểu cao nhất của nhân dân, cơ quan quyền lực Nhà nước cao nhất của nước Cộng hoà xã hội chủ nghĩa VN..."

Chuyện nói nghe như giễu. Hàng trăm đại biểu ngồi nghe lời ca ngợi tung hô lẫn nhau như thế, trong khi

hàng ngàn dân oan nằm hè phố và than khóc từ bao nhiêu năm rồi.

Trong bản tin "Tình hình của người dân khiếu kiện, sau khi bị cưỡng chế áp giải về tận địa phương" do Trà Mi, phóng viên đài RFA, loan đi ngày 20-7-2007, ghi rằng:

"Tình trạng của bà con ở Tiền Giang ra sao? Ông Phước, một dân oan trong đoàn, phát biểu: Ba người ở Gò Công Đông, Gò Công Tây, hồi hôm nó đưa về dưới, sáng bắt đầu kêu lên làm việc, làm việc xong thả về, rồi đến chiều mời lên nhốt luôn rồi. Họ là những người cầm loa phóng thanh, hô đã đảo hồi hôm đó, bắt mấy người đó đó.

Trà Mi: Trước tình cảnh như vậy, trong những ngày sắp tới, bà con sẽ tiếp tục đấu tranh tới cùng hay sẽ bị cuộc? Ông Phước: Thì cũng phải làm nữa chứ. Tôi mấy chục năm nay rồi, giờ tôi phải theo chứ.

Chúng tôi có dịp hỏi thăm chính một trong những người đã gặp rắc rối với chính quyền địa phương ngay sáng hôm sau cuộc đàn áp là ông Bảy. Từ Tiền Giang, ông cho biết: Bữa nay công an đã mời tôi suốt ngày nay. Nguyễn nhân là khiếu tố khiếu nại dành lại dân chủ nhân quyền, do tôi là đại diện bà con hai tỉnh, hai huyện. Họ nói tôi là cầu kết với nước ngoài, làm mất mỹ quan ở quốc hội. Ngày mai họ sẽ mời tôi đến huyện để xử lý.

Trà Mi: Hôm nay, ông đã làm việc với cơ quan nào, và trong bao lâu? Ông Bảy: Làm việc với Ủy ban nhân dân xã trên 4 tiếng đồng hồ. Họ nói tôi xách động biểu tình.

Trà Mi: Ý kiến của ông ra sao? Ông Bảy: Mình là người đi khiếu kiện dành lại nhân quyền, sự tự do. Chúng tôi 7, 8 năm nay mất đất đai, không được hưởng tự do, nhân quyền. Chính quyền cướp đất, cướp tài sản của nhân dân chúng tôi. Chúng tôi sống lầm than, điều đứng. Con cháu phải bỏ học lê thế. Đến bây giờ chúng vẫn còn tù đập. Mình làm chuyện nghĩa, dành lại những gì nhân dân đã mất mát. Dân chủ nhân quyền không có làm sao sống? Không thể sống nổi. Tôi bây giờ khó khăn về kinh tế, đơn thân độc mã, không có thể lực, không có gì trong tay cả, thì chỉ xuôi tay thôi, do số phận, do trời đất định..." (hết trích)

Ông Bảy trong đoạn văn trên có thể được hiểu là một trong nhóm 13 người mà công an quy chụp là Bộ Tư Lệnh Biểu Tình Khiếu Kiện, một trong nhiều ngàn người bị "Chính quyền cướp đất, cướp tài sản của nhân dân chúng tôi. Chúng tôi sống lầm than, điều đứng. Con cháu phải bỏ học lê

thê. Đến bây giờ chúng vẫn còn tù đập... Tôi bây giờ khó khăn về kinh tế, đơn thân độc mã, không có thể lực, không có gì trong tay cả, thì chỉ xuôi tay cho số phận, trời đất định..."

Số phận ở đâu? Trời đất định gì đây? Phải chăng đây là một đoạn kết không có hậu? Hay là còn phải ít lâu nữa mới tới cái gọi là đoạn kết có hậu cho toàn dân?

CSVN vừa kết án 3 năm tù một thành viên Khối 8406

Hôm 20-7-2007, Nhà cầm quyền CSVN đã âm thầm đem xét xử nhà dân chủ Nguyễn Thanh Phong, thuộc Khối 8406, tại toà án Sài Gòn mà họ cho là đã "lợi dụng quyền dân chủ gây rối trật tự..." và kết án 3 năm tù cho anh. Theo báo chí CSVN, anh Nguyễn Thanh Phong, sinh năm 1979, ngụ tại Long An, bị kêu án 3 năm tù trong "phiên xử phúc thẩm của TAND Sài Gòn về tội lợi dụng các quyền tự do dân chủ xâm phạm lợi ích của Nhà nước, quyền lợi hợp pháp của tổ chức, công dân".

Cũng theo báo CSVN, năm 1997, anh Phong đã tập hợp một nhóm người khiếu kiện yêu cầu xóa nợ cho những trường hợp không đủ tiêu chuẩn được hỗ trợ, "gây mất trật tự nông thôn". Năm 2006, trong quá trình khiếu kiện về đất đai của gia đình, anh Phong "làm băng rôn, tham gia biểu tình, liên hệ với một số tổ chức phản động ở nước ngoài trả lời phỏng vấn, viết bài gửi cho đài Hoa Mai, RFA với nội dung xuyên tạc sự thật về chính sách đất đai của Nhà nước và "dùng chuyện" về tình hình khiếu nại của nhân dân." Trong "Thư gửi Tổng thống Hoa Kỳ" đề ngày 16-6-2007, ban Đại diện lâm thời Khối 8406 đã yêu cầu ông Bush hủy áp lực để CSVN tự do cho những nhà dân chủ 8406, trong đó có anh Phong.

Thực tế, bản thân anh Phong là một dân oan khiếu kiện liên tục 17 năm qua. Theo một bản tin viết từ năm 2006 trên trang TienDanKeu.net, "vào lúc 8 giờ sáng ngày 14-10-2006, Công an tỉnh Long An đã chặn đường bắt giữ anh Nguyễn Thanh Phong, một khuôn mặt dân oan khiếu kiện quen thuộc ở các trụ sở tiếp dân trung ương. Gia đình anh Phong đã liên tục khiếu kiện trong 17 năm qua, đã nhận được trên 20 giấy phiếu hướng dẫn và 3 công văn từ "Thanh tra Văn phòng Chính phủ" mà vẫn chưa được UBND tỉnh giải quyết. Ngược lại, nay anh lại bị bắt giam vì tội "lợi dụng khiếu kiện bôi lọ cán bộ", do anh đã liên tục mạnh dạn lên tiếng tố cáo các tham quan địa phương toa rập cường chiếm đất đai dân nghèo... Anh hiện bị giam ở nhà lao tỉnh Long An (đường Nguyễn đình Chiểu).

Thiên Anh hùng ca DÂN OAN TIỀN GIANG

-----Đình Thiên Vũ-----

Cuộc biểu tình của dân oan Tiền Giang và các tỉnh Đồng Bào Sông Cửu Long đã bị giải tán bằng vũ lực đêm 18-07-2007!

Chính quyền Việt Nam đã đáp lại những khiếu kiện của người dân oan nghèo nàn bằng vũ lực và cưỡng chế đưa đồng bào về địa phương thay vì giải quyết bằng đối thoại trong ôn hòa!

Cuộc biểu tình của dân oan Tiền Giang ở Sài Gòn bắt đầu từ ngày 23-06-2007, đồng bào đã biến những lễ đường trước và bên cạnh Văn phòng Quốc Hội 2, số 194 Hoàng Văn Thụ, quận Phú Nhuận, Sài Gòn thành "Hội Chợ Khiếu Kiến Đất Đai của Các Tỉnh Đồng Bằng Sông Cửu Long". Những túp lều che mưa dựng lên vội vã bằng những tấm bạt và vây quay bởi những biểu ngữ, băng rôn. Số người tham dự lên đến gần hai ngàn người. Đại biểu dân oan gồm có 19 tỉnh: Tiền Giang, Long An, Bến Tre, Đồng Tháp, Vĩnh Long, An Giang, Kiên Giang, Bạc Liêu, Sóc Trăng, Trà Vinh, Vĩnh Long, Bình Dương, Tây Ninh, Bình Phước, Lâm Đồng, Cần Thơ, Hậu Giang, Cà Mau, Bình Thuận và chín quận ở thành phố Sài Gòn là: Gò Vấp, Bình Chánh, Bình Thạnh và các Quận 4, 5, 6, 7, 9, 12 (nguồn: Đơn Kiến Nghị khẩn cấp của Đồng Bào, ngày 16-07-2007). Kể từ ngày 11-07-2007 đồng bào đã diễn hành nhiều lần ở Sài Gòn. Có khi đoàn biểu tình còn vượt những cấm cản của công an và diễn hành đến nhà thờ Đức Bà, thuộc quận Nhất trung tâm thành phố Sài Gòn.

Công an Tp HCM đã dùng những biện pháp kềm vãn hóa như đóng cửa nhà Quốc Hội 2 để đồng bào không có phương tiện sinh hoạt "vệ sinh", ngăn chặn 50 thùng mì của một vị hảo tâm nào đó gửi đến để cho đồng bào bị đói, đánh một phóng viên khi họ đến chụp hình. Mãnh liệt nhất là những vụ tạm giam và làm nhục hai chị Cao Quế Hoa và Lê Thị Nguyệt và đã làm bà cụ Võ Thị Thu xúc động đến suýt chết. Chị Nguyễn Thị Bảo Phương bị bắt giam nhiều ngày, bị đánh bạt tai trong lúc điều tra vì đã tiếp tế cho đồng bào và báo tin

lên mạng. Đó là những hành động thiếu nhân đạo, lén lút của chính quyền địa phương và hành động nhắm mắt làm ngơ, vô cảm đối với đồng bào của trung ương và Đảng CSVN! Không có lý gì Việt Nam, một thành viên của Liên Hiệp Quốc, sang năm 2008 sẽ đại diện LHQ đi bảo vệ cho nhân quyền trên thế giới mà đối xử với chính nhân dân mình tội tệ và vô cảm như thế! Không hiểu Việt Nam sẽ "bảo vệ nhân quyền" gì ở xứ người? Nếu có chẳng thì chỉ là một đám đánh mướn chết thay cho Tư Bản Mỹ, cho Tư Bản Đổ Trung Quốc trên những chiến trường nóng bỏng ở Trung Đông hay Châu Phi thì đúng hơn!

Ngày 17-07, Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Viện trưởng Viện Hóa Đạo, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất cùng với chư tôn Thượng tọa Thích Không Tánh, Tổng vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Xã hội, Thượng tọa Thích Minh Nguyệt, Chánh Đại diện Ban Đại diện tỉnh Tiền Giang, Thượng tọa Thích Thiện Lễ, Phó Đại diện Ban Đại diện tỉnh Tiền Giang, Đại đức Thích Huệ Minh, Đặc ủy Thanh niên Ban Đại diện tỉnh Tiền Giang, Thượng tọa Thích Giác Ngón thuộc hệ phái Khất sĩ và hai Đại đức Thích Viên Hỷ, Thích Đồng Minh đã vượt "vòng vây" của công an Sài Gòn vào tiếp xúc và cứu trợ đồng bào. HT Quảng Độ đã đến "để chia sẻ nỗi thống khổ, tủi nhục của đồng bào" (trích bài phát biểu của HT). Hòa thượng đã tặng cho đồng bào dân oan tại chỗ 300 triệu đồng (tương đương với 19 ngàn US\$) để làm voi bớt phần nào nỗi thiếu thốn, cơ hàn của đồng bào. Để cho đồng bào hải ngoại dễ hiểu, xin đơn cử: giá một phần cơm là 6 ngàn đồng, một gói xôi là 2 ngàn đồng, một tấm bạt che mưa là 60 ngàn đồng. Đa số đồng bào rất nghèo vì đã mất cả nhà cửa ở thôn quê, có đồng bào phải chia một phần cơm ra làm ba bữa ăn cầm hơi. Ngoài ra còn có người bị bệnh tật hay bị thương tích phải vào nhà thương cứu chữa. Số đồng bào tham dự đã tăng lên trên ngàn người. Hôm phái đoàn GHPGVN TN đến thăm, có

khoảng 1700 người biểu tình và có gần 300 công an chìm nổi.

Hòa Thượng Quảng Độ đã ghi một dấu ấn cho cuộc biểu tình của đồng bào Tiền Giang và các tỉnh Đồng Bằng Sông Cửu Long qua cuộc thăm viếng và sinh hoạt hơn hai tiếng với đồng bào dân oan, đã đưa tiếng nói của dân oan Việt Nam lên dư luận trong và ngoài nước, nêu cao tinh thần BI TRÍ DŨNG của nhà Phật.

Tối ngày 18-07-2007 vào lúc 10g đêm, lực lượng công an chìm nổi trên ngàn người, vũ trang tận răng dùi cui, lựu đạn cay, súng ống, đã giải tán cuộc biểu tình nằm trụ của đồng bào dân oan. Trong hai tiếng đồng hồ, tất cả biểu ngữ, băng rôn bị dẹp sạch. Mặc dù đã được các báo mạng thông báo trước, nhiều đồng bào đã quyết định nằm trụ và sau cùng đã bị công an cưỡng chế bắt chửi lên xe về tỉnh. Một số nhà tranh đầu như chị Vũ Thanh Phương, chị Lưu Thị Thu Duyên và vài người nữa đã bị bắt giam. Theo nguồn tin trên các báo mạng đáng tin cậy: rơi điện, lựu đạn cay đã tung ra, một vài người bị đánh trọng thương. Trong khi giải tán, toàn khu vực bị cúp điện, phá sóng điện thoại, công an đã dùng đèn pha chiếu vào dân oan và bắt từng người lên xe. Bà con đã la khóc chửi bới vang trời. Khoảng 5000 người dân Sài Gòn quanh vùng đứng xem hơn 1000 công an nam và công an nữ quàn thảo với hơn 200 dân oan mà đa số là đàn bà con gái và các cụ già! Chi tiết cuộc đàn áp còn phải chờ đợi thời gian mới thu lượm rõ ràng được vì những người dân oan trong cuộc giờ đa số bị bắt, hoặc đã bị đưa về quê, các ký giả dân oan còn đang phải ẩn mặt. Riêng đài BBC thông báo tin giải tán cuộc biểu tình đêm 18-07 và vô tình hay cố ý kèm theo một cuộc phỏng vấn qua điện đàm với một dân oan: ông Trần, huyện Cai Lậy, tỉnh Tiền Giang. BBC viết: "Ông Trần dân oan nói không có chuyện gì". Tuy nhiên cũng đừng quên câu thứ hai "nói mánh" của ông Trần gửi cho đồng bào qua BBC: Ông thêm rằng "Lần này quay về, chắc cũng khó lên lần nữa" (!?). Nếu công an hiền như con mèo và không có chuyện gì thì tại sao dân oan đã từng cầm cự với công an nhiều ngày, nay đột nhiên lại "sợ" không dám lên nữa?

Về vấn đề có đàn áp bằng vũ lực hay không, các báo mạng nói "xạo" hay BBC "ngây thơ cụ", tác giả xin đặt câu hỏi để độc giả tự xét: Tại sao chính quyền không mời BBC, CNN đến làm nhân chứng? Tại sao chính quyền không cho báo chí quốc tế đến chứng kiến và quay phim như ở các

nước có tự do dân chủ ? Tại sao lại phá sòng khi đẹp biểu tình? Tại sao lại tắt đèn khu vực và tấn công dân oan vào lúc 10h tối? Tại sao không có một tài liệu nào cho biết ai đã ra lệnh? Trong lúc giải tán, chắc chắn chính quyền có quay video rất rõ vì có đèn pha, xin đem công bố cho bà con trong và ngoài nước xem cách đối xử nhân đạo và văn minh của Đảng và nhà Nước với dân oan !

Biểu ngữ đã đẹp rồi nhưng lời oán than còn đây!

Gần một tháng trời đồng bào Tiền Giang và các tỉnh Đồng Bằng Sông Cửu Long và các quận của Tp HCM đã trưng những biểu ngữ, những lời oán than, những nguyện vọng, những tiếng kêu thống thiết rất chua chát cho thân phận của đồng bào trên các biểu ngữ đang dầm mưa dãi nắng trước cửa Quốc hội 2 như sau: "Hội Chợ Khiếu Kiến Đất Đai của Các Tỉnh Đồng Bằng Sông Cửu Long", "Dân Tiền Giang kêu oan! Quốc Hội ơi, cứu dân! Chính Quyền tỉnh Tiền Giang lừa dối dân", "Quốc lộ 1A giải toả trắng, chính quyền quên tái định cư", "Dân tỉnh Trà Vinh đòi lại đất", "Đi Tim Công Lý", "Thủ Tướng ơi Cứu dân", "Nhân dân An Giang đã đảo tham nhũng", "Tỉnh Bến Tre kiên quyết đòi công lý", "Kiên Giang quật khởi tiêu diệt tham ô", "Tiền Giang không giải quyết đơn tố cáo, người tố cáo bị trừ đập, bị đánh", "Tỉnh Bến Tre đòi đất tập đoàn, tập đoàn giải thể không trả lại đất cho dân", "Dân Bình Dương kiện chính quyền lấy đất trái pháp luật", "Tham nhũng đất đai là tham nhũng xương máu của nhân dân", "Dân Long An: An cư mới lạc nghiệp, dân giàu nước mới mạnh, đã đảo tham nhũng. Còn tham nhũng dân còn khổ", "Khẩn cầu Thủ Tướng cứu dân, dân Tiền Giang bị oan sai bức xúc", "Dân An Giang cùng bức xúc vì bị giải toả theo lệnh cưỡng chế của UBND tỉnh".

Những tố cáo đích danh các tham quan: "Chính quyền Tiền Giang phản Đảng lừa dân", "Đã đảo bà Nhân, thanh tra Tiền Giang áp dụng luật rừng với dân, đề nghị cách chức", "10 hộ dân Đồng Tháp kiện chủ tịch tỉnh Trương Ngọc Hân và chủ tịch huyện Lai Vung Tạ Văn Hội cướp đất cướp nhà gây bức xúc lòng dân và làm chết 1 mạng người", "Đã đảo Nguyễn Kim Châu, thanh tra chính phủ báo cáo không trung thực với thủ tướng", "Đã đảo ông Nguyễn Kim Châu theo đuôi Tiền Giang cướp đất, tài sản của dân", "UBND-Cty XD-PT Nhà Q4 chiếm đoạt đất đai của người dân phường 3 quận 4, Tp HCM, 10 năm chưa giải quyết", "Bà Hai Bình Dương

tố cáo bà Trần Thị Kim Vân, phó chủ tịch tỉnh cướp đất 11ha điều, bạch đàn làm của riêng, đề nghị bãi nhiệm; thẩm phán Nga, thẩm phán Hoàng tước đoạt trên 2ha cây ăn trái+nhà cửa xây năm 1991 biểu không cho Triệu Công Minh !!14 năm đi đòi công lý còn bị tổng giam 5 tháng 24 ngày."

Trích đơn khiếu kiện: "...Niềm tin của 18 tỉnh thành và 6 quận Tp HCM không còn đối với chính quyền địa phương... khẩn cầu Thủ Tướng... Tập thể dân oan 18 tỉnh và 6 quận Tp HCM trăm ngàn lạy Thủ Tướng.. Người Việt Nam nhất là dân Nam Bộ bao giờ cũng lấy tuổi tác để phân chia ngôi thứ, thế mà ngày hôm nay, người dân oan trong đó có cả một cụ già đã hơn tám chục cúi lạy "các Ngài". Thật là buồn tủi thay cho thân phận của người nô lệ da vàng, chịu nhục nhã để cầu cứu thế mà các Ngài thay vì nhờ lời cho dân đen, các Ngài đã đưa công an với dùi cui tới giải quyết. Khi ở Mỹ, Ngài định mời cả ngàn người đang biểu tình chống ngài vào dự tiệc với "những lời chân thành, thẳng thắn" thế mà ở Việt Nam thì Ngài lại lạnh thinh khi các dân oan cầu cứu Ngài với ngàn lạy. Ngài Nguyễn Minh Triết có lẽ chỉ "yêu thương nhau, đoàn kết với nhau vì chúng ta cùng một mẹ hiền VN" với các Việt Kiều có đô la mà thôi, còn cái đám dân nghèo khiếu kiện thì Ngài hoi bị ghét.

Nỗi khổ khản của dân oan

Dân oan đi biểu tình ở Việt Nam gần như không có bảo vệ của luật pháp. Tất cả đều trông chờ vào sự buồn vui của Bộ Chính Trị Đảng CSVN nói riêng và tình hình ngoại giao nói chung.

Dân oan là những người tranh đấu cho nhân quyền, họ đã không có hậu thuẫn từ Đảng CSVN nhưng đôi khi ngay từ các trí thức chính trị gia, hay từ cả các tổ chức chính trị tranh đấu cho nhân quyền và trong đồng bào hải ngoại, vì họ là những người đơn độc, vì mục tiêu của họ có tính cách cá nhân, có tính cách làng xóm, có tính cách địa phương, tranh đấu của họ ôn hoà và sau cùng họ là những người dân đen nghèo khổ, thấp cổ bé miệng trong những làng quê đang bị một bọn tham quan cậy quyền cậy thế của Đảng CSVN hà hiếp. Vấn đề của họ hôm nay là một thực tại đau khổ của người dân Việt Nam đang bị các tham quan bóc lột, vấn đề của họ là mất nhà, mất cửa không còn chỗ ăn chỗ ngủ, là niềm uất ức trước những cảnh cư xử bất công. Chuyện họ bị mất đất, nhà của họ bị kéo sập, cái đó không to lớn, không cao xa, không có tính cách

quốc gia đại sự, không có tính cách chính trị quốc tế nên không đủ để các trí thức gia, các chính trị gia xa lông đưa ra bàn luận với những lý thuyết sâu xa.

Dân oan khi đi biểu tình ở Sài Gòn cầm cờ Đỏ Sao Vàng. Cờ đỏ là chứng tỏ họ chỉ muốn phát biểu lên nỗi oan khiên của họ, những công dân của nước Việt Nam. Chứng tỏ họ hoàn toàn ôn hoà và không có ẩn ý "lật đổ chính quyền". Một số đồng bào hải ngoại vì thế lúc ban đầu đã không hưởng ứng. Người nào đòi hỏi hay chờ đợi dân oan khiếu kiện ở Sài Gòn phải cầm cờ Vàng rồi những công hộ là thiếu thực tế, là vô trách nhiệm đối với an sinh của đồng bào dân oan. May thay đồng bào hải ngoại đã thông cảm và đứng về phía người dân oan dù họ có thể là "phía bên kia", huy chương đầy ngực. Đã có những đồng bào tị nạn, những cựu chiến binh của VNCH ở bên Mỹ đã hưởng ứng và đứng ra lập quỹ yểm trợ dân oan.

Đừng ngủ yên nữa!

Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ đã đi tiên phong, vượt qua hàng rào quân thức ngăn chặn của công an, đã thăm hỏi và yểm trợ đồng bào. Chư tôn Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất đã thực thi tinh thần BÍ TRÍ DỨNG của nhà Phật. Hòa Thượng Quảng Độ đã kêu gọi: "Muốn cho tình trạng này không còn xảy ra nữa, thì chúng ta phải đòi hỏi cho bằng được nhân quyền, công lý và công bằng xã hội. Buộc họ phải trả lại cái quyền sống và quyền làm người cho ta, là vấn đề quan trọng nhất" trước gần hai ngàn dân oan biểu tình đang bị bao vây bởi cả trăm công an chìm nổi, dùi cui, súng lớn súng nhỏ. HT Quảng Độ nói ở giữa Sài Gòn Việt Nam, nơi mà con người chỉ có vô tư ăn chơi, vô tư đút lót, vô tư tham nhũng nhưng không có quyền tự do căn bản của con người và bất cứ mọi đối lập đều bị bịt miệng, bóp chặt từ trong trứng nước. HT Quảng Độ là ngôi sao Bắc Đẩu trong cái nhà tù lớn Việt Nam.

Người dân Saigon và nhất là người dân lao động đã đứng lên giúp dân oan. Không cần phải to tiếng, không ồn ào nhưng thực tiễn. Một anh thanh niên nào đó đã chớ bánh mì vào tiếp tế dù sau đó có thể bị bắt! Đĩa cơm ở quanh vùng biểu tình đã xuống giá! Khi cụ bà Võ Thị Thu ngắt xiú và được khênh đi ngoài phố cả cây số từ trụ sở công an về chỗ biểu tình, đã có những người dân Saigon ra khiêng giúp. Chúng ta chưa có cái dũng khí như Hòa Thượng Quảng Độ, nhưng chúng ta có thể giúp dân

oan biểu tình về mặt nhân đạo, về vấn đề an ninh của đồng bào, về vấn đề vệ sinh. Chúng ta có thể trò chuyện với họ để tìm hiểu những bất công của xã hội. Không lẽ giúp vấn đề nhân đạo cũng có tội hay sao? Không lẽ đến lắng nghe đồng bào cũng có tội hay sao? Chỉ có Đảng mới được quyền nghe hay sao?

Ứng hộ nhân đạo cho dân oan, ứng hộ cho nhân dân Việt nam được trả lại quyền tự do dân chủ trong tinh thần bất bạo động là đúng! Luật Pháp làm ra để giúp người dân, là để có công lý chứ không phải để cho tham quan bóc lột dân đen, để cho đàn áp dân oan, "chạy án"! Đồng bào hải ngoại hãy gửi tài chánh về ứng hộ cuộc tranh đấu của dân oan, đừng đặt vấn đề cờ Vàng cờ Máu. Lá cờ chỉ là phương tiện, đòi cho được Tự Do Dân Chủ Công Bằng thực sự cho quê hương Việt Nam mới là mục tiêu.

Bây giờ đoàn biểu tình của các Tỉnh Đồng Bằng Sông Cửu Long đã bị giải tán, nhưng đồng bào hải ngoại còn có thể giúp dân oan rất nhiều:

- Các Tổ chức Yểm Trợ dân oan ở Hải ngoại hãy tiếp tục làm việc, tiếp tục quyên góp, tìm cách giúp đỡ các dân oan. Bây giờ họ rất cần hải ngoại vì họ đang bị chia ra từng nhóm nhỏ. Họ sẽ bị công an địa phương nấn gân, sẽ bị bắt bỏ tù mà không ai hay. Hãy chuẩn bị cho một cuộc biểu tình mới của dân oan khiếu kiện!

- Kêu gọi các Tổ chức nhân quyền, như Ký giả không Biên Giới đặc biệt chú tâm tới những dân oan đã bị bắt
- Tổ chức những cuộc thấp nền trước cửa các tòa đại sứ Việt Nam ở hải ngoại để cầu an cho đồng bào dân oan.

- Các em sinh viên du học sinh hãy mạnh dạn tham gia vào các cuộc hội thảo ở hải ngoại, các em hãy đứng lên phát biểu ở hải ngoại, các em hãy ứng hộ dân oan. Các em là tương lai của đất nước, bây giờ em được tự do phát biểu mà còn không nói, thì lúc nào mới nói đây?

- Đồng bào hải ngoại hãy đòi hỏi chính quyền Việt Nam trả tự do cho những người tranh đấu cho dân oan như nữ văn sĩ Trần Khải Thanh Thủy, chị dân oan Hồ Thị Bích Khương, Ls Trần Quốc Hiền và tất cả các tù nhân lương tâm, tù nhân chính trị đã bị bắt giam vô tội. Gần nhất là trả tự do ngay cho hai chị Vũ Thanh Phương và Lư Thị Thu Duyên.

- Đồng bào hải ngoại hãy đòi hỏi chính quyền Việt nam phải trở lại đối thoại với dân oan Tiền Giang và các tỉnh Đồng Bằng Sông Cửu Long để giải quyết trong tinh thần ôn hoà bất bạo động và công bằng.

Một lần nữa tác giả xin nhắc nhở các công an đã đàn áp đoàn biểu tình: "Kê hại các bạn sau này sẽ không phải là những người dân oan, những nhà tranh đấu cho dân chủ mà chính là Đảng CSVN". Các bạn sẽ là những nhân vật tế thần cho Đảng sau này. Hãy xem gương của công an Nguyễn Minh Tân, PA 24 Sở công an tỉnh Thừa Thiên-Huế, người đã bị miệng cha Lý, giờ đã bị Chủ tịch Nước Nguyễn Minh Triết nói trên CNN, ngày 24-06 : "Chúng tôi khẳng định việc này là không tốt, không đúng... Những việc này sẽ bị xử lý". Mai đây cả mấy ông quan toà, giám sát ở Huế và ngay các TRÊN của các công an sẽ được đi cải tạo, khi Thủ Tướng Dững sang Mỹ vào tháng chín này. Các bạn công an tiếp tay đàn áp dân oan, đàn áp cuộc biểu tình bất bạo động, bắt bớ đánh đập bà con tiếp tế dân oan chính là "người ta ăn ốc còn mình đổ vỏ".

Các sinh viên, thanh niên Việt Nam, tại sao các bạn lại vô cảm trước những người dân quê nghèo nàn, bị cướp mất đi cả ruộng vườn? Không ai yêu cầu các bạn chống lại Đảng cả! Nhưng đưa một ổ bánh mì cho một dân oan biểu tình có gì là tội? Giúp một cụ già té xỉu đem vào nhà thương có gì là hại đến sự nghiệp của bạn? Đến thăm hỏi với đồng bào để chia sẻ với họ những nỗi niềm oan khiên có gì là tội?

Những nhà trí thức Việt nam còn là trí ngữ đến bao lâu nữa? Ngoài bản Tuyên bố ứng hộ của khối 8406, đảng Vì Dân và các báo mạng tranh đấu cho nhân quyền ra, ta thấy báo chí Việt Nam im lặng như chùa Bà Đanh, các nhà cấp tiến trong Đảng cũng còn đang suy nghĩ, các linh mục thuần hoá, các sư quốc doanh và các thiền sư Làng Mai còn đang tụng niệm.

Hỡi các văn sĩ, các nhạc sĩ, các họa, các nghệ nhân đang làm việc trong 600 tờ báo, đài truyền thanh, truyền hình ở Việt Nam, cái dững khí của những ngày xưa đâu? Các bạn như cầm như điếc hai mươi hôm nay, thật là nhục nhã cho hai chữ "cầm bút" ở Việt Nam.

Thiên anh hùng ca Dân oan Tiền Giang!

Dân oan Tiền Giang và các Tỉnh Đồng Bằng Sông Cửu Long đi biểu tình trong một chế độ độc tài độc đảng là một hành động dũng cảm. Không phải cứ thấy người chết, súng nổ, đạn bay thì chúng ta mới gọi đó là anh hùng. Thời gian của chiến tranh và của bạo động đã đi vào lịch sử. Lịch sử ngày hôm nay ở Việt Nam đang được viết lên bằng những cuộc biểu tình ôn hoà, bằng nước mắt,

bằng những lời phát biểu can trường của Hoà Thượng Quảng Độ ngay giữa phố Sài Gòn, giữa một chế độ độc tài độc tôn: "Cái trước mắt là vấn đề đòi lại công lý, là tài sản trả lại cho đồng bào. Nhưng sau đó phải đòi lại nhân quyền và dân chủ, tự do".

Lịch sử ngày hôm nay ở Việt nam đang được viết lên bằng những chịu đựng thiếu thốn của dân oan: nằm trời chiếu đất, bị bỏ đói, bị cướp thùng mì gói, bị cấm sinh hoạt "vệ sinh", bị xé quần xé áo nơi bến xe, bị đánh sặc máu mũi vì chụp hình dân oan, bị những lựu đạn cay, roi điện, cưỡng bức viết lên xe như heo bò. Những người dân không tác sát đang đứng lên đòi bạo quyền phải trả lại những công bằng tối thiểu cho quyền làm người ở Việt Nam. Họ là những anh hùng của Việt Nam trong thế kỷ thứ 21.

Dân oan Tiền Giang và các tỉnh Đồng Bằng Sông Cửu Long cùng 9 quận Sài Gòn nói riêng và của dân oan cả nước nói chung đã và đang dựng lên thiên anh hùng ca tranh đấu cho một Việt Nam có Nhân Quyền Dân Chủ và Tự Do trong thế kỷ thứ 21.

Cuộc biểu tình của dân oan Tiền Giang là dấu ấn cho cuộc đấu tranh đòi lại Tự Do Dân Chủ ở Việt Nam.

Phản đối việc giải tán bằng vũ lực cuộc biểu tình bất bạo động của đồng bào các tỉnh Đồng Bằng Sông Cửu Long!

Hãy thả tất cả các dân oan bị bắt giam vì tham dự cuộc biểu tình Tiền Giang!

Cuộc tranh đấu bất bạo động cho Tự Do Dân chủ và Đa Nguyên ở Việt Nam sẽ tất thành công!

Đinh Thiên Vũ

ruộng vườn, tài sản bị chính quyền địa phương chiếm đoạt, dân chúng các tỉnh miền Nam không được chính quyền trung ương giải quyết mà lại còn ra lệnh cho công an đàn áp và giải tán bằng vũ lực.

Cuộc biểu tình của các bà con Miền Nam, khiến người ta nhớ tới lại cuộc nổi dậy của các nông dân tỉnh Thái Bình và mấy tỉnh miền Bắc, xảy ra khoảng mười năm trước, và cuối cùng, đã bị đàn áp vô cùng dã man.

Điểm khác biệt giữa mười năm trước và bây giờ, là các phương tiện thông tin hồi ấy chưa thuận tiện như ngày nay, và cuộc nổi dậy phát xuất một tỉnh nhỏ, nên nhà cầm quyền cộng sản đã có thể đàn áp trong âm

cuộc đàn áp diễn ra. Hà Nội chi không dám đàn áp khi họ thấy được rằng cuộc đàn áp sẽ là một tai họa không lồ cho chính họ, còn tai hại gấp trăm gấp ngàn lần vụ bịt miệng cha Lý. Ý chí sắt đá của bà con biểu tình khiêu kiện, và hậu thuẫn rộng rãi của đồng bào trong nước cũng như ngoài nước, là thành trì bảo vệ trước đe dọa đàn áp.

Nói tới cuộc đàn áp phong trào nổi dậy của nông dân Thái Bình, có lẽ không mấy ai biết rõ hơn nhà văn Dương Thu Hương, quê Thái Bình, người đã trưởng thành và được giáo dục ngay trong lòng Xã hội chủ nghĩa. Từ khi quyết định ở lại Paris vào cuối năm ngoái để có thể yên ổn viết văn, bà Dương Thu Hương đã cho phổ biến vào tháng Tư vừa rồi một đoạn văn mang tựa đề “Bức tường của các huyện tưởng”. Để độc giả có một ý niệm về phương cách đàn áp hiểm độc của Cộng sản Việt Nam, chúng tôi xin trích lại sau đây phần nói về vụ Thái Bình:

Cách đây chừng một thập kỷ đã xảy ra vụ nổi loạn của nông dân Thái Bình. Những người dân cày đói ăn biểu tình yêu cầu bọn quan chức địa phương hoàn lại những món tiền bị cưỡng đoạt trái phép. Cuộc khởi loạn thoát tiên xảy ra trên bảy huyện trong tỉnh, trước hết là Quỳnh Phụ, sau đó lan ra các tỉnh lân cận như Hải Hưng, Vĩnh Phú, Quảng Ninh...

Phóng viên nước ngoài rầm rộ đổ đến Hà Nội. Đương nhiên đây là bộ phận đáng e ngại nhất đối với nhà cầm quyền Hà Nội vì ở Việt Nam chưa có báo chí theo đúng nghĩa. Đối với Đảng CS, phóng viên là con cháu trong nhà, bảo gì phải nghe nấy, nếu hỗn hào sẽ đuổi ra khỏi cửa, bẻ gãy cần câu com... Cho dù vẫn dương dương tự đắc là độc lập, quan lại VN chi e ngại mấy ông mắt xanh mũi lõ, vì chỉ mấy ông này mới có khả năng gia tăng hoặc làm hao hụt hầu bao của các bậc lãnh đạo dân chúng. (Những chiếc vé xanh là quốc hồn quốc túy bấy giờ). Vậy thì họ sẽ phản ứng ra sao với đám phóng viên ngoại quốc?

nhìn TIỀN GIANG nhớ tới THÁI BÌNH

++++ĐaNguyễn+++++

Đông bào Tiên Giang đã tiên phong cho cuộc biểu tình khiêu kiện quy tụ gần 1700 người trước Quốc Hội 2 tại Sài Gòn

Sau gần một tháng lên thành phố Sài Gòn, tập họp trước Văn phòng 2 Quốc hội để khiêu kiện về nhà đất,

thậm, tránh được con mắt quan sát của giới ký giả quốc tế.

Cuộc biểu tình của hàng ngàn bà con Tiên Giang diễn ra tại nơi “nhĩ mục quan chiêm”, ngay tại thành phố đông nhất nước là Sài Gòn, và có người tham dự biểu tình còn có cả điện thoại di động, có thể trực tiếp nói chuyện hay gửi hình đi khắp thế giới. Điều mà các sinh viên ở Thiên An Môn, và các nông dân ở Thái Bình không có. Với kinh nghiệm bức hình bịt miệng Cha Lý đã làm cả thế giới nổi giận, hy vọng Hà Nội sẽ nhận thức được rằng những chiếc điện thoại cầm tay nhỏ xíu là thứ vũ khí đáng sợ hơn nhiều so với súng ống, dùi cui, và những bàn tay bịt miệng.

Nhưng tàn bạo là bản năng của mọi chế độ độc tài, và bản năng này thường làm họ mất khôn. Vì vậy, tuy cuộc biểu tình của bà con Tiên Giang có ưu thế hơn các nông dân Thái Bình trước đây, nhưng người ta vẫn không khỏi lo ngại khi nghĩ tới những hậu quả tàn khốc nếu

OAN KHIẾN càng chống chất

Duyên Lãng Hà Tiến Nhất

Họ đón tiếp niềm nở, nụ cười thường trực gắn trên môi: trà ngon, gà vườn, quà tặng rẻ tiền nhưng lạ mắt... Kèm theo đó là sự hứa hẹn mềm mỏng: “chúng tôi sẽ để các ông các bà xuống tỉnh Thái Bình trong thời gian ngắn nhất, với điều kiện bảo đảm được sự an toàn của quý vị”. Sự trì hoãn đó có hiệu lực. Một tuần, hai tuần, ba tuần trôi qua. Các ông tây bà đầm không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi. Quý thời gian có hạn. Hà Nội chỉ là một quán trọ xoàng. Hành tinh mệnh mông còn có biết bao nơi chốn mời gọi... Họ lần lượt ra đi.

Khi phóng viên nước ngoài cuối cùng lên máy bay và các ống kính đã chia về hướng khác là lúc cuộc đàn áp bắt đầu. Trong một đêm, hàng nghìn cựu chiến binh đã bị bắt. Không một tờ lệnh. Hoàn toàn là lệnh mồm. Ở Việt Nam, lệnh mồm là thứ hiệu lực nhất. Lực lượng đàn áp là bộ phận được trả lương hậu hĩnh nhất trong guồng máy này. Trên 40% kinh phí quốc dân dành để nuôi họ. Vì thế, cuộc vây bắt diễn ra êm nhẹ. Hoàn toàn trong bóng đêm. Sót lại là tiếng kêu khóc của đám dân quê đói khổ, thất học, thân nhân của những người bị cùm trói và tống vào xe thùng sắt.

Các cựu chiến binh Thái Bình, những người đã hiến dâng toàn bộ tuổi thanh xuân trong cuộc chiến tranh chống Mỹ, những thương bệnh binh nạn nhân của chất độc da cam, những người thường được ca ngợi véo von là anh hùng cứu nước. Họ sẽ được đảng Cộng sản thân yêu đối xử ra sao?

Họ bị phân tán vào khắp các trại tù, sống trà trộn giữa đám tội phạm thật sự. Ở đó, họ sẽ chết trong một thời gian rất ngắn bởi chính các bạn tù này. Bạn tội phạm được lệnh thủ tiêu họ. Đương nhiên, “lệnh mồm” và ban bố một cách thì thầm đến tận từng cá nhân.

Đây chính là “phương thức châu Á”, nhóm danh từ tôi tạm mượn ông Karl Marx tôn kính ở phương Tây. Bạn tội phạm được hứa hẹn giảm án theo thành tích: giết một người án 20 năm giảm xuống 18 năm. Giết hai người, 18 năm còn lại 16... Cứ thế mà thực thi.

Khởi sự là các cuộc khiêu khích, gây

hấn. Sau đây là cuộc tàn sát bằng các hình thức khác biệt, trong đó một hình thức đặc biệt hiệu nghiệm và rất âm tượng: giết người bằng dũa ăn. Người châu Á ăn cơm bằng dũa. Dụng cụ âm thực biến thành vũ khí sát nhân là sự ứng biến tuyệt vời. Người ta vót những chiếc dũa bằng gốc tre đực, thứ tre cứng như sắt, một đầu dũa được chuốt nhọn như kim đan. Khi các cựu chiến binh Thái Bình đang ngủ, bọn tội phạm bất thành linh đóng chiếc dũa này vào lỗ tai của họ. Với độ dài 25cm, dũa xuyên suốt từ tai nọ sang tai kia. Nạn nhân chết tức khắc không kịp bật một tiếng kêu.

Như thế, trong bóng đêm và trong sự im lặng, những người cầm đầu cuộc biểu tình của dân cày Thái Bình đã chết theo kiểu ấy. Chính quyền Việt Nam thực sự là kẻ sáng tạo lỗi lạc. Với nguyên tắc: hiệu quả tuyệt đối trong sự an toàn tuyệt đối, họ đã thực hiện một Thiên An Môn nhưng lựa mà sự thành công ở mức tối đa. Hiệu quả tuyệt đối vì số người bị giết nhiều gấp bội số người chết bởi xe tăng và súng liên thanh trên quảng trường Thiên An Môn Trung Quốc. An toàn tuyệt đối vì không một nhà báo nước ngoài nào nhòm ngó nổi nhà ngục Việt Nam, không một ống kính nào ghi lại được, dù một hình ảnh nhò nhòa, tội ác của họ. /.

Xin lưu tâm theo dõi số phận những thủ lãnh dân oan trong cuộc biểu tình khiếu kiện tại Sài Gòn.

Chuyện dân oan khiếu kiện xuất hiện lại rai khắp nơi tại Việt Nam thời CS thì bao giờ cũng có. Nhưng bỗng nhiên nó trở thành một phong trào rầm rộ trên toàn quốc, nhất là ở Hà Nội và Saigon là một hiện tượng chưa từng thấy. Trong chế độ độc tài CS, việc này có thể dẫn đến một

cuộc tàn sát đẫm máu như Thiên An Môn, hoặc cũng có thể mở ra con đường giải phóng Dân Tộc như các nước Đông Âu. Nhưng trong hoàn cảnh hiện nay của VN, điều đó xem ra chỉ là một mơ ước vì thuận lợi thì ít, mà khó khăn lại quá nhiều.

Từ khoảng trung tuần tháng 6-2007, dân oan kéo đến khiếu kiện trước trụ sở văn phòng QH2VC tại Saigon rất đông, kéo dài gần tháng trời, công an, bộ đội án binh bất động. Khi Hòa Thượng Thích Quảng Độ, viện trưởng Viện Hóa Đạo Giáo Hội Phật Giáo VNTN nhập cuộc thì tình hình lập tức biến đổi. Công an lập tức ra tay dẹp phong trào. CS học được kinh nghiệm một cách rất sâu sắc từ biến cố 1-11-63 tại Saigon mà chúng đã góp công thúc đẩy tạo nên.

Đêm 18-7 (giờ Saigon) công an Saigon đem một lực lượng hùng hậu nhân viên chìm nổi đến bao vây và hốt hết dân khiếu kiện đem đi. Những đồng bào dân oan này thực sự không biết bị đem đi đâu, tin tức đến nay vẫn chưa chính xác. Phương thức giải quyết vấn đề của VC xưa nay vẫn theo một bài bản là bí mật, ban đêm, và không ồn ào. Dẹp xong rồi, nạn nhân bị xử trí nặng nhất là thủ tiêu mất tích, và nhẹ nhất là đem nhốt ngay tại nhà. Tiếng chuyên môn gọi là quản thúc tại gia. Ít khi có chuyên ra tòa ra tiếm lời thôi. Không có biến cố Thiên An Môn VN như có người tiên đoán. Về phương diện đàn áp dân chúng, CSVN xem ra đây dạng kinh nghiệm và lão luyện hơn bất cứ thứ CS nào khác. Chúng giải quyết công việc thật gọn nhẹ, êm ru.

Công nhân và nông dân là hai giai cấp đã đưa CS lên nắm quyền trước đây. Ngày nay các giai cấp này lại đứng lên tố cáo sự phản bội của CS. Sự thể này đã làm cho chế độ hoàn toàn mất uy tín và lung lay tận gốc cả về mặt lý luận lẫn thực hành. Đó là điều nghịch lý mà chắc

Marx khi còn sống không bao giờ nghĩ tới. Và chính vì thế, CS mới phải kéo dài thời gian để tìm biện pháp quét dọn làm sao cho êm thấm, ít bị mang tiếng. Nếu là một phong trào đòi tự do dân chủ, nghĩa là mang tính cách chính trị, thì CS đã dẹp ngay từ lâu rồi, và dẹp một cách thô bạo không thương tiếc. Có chết người và chết bao nhiêu cũng không ngại. Nhưng đây là một phong trào của dân lao động đòi công lý. Trong khi CS hô hào chống tham nhũng, những người dân đứng lên tố cáo đích danh các quan chức tham nhũng đã không được giải quyết, còn bị ngược đãi là một đòn phản tuyên truyền ngoạn mục đánh vào tận trái tim của chế độ. CS biết thế nhưng chúng vẫn phải làm.

Hơn nữa, việc CS kéo dài thời gian nghiên cứu đối sách cũng còn một nguyên nhân khác. Lối giải quyết biểu tình của CS xưa nay là đánh rắn phải đập đầu. Trước hết, CS truy tìm những thành phần đầu não nổi dậy. Tìm được rồi thì tiêu diệt. Bất cứ cuộc nổi dậy nào cho dù có lớn mạnh mấy, khi đã mất lãnh đạo rồi thì cũng từ từ xẹp xuống. Các vụ nông dân nổi dậy ở Thái Bình và công nhân đình công ở nhiều nơi trước đây trong nước cho chúng ta kinh nghiệm đó. Ở đây thì khác. Dân oan khiếu kiện chỉ là một phong trào hoàn toàn tự phát. Họ đều là những nông dân chất phác, phần nhiều là đàn bà và những người đã lớn tuổi (hạng người điếc không sợ súng). Họ đến từng nhóm từ nhiều địa phương khác nhau nên tất nhiên không quen biết nhau trước. Vì thế chắc chắn họ không có người đứng đầu. Phong trào càng ngày càng có nhiều người nhập cuộc. Càng ngày càng có nhiều địa phương tham gia. Tất cả là 19 tỉnh và 9 quận tại Saigon. Con số đồng bào tham dự phong trào lúc đông nhất, theo tin báo chí, là khoảng 1700 người. Do đó công an có tìm dò con mắt cũng không tìm đâu ra người lãnh đạo của phong trào. Khi thấy có tôn giáo đứng ra chống lưng cho phong trào, CS bắt buộc phải ra tay. Để lâu hậu hoạn khó lường.

Về các đòi hỏi và yêu sách của phong trào, chúng ta mới chỉ thấy nêu lên những oan ức về đất đai, về nhà cửa bị chiếm đoạt, và nạn nhân chịu những oan ức kia là cá nhân và gia đình. Còn những tập thể chịu đựng oan khiên như tôn giáo chẳng hạn, vẫn chưa thấy chính thức nhập cuộc. Trong xã hội Việt Nam hiện nay, không phải chỉ có những oan ức trong lãnh vực nhà đất, mà còn muôn vàn hình dạng oan ức khác nhau về tinh thần, sinh mạng, tiền bạc và tài sản. Chẳng hạn như mấy ông kẹt ép duyên con nhà lành chơi xong rồi đá, như công an lộng quyền giam giữ đánh đập người chẳng cần phải có lý do, như con cháu các ông lớn ý quyền vu cáo, triệt hạ người để tranh thương. Vân vân và vân vân. Cũng còn có những đồng bào tự nạn trở về quê hương làm ăn rồi trở thành dân oan. Họ đành phải nuốt hận trở ra vừa nhục nhã vừa xấu hổ. Có người trong nước đã ước lượng rằng trong 83 triệu dân, chỉ có 3 triệu đảng viên là không gặp oan ức. Tất cả còn lại không nhiều thì ít, không lớn thì nhỏ đều phải chịu đựng oan trái nào đó do CS gây nên. Điều đó có thể tin được nếu ta chịu khó vô mạng đọc các báo điện tử trong nước, nhất là các tờ báo của Công An.

Con số 1700 người khiếu oan thực ra không phải là nhiều lắm so với dân số trong nước. Đây là những người đã bị mất sạch và không còn gì để mất nữa, trừ ra chính mạng sống của họ. Đa số họ là những dân quê chất phác và thường là ngày xưa có liên hệ tốt với CS như gia đình liệt sĩ, mẹ chiến sĩ v.v. Chính vì thế họ mới dám đứng ra liều chết với CS. Họ tưởng CS không dám làm gì mình là họ đã lầm. Họ thiếu kinh nghiệm về CS nên không biết rằng trong thời cải cách RD, nhiều sĩ quan, bộ đội xuất thân gia đình địa chủ, hoặc phú nông, đang đi hành quân bị lôi về và bị đầu tó cùng với gia đình.

Ngay từ thời phong kiến rất xa xưa, khi người dân gặp phải điều gì oan ức thì đều được triều đình vua quan giải quyết chuyện oan ức đó cho. Một chính thể vốn tự hào là từ nhân dân mà ra lại đi ngược lại cái

đạo lý trên thì còn gì nữa để mà nói. Từ đó một thắc mắc được nêu lên là tại sao CS không tìm cách giải quyết êm thấm oan ức cho những người dân của mình mà lại dẹp đi phong trào một cách thô bạo như thế? Có thể vì hai lý do sau đây. Thứ nhất là tình trạng tham nhũng dính chùm từ trên xuống dưới hiện nay. Và thứ hai là con số dân oan thăm lặng nhất định không phải là ít nên không thể giải quyết nổi.

Như chúng ta thấy, các quan chức bị dân oan tố cáo cao nhất mới đến cấp tỉnh. Như vậy thì có phải các ông trung ương không ức hiếp dân, không tham nhũng? Không ai tin như thế. Đơn giản chỉ cần nhìn vào các lối ăn chơi của các cô chiêu cậu ấm của các đại gia thì biết trung ương có tham nhũng hay là không. Nếu trung ương lương thiện thì sức mấy địa phương dám lộng hành. Thượng bất chánh hạ tắc loạn là một chân lý ngàn đời không sai. Cho nên không dễ gì để giải quyết việc một viên chức địa phương cướp đất cướp nhà của dân, nếu không thẳng thừng khai ra, lần mò đi theo đường giây tiền bạc từ đầu đến cuối. Như thế bọn quan chức tại trung ương làm sao tránh khỏi liên lụy. Nếu chỉ là một vài vụ thôi thì hy sinh một hai con dê tế thần cũng chẳng sao. Nhưng cả hàng ngàn, hàng trăm ngàn vụ thì có ông trung ương nào không dính. Như thế, trung ương còn ra cái gì? Khai ra hết, đảng rõ ràng là đảng cướp. Kẹt là ở chỗ đó. Vì thế vấn đề dân oan khiếu kiện dứt khoát không giải quyết nổi bằng đường lối bình thường chính đáng. Với CS vấn đề chỉ còn cách giải quyết duy nhất là bằng họng súng và nhà tù như đã thấy. Và như thế thì oan trái đã không giải, mà càng chồng chất thêm lên. VC không tin Trời tin Phật chúng há lại sợ tích oán.

Cái kẹt thứ hai của bọn cầm quyền Hà nội là vấn đề nhân số bị oan ức. Như trên đã nói, con số 1700 người đội nắng dầm mưa đứng khiếu kiện trước văn phòng QH2VC chỉ là con số nổi xuất hiện trong một thời gian ngắn. Nếu CS không dẹp sớm, con số chắc chắn sẽ còn tăng cao. Đây chỉ là những người

ĐÊM KINH HOÀNG

dám liều chết với CS. Tầng lớp dân oan thâm lặng chờ động tĩnh chắc chắn còn nhiều vô số kể. Nếu 1700 người kia được giải quyết ổn thoả, sẽ có 17.000 hoặc 170.000, hoặc hơn nữa sẽ xuất đầu lộ diện. Nhất định là như thế. Lúc đó ai có khả năng giải quyết và giải quyết bằng cách nào. Cả cái bộ máy cầm quyền tham nhũng thì lấy ai đứng ra giải quyết tham nhũng, và lấy nguồn tài sản đâu để đền bù vào chỗ đã bị các quan tham ăn cướp. Tình trạng sẽ lại rơi vào bế tắc. CS chắc đã nhìn thấu suốt vấn đề. Chúng bắt lực và bắt buộc phải dùng đến hạ sách là dẹp phong trào dân oan bằng vũ lực.

Kinh Phật dạy: lấy oán báo oán, oán ấy tiêu tan. Lấy oán báo oán, oán mãi chập chùng. Đảng CS và những tên CS chúng chẳng bao giờ làm ơn cho ai mà suốt đời chỉ gây thù chuốc oán. Lưới Trời lồng lộng. Luật nhân quả chắc chắn sẽ không buông tha chúng.

Duyên-Lãng Hà Tiên Nhất

Tâm thư của một người trực tiếp chứng kiến cảnh bố ráp đồng bào

TRẦN VĂN HẢI

19-07-2007: NGÀY DÂN HẠN

Thưa các anh chị em Chứng nhân Lịch sử và thưa tất cả các anh chị em đang đọc những dòng này,

19-07-2007. Em hy vọng tất cả mọi người hãy nhớ lấy hôm nay mà kể từ đây em sẽ gọi là NGÀY DÂN HẠN. Và cũng xin thưa với tất cả các Đảng viên Cộng sản, những người "thề trung thành với lý tưởng Cộng sản" rằng kể từ hôm nay, giờ phút này, tôi, Trần Văn Hải, chính thức tuyên thệ không đội trời chung với các người.

Chính hôm nay, mắt tôi đã thấy, tai tôi đã nghe cái mà các người gọi là "của dân, do dân, vì dân". Chính hôm nay, tôi đã biết thế nào là CỘNG SẢN.

23g30 ngày 18-07-2007, mô tô CSGT xuất hiện chặn tất cả các ngã đường từ các hướng: ngã tư Phú Nhuận, cổng xe lửa số 9, đường Hồ Văn Huê, đường Trương Quốc Dung. Tất cả mọi phương tiện xe cộ đều không được phép đi vào khu vực dân oan đang biểu tình. Những người còn trong khu vực bị đuổi ra khỏi đó.

12 xe loại 50 chỗ và 8 xe loại 30 chỗ dàn quân che kín mặt đường Hồ Văn Huê. Từ phía đường Hoàng Văn Thụ, hướng về sân bay là 2 xe chở đầy công an sắc phục và 2 xe chở đầy lính đặc nhiệm với áo giáp chống đạn, nón sắt, khiên, dùi cui, súng. Ở chiều đường ngược lại, hướng về ngã tư Phú Nhuận là 8 xe cứu thương, hơn 20 xe loại 16 chỗ của "lãnh đạo các tỉnh thành", hơn 10 xe công an loại 4 chỗ và 11 xe jeep cũng đầy cảnh sát.

Bao vây đoàn dân chúng biểu tình (ước chừng) có trên 200 công an cảnh phục và 300 công an thường phục (chưa kể lực lượng dân quân tự vệ) và công an phục sẵn trong Nhà thiếu nhi Q. Phú Nhuận. Xe "Văn hóa Thông tin lưu động" được điều tới để "tuyên truyền, giải thích cho bà con hiểu mà quay về địa phương". 8 đèn cao áp (loại chiếu sáng sân vận động) được dựng lên chiếu thẳng vào quần chúng.

23:45, cuộc đàn áp bắt đầu với lựu đạn cay. Dân oan 19 tỉnh thành và 6 quận Tp.HCM chạy dạt vào khuôn viên tòa nhà Quốc Hội. Lực lượng cảnh sát đặc nhiệm tiến lên giật hết tất cả các băng rôn, biểu ngữ, giật cả cờ Đảng, cờ nước, cả ảnh Hồ Chí Minh, bằng Tổ quốc ghi công, chiếu, vông... của dân oan vút lên xe rác đậu sẵn tại hiện trường. Loa phóng thanh ra rả yêu cầu bà con giữ trật tự và lên xe trở về quê nhà.

Công an sắc phục (cả nam lẫn nữ) với vũ trang đầy đủ tiến lên "một chọi một" với từng dân oan tay không tác sắc, không chế từng người. Tiếng trên loa phóng thanh: "Kính mời lãnh đạo tỉnh X, Y, Z mời bà con lên xe". Xếp của từng tỉnh tiến lên, nhận diện dân tình mình. Người nào được nhận diện, lập tức bị đẩy lên xe của tỉnh đó. Khi đủ, xe lập tức rời khỏi hiện trường với 2 mô tô CSGT hộ còi mở đường

và một xe đầy công an "hộ tổng" phía sau.

Lại tiếng trên loa phóng thanh: "Hiện nay bà con tỉnh X, Y, Z đã lên xe về quê. Mời bà con khẩn trương lên xe về nhà" (Nhà còn đâu nữa mà về? cảm thán của Trần Văn Hải). Một số bà con quyết liệt chống cự. Một bà lão kêu gào: "Tụi bay là đồ ăn cướp - một lũ du côn. Chồng tao 50 năm tuổi Đảng. Nhà tao gia đình cách mạng mà tụi bay còn ăn cướp của tao".

Tổng cộng có 4 phát súng nổ (Không rõ có ai bị thương chẳng)

Sau khi đã tổng hết dân chúng lên xe chở khỏi hiện trường (nhắc lại: 12 xe 50 chỗ và 8 xe 30 chỗ), xe chữa lửa được điều động đến rửa sạch hiện trường.

00:30, tòa nhà Văn phòng 2, Quốc hội, Vụ Công tác phía Nam lại huy hoàng, lộng lẫy như xưa. Máy quay, máy ảnh của công an quay lại cảnh tòa nhà với ánh đèn rực rỡ, toàn bộ khu vực khang trang, sạch đẹp.

1 giờ trấn áp đổi 26 ngày dân chúng làm than kêu cầu công lý.

Chuyện bên lề :

Tất cả các xe hơi muốn đi vào khu vực đều bị CSGT huơ gây buộc quẹo sang đường khác. Xe máy vào khu vực bị chặn với lý do: Đường cấm.

Dân chúng hiếu kỳ đến xem đàn áp biểu tình bị Dân quân tự vệ đuổi đi với câu: "Đi đi! Có cái gì đâu mà coi! "

Thưa các anh chị em,

Trên đây là những gì Trần Văn Hải tôi chứng kiến từ đầu đến cuối cuộc đàn áp của Cộng sản Việt Nam đối với dân chúng biểu tình. Vì vị trí quan sát của tôi là từ nóc nhà, cách 4 căn nên có thể có một số chi tiết không nhìn rõ được, một số đối thoại không nghe đầy đủ. Nhưng với những gì đã chứng kiến, tôi không thể chỉ lấy mắt nhìn. Từ hôm nay, tôi sẽ chính thức rút khỏi vị trí "quan sát và ghi nhận" đã được anh chị em trí thức chủ trương Blog Chứng nhân Lịch sử tin tưởng giao phó để bước vào hành trình đòi quyền sống và quyền làm người của dân chúng Việt Nam.

Rất mong các anh chị em hiểu cho và chấp thuận đề nghị của em.

**Những giọt nước mắt rơi
Những tâm lòng nặng trĩu**

Cuộc chiến chưa tàn

3g sáng ngày 19-7 ở Saigon, đêm kinh hoàng của những dân oan kéo dài suốt 5 tiếng. Người cuối cùng đã bị búng khỏi văn phòng 2 quốc hội Saigon.

Công An CSVN đã tấn công vài phút sau con số chỉ 10 giờ đêm 18-7 tại Việt Nam. Xe cừu hỏa bắt đầu chia vôi rỗng xịt thẳng vào hàng trăm tấm bạt che nắng mưa của những người dân bất hạnh. Hàng trăm công an cầm roi điện, dùi cui xông vô, bình chữa lửa cầm tay, phun vào mặt dân chúng. Đám đá, thoi đập không nương tay vào những người dân liều mạng chống cự lại, nhất định không để bị bắt quăng lên xe.

Tiếng kêu cứu từ 2 cái loa cầm tay vang dội qua đường giây điện thoại viễn liên. Tiếng hỏi dồn dập qua phone: "Tụi em làm sao đây các anh ơi... Chúng đã man quá!"

Tôi rụng nước mắt không dám trả lời. Xúi dân chống cự đến tận cùng ư?. Kêu dân buông tay chịu thua ư?. Tôi đã khóc!

Từ ban chiều, khi công an bắt đầu cô lập các con đường thì điện thoại từ VN gọi qua. Mới hơn 4 giờ sáng ở California. Tôi yêu cầu tất cả các anh em "trong nhà" rút ra khỏi chỗ văn phòng 2 quốc hội Saigon. Vài anh em không chịu bỏ cuộc, bỏ đồng bào.

Tôi chỉ nói những câu ngắn gọn: Anh em đã làm đủ bốn phận cứu giúp đồng bào hơn 20 ngày qua, đã hòa mình cùng ăn cùng sống để tiếp trợ đồng bào. Anh em đã gian khổ suốt nhiều chục năm trường. Anh em đã làm tròn bốn phận. Hãy để đồng bào hải ngoại tiếp tục đối phó. Nên rút lui bảo toàn lực lượng về sau. Cuộc chiến sẽ còn tiếp diễn...

Tôi tiếp tục nhận tin mỗi 30 phút... Không biết viết gì đây. Chữ nghĩa không đủ để diễn tả niềm đau cảm nhận được qua tiềm thức.

Tường thuật gì đây, viết cái gì đây khi bên kia bờ đại dương, gần một ngàn đồng bào tôi bị mấy ngàn tên công an mọi rợ đánh đập tàn nhẫn. 4 người xóc nách 1 người kéo lê xuống xe như những con vật. Tôi nghe, tôi cảm nhận như chính mình đang bị hành hạ.

25 ngày đêm nổi dậy ở Saigon là một giai đoạn lịch sử. Tầng băng ngàn sẽ không tan. Thầy Quảng Độ và quý thượng tọa Phật Giáo đã góp bàn tay chứng nhân. Linh mục Chân Tín đã xả thân cho đồng bào. Đó là những điều tôi thấy và biết được trước mắt.

Rất nhiều anh em hải ngoại đã về nước tiếp tay đồng đội đem từng viên

thuốc, ổ bánh mì, gói cơm hộp đến cho người dân đang đói khát bệnh hoạn. Việc làm của quý anh đồng bào trong nước biết... Các anh, những người vô danh dũng cảm. Xin cho tôi gửi lời cảm ơn.

25 ngày đêm chỉ mới là chặng dò đường cho chuyến ra khơi. Nó không ngưng lại giữa chừng. Vài trăm đồng bào thoát được vòng vây vẫn còn chung quanh Sài Gòn. Dân các tỉnh lại sửa soạn kéo lên khi nghe thân nhân, láng giềng mình bị áp bức. Gần bệnh viện Ung Bướu có chỗ phát cơm từ thiện của chùa Bảo Vân. Nơi đây mở rộng cửa với tất cả mọi người.

Tôi chờ lửa lại lên. Đồng bào hải ngoại không bỏ rơi người dân quốc nội. Nguyễn Tấn Dũng sẽ "trả nợ" này khi qua Mỹ vào tháng 9.

Đêm nay có lẽ sẽ không còn điện thoại nữa trong gọi ra từ Việt Nam. Tôi sẽ ngủ yên trong đầm đìa nước mắt...

Tôi biết một điều, cuộc chiến chưa dừng ở đó. Nó sẽ tiếp tục

Công an đã dẹp xong hàng ngàn Dân oan biểu tình TUYẾT MAI

Được biết vào lúc 11 giờ tối, giờ Saigon ngày 18-07, công an đã vào sát cổng rào, phía bên trong là người biểu tình. Ban ngày có hàng ngàn dân oan, nhưng buổi tối thì người ta tản mác đi bớt để nghỉ ngơi ở nhà người quen. Lúc đó chỉ còn khoảng năm sáu trăm người và số công an tụ về đây cũng cỡ con số đó. Công an đã tiến sát vào hàng rào, người biểu tình la lối phản đối thì công an lui lại một chút.

Đì Tư, người nông dân tham dự biểu tình nói, lần đầu tiên mới thấy công an đông quá là đông, nào lớp công an, nào lớp phụ nữ, đứng hai bên đường. Bà con mình đang lo quá cô à! Hiện bây giờ bà con đang cầm ống loa lên la. Hồi chiều tỉnh Sóc Trăng đã về rồi.

Bà con mình thì lớp đứng ngoài rào, lớp trong rào, còn công an vài chục tên đến gần cửa rào, còn bên ngoài thì mấy trăm tên. Bà con mình la từ này tới giờ hơn một tiếng đồng hồ, la cho công an dạt ra bớt. Một số công an đứng quay phim chụp hình. Họ chưa tấn công, nhưng mình cũng đang đề phòng chúng sẽ tấn công trong đêm nay. Chưa biết sẽ như thế nào.

Đì Tư nói: thường thì buổi tối không có công an ở đây, chỉ có một ít bảo vệ thôi, nay công an đông quá đồng như thế này là biết có vấn đề đặc biệt rồi. Nó sẽ làm gì thì chưa rõ. Hiện bà con đứng tập trung tại một

chỗ phía trước nên công an chỉ đứng dòm, quan sát, chứ chưa nhào vô tấn công. Bà con mình đang lo dữ lắm.

Đì Tư nói: không thấy có xe lớn hay xe cảnh sát để bắt chờ mình, nên không biết nó sẽ làm gì. Trước đây thì cứ bốn công an khiêng một người biểu tình thầy lên xe, nó bắt nó chờ đi, có khi bị té bầm mình mấy... Có khi nó khống chế, còng tay... Còn bây giờ chưa tấn công nên không biết nó sẽ làm gì, bắt mình chờ về xứ hay hành hung...

Nó có vũ, có vũ khí, còn bà con mình tay không nên có chuẩn bị mua xăng, nhưng không cây xăng nào dám bán hết. Công an vậy quá nên bà con mình đang nhón nháo. Trước tình thế này, cả đàn ông lẫn đàn bà đều như nhau, không ai chịu lùi cã, ai cũng quyết tử! Để coi, bà con mình ở đây một số cũng có vũ, bà con mình không để chịu thua đầu cổ ! Không đánh được thì cũng cần...

Nhìn từ trong ra chỉ thấy công an cầm bình chữa cháy, còn có vũ khí nào nữa không thì không biết. Còn bà con mình thì chỉ có tay không...

Một giờ sau, khoảng 12 giờ thì có từ 500-1000 công an, mặt vụ, quân đội đem xe đò, xe cừu thương, xe molotova và xe tăng lại để đàn áp, giải tán dân oan. Xe tăng thì chặn ở vòng ngoài. Trong lúc tấn công vào đám biểu tình Công an cho chiếu đèn pha thật sáng làm chói mắt người dân để họ khó có thể chống cự lại. Người nào không đi thì công an dùng bạo lực lôi kéo, áp tải lên xe. Có khoảng ba trăm trong số năm trăm người bị lôi lên xe đò đưa về tỉnh, một số khoảng hai trăm thì dạt ra chung quanh. Có thể họ sẽ tụ lại ngày nào đó ở một địa điểm nào khác. Có một số người chống cự bị công an xúc đem về giam ở trại Phan Đăng Lưu.

Cuộc biểu tình của hàng ngàn đồng bào mất nhà mất đất về khiếu kiện tại Văn Phòng Quốc Hội II, Phú Nhuận, Saigon kéo dài được 27 ngày. Tới giờ phút này, 1 giờ đêm giờ Saigon ngày 18-7, đám dân oan biểu tình đã bị công an dẹp sạch, không xô xát, đấm máu như ở Thiên An Môn.

CSVN đã dẹp tan đám biểu tình, nhưng không dẹp tan được khối hờn căm đang bùng sôi sục trong tim người dân quê VN hiền lành chất phát, thấp cổ bé miệng, đang bị cướp giật, đọa đày trong gông cùm Cộng Sản.

(Tin này được cung cấp bởi những người dân quê tham dự biểu tình và một số anh em trong nhóm đấu tranh www.LichsuViet.com)

Công an Hà Nội cũng ra tay

Việc người dân tập trung trước cơ quan nhà nước để khiếu kiện không chỉ xảy ra ở thành phố Sài Gòn mà lâu nay trước Văn phòng tiếp dân của trung ương Đảng và chính phủ Việt Nam ở Hà Nội cũng thường xuyên có người dân chờ để được giải quyết những vụ việc mà họ cho là không được chính quyền địa phương giải quyết thỏa đáng.

Một người dân tham gia khiếu kiện ở Hà Nội trong những ngày qua cũng cho biết là vào cùng ngày xảy ra việc giải tán dân khiếu kiện đồng người ở Sài Gòn, thì những người dân ra Hà Nội khiếu kiện cũng bị giải tán: "Tại vườn hoa Mai Xuân Thưởng Hà Nội, đêm 17-7-2007, trước ngày khai mạc Quốc hội khóa XII, công an đã bao vây cưỡng bách hơn 200 người dân các tỉnh Bình Thuận, Kiên Giang, Bến Tre, Thái Bình... ăn sương nằm đất tại đó mấy tháng qua. Toàn bộ những người dân này đã kiên trì biểu tình suốt 15 ngày qua nhưng chưa được nhà cầm quyền xem xét, giải quyết. Để đối phó với họ, chính quyền đêm ấy đã cho lực lượng bộ công an dồn dân Bình Thuận lên ô tô chở thẳng ra ga Hàng Cỏ ép buộc họ vào 2 toa tàu đã có công an canh gác các đầu toa như xe chở tội phạm hình sự".
